EPICA

TOM ELLEN, LUCY IVISON

SUFLETE PERECHE

O stranie poveste de dragoste

Pentru fanii lui Morgan Matson și ai lui Stephanie Perkins

Unele cupluri sunt menite pentru a fi împreună. Altele au un parcurs mai dificil și pe alocuri stângaci. Pregătiți-vă să savurați a doua variantă în acest roman plin de umor despre legături ratate și încercarea de a-l găsi – și păstra – pe „Alesul inimii".

În vara dinaintea plecării la facultate, Hannah jură că-și va găsi Alesul. Timp de cinci minute perfecte simte că l-a și întâlnit. Ar fi vrut doar să-i fi reținut și numele.

Pentru Sam, vara a început deja prost. După nici cinci minute în compania unei fete ciudate, dar amuzante, se îndrăgostește până peste cap de ea. Totuși, la cât este de „norocos", probabil că n-o s-o mai vadă niciodată și o să rămână pe veci virgin.

O altă șansă îi aduce împreună, doar pentru ca o neînțelegere să-i despartă. Peripețiile nebune, fazele pline de umor și sentimentele puternice îi urmăresc pe cei doi la tot pasul.

Oare vor ajunge să fie din nou împreună?

Doar sunt suflete pereche.

„Momentele amuzante, nebune și incredibil de romantice care întrec așteptările romanul îi vor face pe cititori să râdă cu gura până la urechi, în timp ce îi vor compătimi pe Sam și pe Hannah și își vor aminti despre propriile momente stânjenitoare din adolescență." — *Hypable.com*

„O poveste care te captivează, îți câștigă afecțiunea și îți arată cum este să-ți găsești atât locul în lume, cât și persoana cu care să-l împarți."
— Kirkus Reviews

ISBN 978-606-8754-45-1

Ficțiune pentru adolescenți și tineri. **+13 ani**

www.edituraepica.ro

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEȘAN
DTP: Simona RĂDULESCU
Ediția în limba engleză a fost publicată pentru prima dată în 2014, sub titlul LOBSTERS, la editura Chicken House, strada Palmer nr. 2, Frome, Somerset, BA11 1DS
Copyright traducere © Chicken House Publishing Ltd
Copyright text © Tom Ellen și Lucy Ivison © 2014
Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2018, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-45-1

București, 2018

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELLEN TOM, IVISON LUCY
Suflete pereche / Tom Ellen & Lucy Ivison; trad. din lb. engleză și note de Lucian Popa. - București : Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-45-1
1. Popa, Lucian (trad.)
821.111

TOM ELLEN, LUCY IVISON

SUFLETE PERECHE

O stranie poveste de dragoste

Traducere din limba engleză și note de
LUCIAN POPA

EPICA
București, 2018

Pentru Christina, Kate și Alexie...
Echipa de vis originală — L. I.
Pentru Carolina — T. E.

UNELE CUPLURI SUNT FĂCUTE SĂ FIE ÎMPREUNĂ. ALTELE AU UN PARCURS MAI STÂNGACI.

HANNAH

Am cam pus problema pierderii virginității pe al doilea loc, până îmi dau examenele. Deși „pierdere" este un cuvânt atât de ciudat. Nu e ca și cum o găsești sub caietul de exerciții, nu-i așa?

SAM

În cele din urmă, pierderea virginității nu este chiar despre tine. Este despre restul. Este despre cum le spui tuturor că ai făcut-o, ca s-o poți repeta. Ca lumea de data asta.

HANNAH

Vreau să-mi pierd virginitatea cu un tip sensibil și drăguț. Care mă înțelege și care este dragostea vieții mele. Dar, cu siguranță, dacă toți ar aștepta să-și găsească dragostea adevărată, atunci lumea asta ar fi plină de virgini, nu glumă.

SAM

Era o situație în care nu aveam decât de pierdut. Cred că din cauza asta se spune să-ți *pierzi* virginitatea, în loc să-ți câștigi masculinitatea sau ceva de genul ăsta.

1

HANNAH

Grace a dat buzna în dormitorul meu cu atâta putere încât aproape a venit de-a berbeleacul.

— Freddie nu este în Franţa! a anunţat ea triumfătoare, în timp ce Tilly se prăbuşea în spatele ei.

Stăteam aşezată pe pat, unde mă uitasem toată dimineaţa la videoclipuri cu pui de leneşi[1] şi clipuri pe Youtube despre cum să trasezi linii perfecte de tuş.

— Eşti *sigură*? am întrebat.

— Da! a ţipat Tilly, apucând-se să improvizeze numaidecât un mic dans al victoriei.

— Dar l-am urmărit în această dimineaţă, am spus eu, şi există o imagine cu el stând chiar în faţa turnului Eiffel, ţinând o baghetă sub nas şi pretinzând că e o mustaţă. Pur şi simplu nu avea cum să fie mai în Franţa de atât, nici dacă s-ar fi străduit.

— Da, *a fost* acolo, a chiţăit Tilly, dar apoi s-a petrecut cel mai uimitor lucru: i-a fost spartă casa şi a trebuit să se întoarcă mai devreme!

---

[1] Mamifere placentare care vieţuiesc în America de Sud şi Centrală, perfect adaptate stilului de viaţă arboricol, prezentând gheare puternice ce le permit o bună căţărare pe ramuri. Pe sol se deplasează cu greutate şi viteză foarte redusă, de unde şi denumirea de leneşi. Sunt buni înotători. (n. red.)

— Evident, e naşpa rău în legătură cu casa şi toate celelalte, a intervenit Grace, compătimitoare.

— Da, da, a încuviinţat Tilly dând din cap. Evident... dar chestia e că... vine diseară la Stella. E o chestie sigură.

— Sigură, repetă Grace. Iar tu o să mergi cu el, fie ce-o fi. În seara asta e noaptea... a continuat ea, strâmbând din nas şi apoi zâmbind.

Am azvârlit cuvertura, aşezându-mă pe marginea patului.

— Ce? Nu... Nu sunt pregătită.

— *Eşti* pregătită, mă alintă Grace. Eşti într-o situaţie cum nu se poate mai favorabilă. El e persoana cea mai potrivită.

— Nu, nu mă refer la pregătirea *emoţională*. Evident că sunt pregătită *emoţional*. Vreau să spun că pur şi simplu nu sunt pregătită. Nu m-am dat jos din pat de trei zile. Arăt ca naiba.

— Arăţi ca întotdeauna, a spus Tilly.

— Mulţumesc, Till.

— Pe bune, Hannah, a rostit Grace, întotdeauna ai spus că Freddie este cel pe care l-ai alege, dacă ai avea ocazia. Singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat este acela că te-ai blocat pe luat totul la bani mărunţi în, să zicem, ultimele patru luni.

— Soarta te-a ţinut la distanţă, a spus Tilly, cu emfază.

— Şi acum soarta v-a adus din nou împreună, a completat-o Grace. Ai ceva de mâncare?

— Scuzaţi-mă, credeam că vorbim despre rolul sorţii în viaţa mea, nu?

— Da, dar mi-e foame — nu pot contempla soarta pe stomacul gol.

M-am prăbuşit înapoi în pat.

— Coboară la parter şi aruncă o privire, atunci. Mama ascunde biscuiţi deasupra cuptorului cu microunde.

S-au năpustit tropăind spre bucătărie. Grace avea dreptate. Îmi pusesem pierderea virginităţii pe linie moartă până când aveam să-mi obţin calificativele pentru examenele finale. Cu toate că

„pierdere" nu este tocmai cuvântul adecvat în acest caz. Nu e ca și cum ai găsi-o în ultima variantă de orar, nu-i așa?

Obișnuiam să visez la cineva delicat și amabil. Cineva care să mă înțeleagă și care să fie într-adevăr mișto, dar căruia să nu-i pese de ceea ce gândeau ceilalți oameni despre el. Cineva cu păr ondulat și brunet, foarte bronzat și care să vorbească limba italiană. Sau poate care *să fie* italian.

Freddie Clemence nu este delicat, amabil *sau* italian. Nu e dragostea vieții mele. Cel puțin așa *sper* eu, căci altfel nu voi avea parte de o viață pe care să o aștept cu nerăbdare. Dar, cu siguranță, dacă toată lumea ar aștepta să-și găsească dragostea adevărată, atunci ar fi plin de virgini, nu glumă.

Faza e că îmi cunosc o parte din problemă; tratez băieții la fel ca hainele: îmi imaginez o ținută înainte de a merge la cumpărături, în loc să aștept pur și simplu să văd ce e prin magazine. Visez cu ochii deschiși scenarii despre cum se vor petrece lucrurile. Mă gândesc la băieți care să se îndrăgostească de mine, băieți care în viața reală nici măcar nu s-ar uita la mine. Și în visele mele nu sunt tocmai eu; este un fel de versiune celebră a mea, strălucitoare, sexy și cu prestanță. Îmi imaginez că sunt invitată la petreceri unde totul se desfășoară perfect. Cum o să-mi întâlnesc dragostea vieții și cum el o să fie atras în mod inexplicabil de mine, spunându-mi lucruri de genul, „Mi-aș da viața pentru tine, Hannah". Și cum mai apoi aveam să facem sex într-o mașină, ca în *Titanic*.

În realitate, fie mă giugiulesc cu Freddie într-un colț, fie alin pe cineva care nu se simte bine, căci îmi pare rău pentru persoana care dă petrecerea.

Dar poate că petrecerea Stellei o să fie altfel. Acum toată lumea a terminat cu examenele, așa că o să fie tare. Nouăzeci de persoane au acceptat invitația pe Facebook. Iar acum, că Freddie s-a întors mai devreme din Franța, poate că *este* un semn. Poate că acum *este* momentul potrivit. Nu e vorba despre dragoste, dar pur și simplu

am nevoie să fac acest pas, pentru a-mi putea vedea în continuare de viață.

Tilly și Grace au urcat bocănind scările și s-au trântit în patul meu, ținând în brațe două pachete de biscuiți Hobnobs și un borcan cu unt de arahide.

— Sper să nu-l dai niciodată jos pe Zac, a spus Tilly, holbându-se la tavanul meu. E acolo de când ne-am cunoscut.

Se uita la un autocolant cu Zac Efron. Îl lipisem acolo când aveam doisprezece ani, așa că era primul lucru pe care îl vedeam în fiecare dimineață.

— Nu o să-l dau jos *niciodată,* am spus. Zac este prima mea iubire. E posibil să fi trecut la...

— Freddie, m-a întrerupt Grace.

— ...dar el va avea întotdeauna un loc în inima mea.

— Și în garderoba ta, a zis Tilly. Mai ai tricoul acela cu chipul lui pe el? Țicnită chestie.

— Tu vorbești, cu pantalonii tăi azteci ca de harem.

Tilly își legăna picioarele prin aer, pentru a-i scoate în evidență.

— Nu mai am haine curate. Mama nu spală nimic pentru că e în grevă. Vrea să mă învețe cum să fac tot felul de chestii înainte să plec la facultate.

— Ei bine, ai face bine să bagi repede la cap, am spus. Nu vrei să te întâlnești vreodată cu un băiat și să ieși din zona tampon îmbrăcată ca Aladin.

Tilly se află în pragul iadului himenului. E un strigoi umblător. Un zombie sexual. Max Lawrence a *penetrat-o,* dar nu până la capăt și preț de doar câteva secunde. Ea spune că a durut-o prea tare, așa că el s-a oprit. Și după aceea i-a făcut ochi dulci lui Amber Mason la o petrecere, așa că Tilly i-a dat papucii. Ea nu avea de unde să știe că aia fusese ultima ei șansă rezonabilă. Dacă ar fi știut, e posibil să-i mai fi dat o șansă. Dar Tilly e o mămăligă atunci când vine vorba

despre lucrurile astea — aproape că a leşinat când şi-a făcut testul pentru papillomavirus[1].

Cum putem să trăim într-o lume în care criminalii în serie pot fi identificaţi după ADN, dar nu ne putem da seama dacă Tilly e virgină sau nu? Am căutat de o sută de ori pe Google, dar cu cât încerci şi cercetezi mai mult, cu atât mai filosofic devine totul.

De pildă, ce *înseamnă* să-ţi pierzi virginitatea, oricum? Să ţi se rupă himenul? Dar acest lucru se poate întâmpla atunci când faci echitaţie sau gimnastică şi chiar şi *înot*, după câte se pare. Aş fi putut să-mi pierd virginitatea la piscina Acton Municipal. Dacă este vorba doar despre himen, atunci cum stau lucrurile cu homosexualii? Trebuie să aibă loc o penetrare; la urma urmei, băieţii îşi pierd virginitatea chiar dacă nu li se rupe nimic. Aşadar, poate că e vorba despre o chestie mistică şi intangibilă, nu? La fel ca Sfântul Duh.

Dintre noi toate, Grace este singura care şi-a pierdut virginitatea. Ea s-a îndrăgostit de Ollie anul trecut şi de atunci au fost inseparabili. Nu ştiu cum vor face atunci când se vor duce la universitate. Grace nu ne-a spus, totuşi, cum te simţi de fapt atunci când faci sex. E ca şi cum odată ce ai făcut-o nu mai eşti capabil să vorbeşti despre asta. Poate fi ceva *într-atât* de uimitor? Poate că totul îşi pierde din însemnătate după ce ajungi să experimentezi chestia aia.

Ne-am întins pe pat şi ne-am apucat să batem câmpii despre alte lucruri: despre ce urma să purtăm la petrecere şi despre culoarea în care ne-am fi vopsit părul dacă ar trebui să alegem o singură culoare pentru tot restul vieţilor noastre (eu: castaniu, Tilly: platină, Grace: rămâne la fel). Şi apoi conversaţia a ajuns inevitabil la membra lipsă a grupului.

— Crezi *cu adevărat* că e la el acasă?

---

[1] Virusul Papiloma uman (HPV = Human Papilloma Virus) este un virus care infectează epiderma şi membranele mucoase ale omului. HPV poate duce la diverse afecţiuni canceroase. Riscul este maximum la vârste mici, sub 25 de ani. (n. red.)

Tilly stătea pe patul meu, cu picioarele încrucișate, mâncând unt de arahide direct din borcan cu o lingură. Își completase ținuta cu hanoracul meu tip Ducele de Edinburgh și își legase părul lung și roșcat într-un coc.

— Ei bine, ea nu e aici, așa că...

Grace a ridicat din umeri, ca și cum Stella ar putea fi doar cu noi sau cu Charlie. Poate că de fapt chiar așa și stăteau lucrurile. Părea ciudat că Tilly și Grace erau aici și ea nu.

— Bineînțeles că e cu el, am spus. S-a întors de la universitate noaptea trecută. Am fost cu ea în fiecare zi de la examene încoace, dar astăzi n-a dat niciun semn.

— Ei bine, eu cred că este o relație toxică, a zis Grace.

Am râs.

— O „relație toxică"? Te crezi la *Jeremy Kyle Show*?

— Știi ce vreau să spun, a exclamat Grace, enervată. Este foarte nepotrivit pentru ea. Stella, dintre toți oamenii, ar putea face o alegere mai bună.

— Da, știu, am spus. La naiba, mai bine i-aș spune despre Freddie. I-am scris Stellei un mesaj:

UNDE EȘTI? FREDDIE S-A ÎNTORS DIN FRANȚA ȘI CRED CĂ ÎN SEARA ASTA E NOAPTEA CEA MARE!

SAM

Totul părea greșit. Total, groaznic, teribil de greșit. Ce naiba făceam? Am decis să-l întreb pe Robin.

— Pare total aiurea, omule, am spus. Ce naiba facem?

El stătea îngenuncheat pe iarba udă, lângă o găleată mare de oțel, îndesând o ultimă carte în noianul de manuale făcute harcea-parcea care se afla deja înăuntru.

— Ce zici acolo? a bombănit el, apăsând cărțile cu o mână și folosind-o pe cealaltă pentru a scoate o brichetă din buzunar. Cred că e destul de evident ce facem.

A aprins de două ori bricheta, pentru a verifica dacă funcționa. Funcționa.

— Da, vreau să spun că mi se pare aiurea să facem asta după cele petrecute azi-dimineață, am spus.

— Sărbătorim, idiotule.

— Asta zic și eu! am strigat, în timp ce Robin s-a ridicat în picioare, curățându-și noroiul de pe pantaloni. Nu e *nimic* de sărbătorit. Ți-am spus deja cât de nasol am dat-o în bară la franceză. Așa că, dacă sărbătorim, sărbătorim înfrângerea. Cine sărbătorește înfrângerea? N-are nicio noimă.

Robin a pufnit.

— Nu sărbătorim înfrângerea *sau* victoria. Sărbătorim *faptul că s-a terminat totul.* Nu contează cum ne-am descurcat — contează că nu trebuie să ne mai gândim vreodată la aceste examene.

În cazul ăsta, o nimerise ca nuca-n perete. Mă gândisem mai mult la examenul de limba franceză după ce terminasem cu el în cursul dimineții, decât o făcusem în ultimele șase luni. Ca să fiu sincer, asta era probabil și cauza pentru care o dădusem atât de strașnic în bară. La naiba cu nenorocitul ăla de timp verbal, mai mult ca perfectul. Oricum, cine are nevoie să meargă atât de departe în trecut?

Robin și-a verificat iarăși bricheta.

— În regulă. Haide, facem chestia asta sau nu?

Ăsta fusese întotdeauna planul. În urmă cu doi ani, căzuserăm de acord ca, în ziua în care aveam să terminăm cu examenele pentru admiterea la universitate, să sărbătorim arzându-ne toate manualele. Trebuia să fie o chestie eliberatoare; un cathartic foc de tabără glorios, care să marcheze sfârșitul copilăriei și începutul... ei bine, nu tocmai al maturității, dar cu siguranță un pas în direcția asta.

Dar, în realitate, eram doar noi doi stând în picioare lângă o găleată, în grădina din spatele casei lui Robin. Dacă acesta era drumul spre maturitate, atunci mă bătea gândul să fac cale întoarsă.

Robin a îngenuncheat la loc și și-a afundat mâna adânc în găleată pentru a scoate manualul meu de franceză. L-a așezat cu atenție în vârful grămezii și mi-a întins bricheta.

— Aici, omule, haide. Arată-le imbecililor ăștia de francezi ce-i de fapt de capul lor.

Am clătinat din cap.

— Nu. Nu-mi vine s-o fac.

A ridicat din umeri.

— Fie, faci cum vrei.

A aprins bricheta și a ținut flacăra lângă colțul coperții.

— De ce nu arde? a întrebat, nedumerit. N-are niciun efect.

— Este laminată, tembelule.

Flacăra abia dacă reușea să coloreze colțul învelit în plastic într-o nuanță palidă, negricios-maronie. Dacă aveam să folosim metoda asta cu fiecare carte, atunci urma să ne petrecem aici întreaga zi.

— De ce dracu' le-au laminat? s-a răstit Robin, stingând bricheta.

— Probabil pentru a împiedica oamenii ca noi să le dea foc în găleți.

— Ce ticăloși! a bombănit el. Sunt mereu cu un pas înainte. Poate că am putea arde doar paginile din interior. Alea nu-s laminate.

— Atunci o să rămânem cu o găleată plină de coperți. Ce o să facem cu toate?

Robin s-a apucat să-și molfăie buza de jos, chibzuind.

— Am putea să le tăiem în bucăți mici și să le îngropăm? Sau să le punem într-o cutie și să le aruncăm în mare?

— În mare? Locuim în Londra. Marea este la cel puțin o oră distanță.

— Și ce dacă? Aș putea să o rog pe mama să ne ducă cu mașina până-n Brighton când se întoarce de la serviciu.

— Pare a fi mai mare daraua decât ocaua, ca să fiu cinstit.

Robin a gemut și s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să-ți mai ții naibii fleanca, Sam. Dacă ai de gând să continui așa și diseară, atunci o să te las baltă imediat ce o să intrăm pe ușă. Petrecerile de după examene sunt cele mai mișto petreceri dintre toate; toată lumea știe asta. N-am de gând să te las să o faci praf pe asta plângându-te cât e seara de lungă. S-ar putea să fie o surpriză pentru tine, având în vedere lipsa ta de experiență în domeniu, dar să știi că fetele nu se prea dau în vânt după tipii care jelesc tot timpul din cauza examenelor la franceză.

Poate că avea dreptate. Poate că puteam să privesc examenul ratat de la franceză dintr-o perspectivă pozitivă. Începutul unui capitol cu totul nou și neplanificat din viața mea. Fără universitate, fără un loc de muncă, fără un viitor convențional propriu-zis: puteam să mă reinventez în totalitate, începând chiar din seara asta.

Robin abia ce auzise despre petrecere de la amicul său Ben, care aflase de ea printr-un prieten al unui prieten. Drept urmare, existau multe șanse să nu cunoaștem pe *nimeni* acolo. Puteam deveni altcineva. Puteam începe să mă prezint ca „Samuel". Poate că m-ar face să par mai profund și mai inteligent. Puteam fi Samuel, hoinarul misterios; Samuel care poartă haine lungi, fumează și privește fix în depărtare, enigmatic, în timpul conversațiilor. Mai bine așa, decât vechiul și simplul Sam, care pică examenele de limba franceză și care încearcă să ardă cărți.

Problema este că trebuie să faci întâi ceva cu viața ta înainte să te prezinți tuturor ca Samuel. Trebuie să fi *realizat* ceva. Samuel Beckett, Samuel L. Jackson, colegul lui tata, Samuel, care șofează un Porsche și care obișnuia să iasă cu Nigella Lawson: ei și-au *câștigat deja dreptul de a utiliza aceste litere suplimentare*. Am făcut eu ceva vreodată? Am câștigat un concurs de eseuri în clasa a noua și am pipăit-o pe Gemma Bailey pe o terasă. Sunt printre ultimii candidați pentru rangul de cavaler.

Întotdeauna am crezut că admiterea la Cambridge avea să fie marea mea realizare. Dar acum, că o dădusem în bară la limba franceză — și cu siguranță o *făcusem* —, trebuia să găsesc altceva. Habar n-aveam ce.

Nu veți găsi mulți virgini cu numele Samuel, asta e sigur. Rămâi un Sam până când ajungi mai departe de faza cu pipăitul, cred. Sau, cel puțin, până când depășești faza cu pipăitul pe terase.

Robin a luat găleata și a pornit-o cu pași apăsați spre casă.

— În regulă, să le donăm pur și simplu ticăloșilor de la Armata Salvării și cu asta, basta, a bombănit el.

HANNAH

Eu și Stella stăteam în stația de autobuz, cum o mai făcurăm și de sute de ori înainte. Doar că acum simțeam o durere insuportabilă.

— Am fost mutilată. Cred că sunt în stare de șoc, am spus. Ai niște zahăr?

Stella mi-a dat un pachet de drajeuri Starmix.

— E doar niște păr pubian, nimic altceva, a zis ea. Nu spui că ai fost mutilată când te duci la coafor, nu-i așa?

— Da, dar ceea ce mi s-a întâmplat mie *acolo* nu a fost ceea ce se întâmplă la coafor.

Stella îmi făcuse o rezervare pentru o epilare inghinală, imediat ce aflase că Freddie nu doar că se întorsese, dar și venea la petrecerea ei.

— Hannah, sincer, zici asta doar pentru că e prima dată. La naiba, toate primele tale dăți se întâmplă în același timp, a rostit ea un pic prea tare.

Doamna de lângă noi a aruncat o privire dezaprobatoare în direcția noastră, iar eu m-am tras înapoi.

Vizavi de staţia de autobuz era un gigantic afiş H&M al unui model într-un chilot tanga roz neon şi alb. Tipa arată uimitor, incredibil de longilină, de bronzată şi de perfectă. Afişul se afla acolo de o groază de vreme. Atunci când îl priveam, obişnuiam să fiu cuprinsă de o oarecare agitaţie. Pentru că aşa aveam să arăt eu. Aveam de gând să mă apuc de alergat şi să încep să fac exerciţiile de pe un DVD al mamei, pentru a mă trezi într-o dimineaţă transformată într-o versiune H&M. Dar, în mod evident, nimic din toate astea nu se întâmplase, aşa că arătam exact la fel ca întotdeauna.

— Am de gând să-mi cumpăr bikinii ăia pentru Kavos, a spus Stella.

Urma să mergem împreună, peste o săptămână, iar eu nu eram câtuşi de puţin pregătită.

— Ea are cu siguranţă epilată zona intimă, am zis dând din cap spre afiş, şi cu *siguranţă* că nu a făcut-o pentru prima dată.

Stella a ridicat din umeri şi şi-a scos telefonul, probabil pentru a-i trimite un mesaj lui Charlie. Nu era intimidată de modelul în bikini, deoarece ea era mişto fără să fie nevoită să facă vreun efort pentru asta. E minionă, cu pielea măslinie, atrăgătoare şi misterioasă în mod natural, iar băieţii stau întotdeauna în limbă după ea. Se dă în vânt după jocuri video şi filme cu tipi tari precum *Pulp Fiction* şi *Scarface*. Părul ei maro-închis are ici şi colo câteva şuviţe vopsite în liliachiu, iar vara trecută şi-a tatuat un fulg de nea pe încheietura mâinii. Nu poţi să-l vezi în timpul iernii, dar devine vizibil atunci când se bronzează. Dintre noi toate, ea seamănă cel mai mult cu tipa din afişul H&M.

Eu, Tilly şi Grace nu ne apropiem nici măcar puţin. Tilly este înaltă şi sălcie, cu pistrui. Părul ei este caracteristica sa cea mai reuşită. Pare desprins de-a dreptul dintr-o pictură prerafaelită, castaniu şi bogat, cu bucle. Grace avea un aer simpluţ până acum vreo doi ani, dar, după cum zice mama, a „înflorit de-a binelea", mai ales de când a renunţat să poarte bluzele lălâi şi fără formă.

Cred că este foarte greu să te vezi prin ochii altor oameni. Am părul blond natural, ochi albastru-deschis care se asortează cu pielea mea palidă şi un corp mediu din toate punctele de vedere. Într-o zi bună de-ale mele, oamenii ar putea să mă considere drăguţă. Într-o zi cu adevărat bună.

A venit autobuzul şi Stella s-a îndreptat spre uşa din spate, în timp ce eu am urmat-o clătinându-mă, încercând pe cât de mult posibil să reduc durerea din zona mea inghinală.

— Mergi ca o bătrânică, a spus ea în timp ce ne aşezam.

— Ei bine, doare.

Şi-a dat ochii peste cap.

Voiam să o întreb despre Charlie Allen, despre virginitatea *ei* şi despre ceea ce se întâmpla între ei. Ea este virgină *în mod intenţionat*, adică face parte dintr-o categorie distinctă. Ea a făcut totul, *dar* cu Charlie. Sunt prieteni cu beneficii; bine, doar prieteni, nu i-o trage de fapt. Şi nici de vreo felaţie nu are parte, deoarece chestia asta o dezgustă total pe Stella. E un tip mişto, dar îl bârfim toate atunci când nu este ea prin preajmă, spunem că e un imbecil care se foloseşte de ea. Ştim că face afaceri cu droguri, dar nu vorbim despre asta. Ea spune că e fericită cu felul în care merg lucrurile între ei, dar nu cred că e adevărat, sincer vorbind.

Nu o pot întreba, totuşi, pentru că toată relaţia dintre ea şi Charlie este o zonă interzisă. Ea nu o să recunoască în vecii vecilor că e o problemă, aşa că noi toate trebuie să ne prefacem că aşa stau lucrurile. Ea ne poate întreba orice pe oricare dintre noi, dar nouă nu ne e îngăduit să facem acelaşi lucru. Stella este pur şi simplu diferită şi cu asta, basta; ea este ca o carte închisă.

Este, de asemenea, genul de persoană care dă petreceri la ea acasă şi este cât se poate de relaxată în această privinţă. Părinţii ei au plecat în Franţa pentru toată vara. Ai putea crede că ar vrea să meargă cu ei, dar ea nu o face niciodată. Aceasta este a doua vară în care i-au permis să rămână singură acasă. Ei îi comandă produse

alimentare de la Marks&Spencer în fiecare săptămână și îi transferă banii de buzunar prin debit direct.

— Tot mai vrei să te tunzi bob? a întrebat Stella.

— Nu știu. Nu știu dacă am destul curaj pentru asta.

— Ești prea încordată din pricina părului.

— Da, păi, trebuie să fac o mulțime de lucruri înainte de a pleca la universitate.

Stella și-a scos iarăși telefonul.

— Să consultăm lista?

Luna trecută, adâncite în iadul recapitulării pentru examenele finale, făcusem un plan de acțiune care includea toate lucrurile pe care le avem de făcut înainte de a pleca la universitate.

— „Hannah", a citit Stella. „Să se îndrăgostească și să-și piardă virginitatea." Ei bine... unul dintre ele se poate bifa destul de repede... OK, după aceea avem, „Obținerea unui corp uimitor. Bronzat la solar. O nouă înfățișare. O tunsoare nouă. De exersat un manierism vag, pentru a părea mai enigmatică. Să mă hlizesc mai puțin și să fiu mai intelectuală."

Am icnit.

— Oh, Doamne, sunt atât de multe de făcut. Poți să adăugi pe listă „Să o scot la capăt cu rateul de la istorie"?

— OK, poate că e cazul să stabilești niște priorități. Ce zici despre o nouă tunsoare și despre culcatul cu Freddie?

Am oftat și am pescuit o bomboană în formă de ou prăjit din punga Starmix. Nu știu când a devenit totul atât de complicat. Optsprezece ani ar trebui să fie vârsta când devii adult. Atunci când ești împlinită. Cum poate cineva să se simtă terminat tocmai acum? Nici măcar nu simt că aș fi început ceva. N-am făcut nimic, nu am fost nicăieri. Toată lumea din jurul meu pare că are totul sub control. E ca și cum dintr-odată s-ar considera că e normal să fii într-o relație pe termen lung. Că nu e mare lucru să faci sex și să te epilezi inghinal în acest scop. S-ar părea că s-au schimbat atât de multe

lucruri din clasa a zecea, dar, în același timp, au rămas la fel. Uneori aș vrea să pot avea din nou paisprezece ani și pur și simplu să nu-mi fac griji despre toate aceste lucruri. Despre părerea pe care o au oamenii despre mine și despre modul în care mă descurc în societate. Să fie totul ca atunci când dormeam acasă la Stella, mâncam înghețată și beam ceai în fiecare weekend. Nu-mi place că acum oamenii se așteaptă în mod constant ca eu să devin ceva. Și că îi dezamăgesc pentru că pur și simplu o dau în bară. Totul părea mult mai ușor în *Mândrie și prejudecată*[1]. Bunica mea s-a măritat la optsprezece ani. *Măritat.* Eu nu știu nici măcar să folosesc un fier de călcat.

Când am ajuns în sfârșit acasă la Stella, m-am dus direct la baie pentru a evalua pe deplin grozăvia din pantaloni. Ca și cum nu ar fi fost suficient că aveam picioare albe ca brânza, străbătute de vizibile vene roșii, și păr de un blond albinos ciudat, care mă făcea să arăt ca o soție de hobbit, acum mai aveam de îndurat și această pacoste.

Nu i-am spus mamei unde mă duceam pentru că ar fi fost ciudat. Îmi era limpede că există unele lucruri pe care ea nu le-ar face nici în ruptul capului. Precum sexul oral, purtatul de haine din poliester și mâncatul la KFC. Aș paria o groază de bani că ea nu și-a epilat niciodată zona inghinală.

Pot să-mi dau seama de ce oamenii devin feminiști acum. Toți acei ani de educație cetățenească și psihosocială în care ni s-a vorbit despre crabi, ONU și hărți mintale. De ce nu s-a ridicat pur și simplu Domnișoara Isteață să spună: „Așa cum votăm și învățăm să șofăm și să fim niște buni cetățeni, într-o zi va trebui să intrăm într-o cameră, să ne punem niște chiloți din hârtie de calc și să lăsăm o femeie pe care nu am mai întâlnit-o niciodată să ne toarne ceară fierbinte în zona intimă."

[1] Roman scris de Jane Austen, publicat în 1813 (n. red.)

A mea arăta ca un pui crud și însângerat, cu o dâră de păr. Iar eu trebuia să-mi pierd virginitatea *în seara asta.*

SAM

Chris urca țopăind scările, două câte două. L-am auzit venind cu un minut înainte de a deschide ușa dormitorului lui Robin. S-a proțăpit în prag, cu brațele întinse spre mine.

— Da, Sammy! Băiatul a mai scăpat în cele din urmă de-o grijă!

M-a tras spre el și m-a îmbrățișat îndelung, de era să mă lase fără aer.

El și Robin scăpaseră amândoi de examenele finale cu trei zile în urmă, așa că, drept urmare, Chris era în mod clar dornic să aibă parte de o altă „ultimă zi" pentru a sărbători. El nu aflase încă despre catastrofa de la examenul la limba franceză. Aproape că nu eram în stare să-i spun.

Era la câteva ore după arderea cărților (sau mai bine zis după respectiva tentativă), iar trei dintre noi fuseserăm de acord să ne întâlnim la Robin înainte de a merge la petrecere. Trecusem pe acasă să mă schimb, dar de fapt nu făcusem altceva decât să-mi iau un alt tricou. Purtam în continuare tenișii mei paradiți, pe care doar benzile adezive îi împiedicau să se desfacă în bucăți. Deschizându-mi ușa, Robin m-a examinat din creștet până-n tălpi, a gemut și mi-a spus că fetele nu rezonează, de obicei, cu „look-ul de vagabond".

Chris, pe de altă parte, arăta enervant de bine, în ciuda faptului că, de asemenea, era limpede că nu făcuse vreun efort de orice fel. Purta o cămașă în carouri ponosită și aceiași blugi pe care îi avea încă din clasa a zecea. Părul său stufos și negru era chiar mai ciufulit decât de obicei și nici măcar nu se sinchisise să-și radă barba, și aia crescută pe ici-colo. Atunci când ești atât de arătos precum

Chris, nu trebuie să te deranjezi să îmbraci haine decente sau să-ţi treci pieptenele prin păr. Eşti mai presus de toate astea.

— Aşadar, când ne luăm tălpăşiţa? a întrebat el, eliberându-mă din îmbrăţişare şi bătându-mă încă o dată zdravăn pe spate, pentru orice eventualitate.

Robin a ridicat din sprâncene, dispreţuitor.

— Calmează-te, amice. E abia cinci şi jumătate.

— Da, dar trebuie să cumpărăm de băut mai întâi.

— Da, a spus Robin, ducându-se în dreptul dulapului şi apucându-se să azvârle pe pat toate tricourile pe care le avea. Dar, înainte de asta, trebuie să mă decid cu ce o să mă îmbrac.

Chris a oftat şi s-a prăbuşit pe scaunul din apropiere. Robin a examinat maldărul de haine cu mâinile în şolduri, ca un antrenor de fotbal pe cale de a alege ultimul titular.

— Aşadar, ce mai facem? a întrebat Chris, pe când mă prăbuşeam şi eu pe scaunul de lângă el.

— Eu fac bine, a răspuns Robin, alegând un tricou polo de un verde strident din grămadă şi adulmecându-l cu grijă înainte de a-l azvârli cât colo. Dar lui Sam i s-au înecat naibii toate corăbiile.

Chris s-a încruntat şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Aoleu! Nu e vorba iarăşi despre Jo, nu-i aşa?

M-am tras într-o parte.

— Nu, bineînţeles că n-are treabă cu Jo. N-am mai vorbit despre ea de câteva săptămâni.

Am văzut cum Robin şi Chris au schimbat o privire. Chiar ieri vorbisem despre Jo. Şi alaltăieri la fel.

— Este nenorocitul ăla de examen de la limba franceză, a spus Robin.

Chris a scos un sunet dezaprobator şi s-a întors spre mine:

— La naiba, omule! Ce s-a întâmplat?

— Pur şi simplu am dat-o în bară, asta e tot, am răspuns ridicând din umeri. Aşa cum ştiam că o să se întâmple.

— Haide, omule, a zâmbit Chris. Nu se poate să fi fost așa de rău. Și oricum, acum s-a terminat. În seara asta trebuie să uiți de examene și de Jo și de *toate* și să încerci să te simți și tu bine măcar o dată.

— Mulțam, a rostit Robin făcându-i semn lui Chris, dar uitându-se la mine. Exact asta încercam să-ți spun, tembel morocănos... a continuat el, ținând în mână un tricou violet inscripționat cu sloganul „FICATUL ESTE RĂU ȘI TREBUIE PEDEPSIT". Să-l adaug și p-ăsta la grămada „poate"?

— Dacă „poate" este prescurtarea de la „poate fi ars imediat", atunci da, am murmurat.

Robin a oftat.

— Christopher, poate vrei să vii aici, lângă mine, ca să-l lăsăm pe Sam să se îmbufneze în liniște, în timp ce noi alegem un tricou potrivit.

Chris a râs și s-a îndreptat agale într-acolo, lăsându-mă să stau morocănos într-un colț, încercând, fără a reuși, să uit de examene, de Jo, de fapt de *tot*.

Jo. Uneori mă întreb dacă mi-a plăcut de Jo cu adevărat. Vreau să spun că, evident, mi-a plăcut suficient încât să vorbesc o groază despre ea (probabil prea mult, acum dacă stau să mă gândesc) și pentru a-i scrie poezia cu pricina (recunosc, o altă greșeală de-ale mele), dar nu sunt încă sigur dacă *mi-a plăcut* să-mi placă de ea, înțelegeți ce zic?

Câteodată cred că am fost doar obsedat de ea, pentru că pur și simplu e mișto să ai o tipă pe care s-o transformi într-o obsesie. De fiecare dată când am avut chiar și cea mai mică bănuială că era posibil să mă placă și ea, începeam să am dubii și puneam la îndoială dacă îmi plăcea de ea chiar așa de mult. Precum faptul că suferea de o formă ușoară de strabism; sau data aia când am întrebat-o prima oară cum de avea un nume atât de scurt, ea s-a uitat confuză la mine și mi-a spus: „Ca să fiu în stare să mi-l amintesc, presupun".

Apoi, numaidecât după ce ea şi-a pierdut interesul pentru mine şi a început să flirteze din nou cu Jeremy Marsh, m-am apucat să-mi imaginez cum ar fi să fim iarăşi împreună. Era cam clişeic, zău aşa. Dar presupun că aceste clişee n-ar mai fi clişee dacă nu s-ar baza pe un fel de adevăr plictisitor de previzibil.

Acum chestia asta era tradiţională, oricum, din moment ce ea începuse să iasă cu Toby McCourt, care era cu un an mai mare decât ea. *Toby* McCourt. *Toby*.

Să nu ne ascundem după deget: Toby este un nume de câine. Am cunoscut cel puţin trei câini numiţi Toby. Şi nici măcar nu vorbesc despre nişte câini ca lumea; vorbesc despre nişte şobolani nenorociţi, de genul piticaniilor pe care le poartă Paris Hilton în geantă. Nu cred că exagerez când spun că a săruta pe cineva cu nume de câine este o chestie vecină cu zoofilia. Este doar un pas mic de la a te întâlni cu un tip pe nume Toby până la a te căsători cu un Fido[1]. La naiba, oricum. Au fost doar patru luni irosite. Slavă Domnului că nu i-am arătat niciodată poezia. Ea probabil că ar fi fost în stare să râdă atât de tare încât să-i iasă cidrul pe nări şi să se prăbuşească pe podea, dacă ar fi să mă iau după reacţia lui Robin.

În cealaltă parte a camerei, teancul „poate" se redusese la doar două elemente: Chris a votat pentru un tricou polo Lacoste simplu, alb. Robin înclina pentru un tricou turcoaz sau ceva în genul, cu o imagine a unui clovn malefic ţinându-şi degetul mijlociu ridicat.

[1] Fido (1941 – 9 iunie 1958) a fost un câine din Italia care a ajuns în atenţia publică în 1943 datorită loialităţii lui necondiţionate faţă de stăpânul său, mort într-un bombardament în acel an. S-a scris mult despre el în revistele şi ziarele italiene şi din întreaga lume, i s-au adus câteva onoruri şi i s-a făcut chiar o statuie în Borgo San Lorenzo din provincia Florenţa, Toscana. Acesta şi-a aşteptat în van stăpânul, vreme de paisprezece ani, în staţia de autobuz unde îl întâmpina de obicei ca să meargă împreună acasă. Zi de zi, de mai bine de cinci mii de ori, până la moartea sa. (n. red.)

Şi, din moment ce Robin avea ultimul cuvânt, tricoul cu clovnul a câştigat.

— De ce te-ai mai obosit să-mi ceri sfatul dacă nu ţii cont de el? a întrebat Chris, trântindu-se la loc în fotoliul de lângă mine.

— Nu strică niciodată să ai parte de o a doua opinie, a spus Robin, aruncând simpaticul şi inofensivul tricou Lacoste înapoi în dulap. Chiar şi în cazul în care se întâmplă ca această a doua opinie să fie total greşită.

Chris mi-a aruncat o privire cu ochii mijiţi, pe care i-am întors-o complice, în timp ce Robin folosea o jumătate de recipient de deodorant Lynx Africa, aplicându-l pe înfiorătorul tricou. Chiar nu ştiu de ce îl mai ascult pe Robin uneori. E cel mai bun prieten meu şi aşa mai departe, dar poate să fie un pic cam ticălos. S-a înscris la Universitatea din Loughborough, dar nu pare să-i pese dacă o să fie acceptat sau nu, pentru că o să-şi ia un an sabatic pentru „a se concentra pe beatboxing[1]".

Mai cu seamă n-am habar de ce îmi plec urechea la părerile lui despre fete. Are nişte teorii destul de ciudate. Întotdeauna bate câmpii despre urechi, dintr-un motiv sau altul. Consideră urechile ca fiind cea mai de seamă parte a corpului unei fete. La un moment dat a respins-o pe Vicky Parker, pe motiv că avea „urechi jalnice". El a spus asta, nu eu. Mie urechile ei mi se păreau în regulă, cu toate că eu unul prefer chipul, corpul şi sânii ei. Evident că sânii ei fac parte din corpul ei, dar eu simt că merită o menţiune specială. Vicky Parker este ridicol de mişto. I-am spus lui Robin că îndrugă tâmpenii despre toată chestia asta cu urechile, dar el s-a mulţumit să râdă cu îngâmfare, arborând un fel de mină absentă, şi mi-a spus că nu aş putea să înţeleg.

E tare nasol să fii virgin. E limpede că toţi cei care au făcut sex se consideră dintr-odată Russell Brand, la dracu'. Cred că pot spune

[1] Arta de a reproduce instrumente de percuţie (n. red.)

absolut *orice* despre sex, iar noi, virginii, trebuie să-i ascultăm spăsiți, cu gura căscată, pentru că noi nici măcar nu putem încerca să ne imaginăm cum este.

Robin a făcut-o cu o franțuzoaică de la *lycée*-ul aflat după colț, lângă școala noastră. O singură dată. Nu i-a picat prea bine faptul că era rasă-n cap, dar s-a descurcat destul de bine, după părerea mea. Presupun că i-a plăcut încrederea cu care ea își etala în toată splendoarea urechile, în loc să le acopere cu părul, ca majoritatea fetelor. Ca să fiu cinsitit, ea *chiar* avea urechi destul de uimitoare.

Chris a făcut-o de trei ori. Cu trei fete diferite. Dar trebuie ținut seama și de faptul că e mai mare cu șase săptămâni decât mine. Și că arată de vreo zece ori mai bine. Știu sigur că e cunoscut sub numele de Chipeșul Chris printre cele mai multe dintre fetele de la școlile învecinate. Chiar și prietenele mamei mele chicotesc și se înroșesc atunci când îl văd. Și ele au vreo patruzeci de ani. E ridicol. Înainte de a-și fi pierdut virginitatea, Chris nu a fost totuși niciodată deranjat de asta. Nimic nu-l deranjează cu adevărat. Este cea mai apatică persoană pe care o cunosc.

— În regulă, a spus Robin trăgându-și peste cap tricoul câștigător și verificându-și aspectul în oglindă. Mișto alegere.

— În sfârșit, a zis Chris ridicându-se brusc în picioare. Mergem să luăm de băut acum?

— Glumești? a râs Robin, deschizând iar dulapul și aruncând pe pat două brațe pline de tenișI. Încă nu m-am hotărât cu ce să mă încalț.

Chris s-a prăbușit înapoi în fotoliu, ținându-și capul în mâini.

2

HANNAH

Ne imaginaserăm de o groază de vreme cum va fi atunci când aveam să terminăm cu examenele. Era drogul nostru, tot ce aveam în zona tampon, între a recapitula şi a ne simţi vinovate când nu o făceam. Stăteam în bibliotecă cu capul pe birouri şi vorbeam în şoaptă despre zilele în care aveam să scotocim prin pieţe şi prin magazinele second-hand după îmbrăcăminte de epocă sau cum nu o să ne ridicăm toată ziua din pat, o să lenevim şi o să ne îndopăm cu îngheţată. Lumea de după examene era înceţoşată, idilică şi întotdeauna însorită. Urma să ieşim din sala de clasă şi să păşim într-un film american cu adolescenţi.

Numai că, în realitate, în ziua în care am terminat, în cele din urmă, ne-am plimbat pe bulevard prin ploaie, iar Grace a spus că trebuia să meargă la oftalmolog. Aşa că, în loc de sărbătoriri dezorganizate şi dans nebun, am mers toate cu ea şi am probat ochelari, în timp ce ea îşi aştepta reţeta pentru lentile.

Petrecerea Stellei juca un rol-cheie în vis — întotdeauna o făcuse. Şi acum, după trei zile, în care nu făcusem altceva decât să dau jos de pe pereţi scheme de recapitulare la istorie şi să văd, de la

cap la coadă, douăzeci și cinci de episoade din *30 Rock*[1], se întâmpla cu adevărat.

Imediat după șase, Tilly și Grace au ajuns la Stella. Am făcut punci și, la ordinele lui Grace, am adunat toate lucrurile într-adevăr valoroase, le-am dus în spălătorie și am încuiat ușa. Tilly adusese brioșe, dar Stella a spus că nu era săptămâna caritații din clasa a noua, așa că le-am mâncat aproape pe toate înainte de a fi început petrecerea propriu-zisă. Am discutat despre cine ne doream să vină și despre cei care speram să nu-și facă apariția.

Charlie intra cu siguranță în această din urmă categorie pentru noi toate, cu excepția Stellei.

— Charlie s-a întors de la universitate? a întrebat Tilly, în timp ce stătea pe blatul de la bucătărie, culegând glazura de pe o brioșă.

A încercat să pară nepăsătoare. Știam toate că se întorsese, iar Stella știa că noi știam.

Stella s-a întors și a înșfăcat o cutie de cereale din dulap. Tilly a aruncat o privire spre mine și spre Grace.

— Da, așa cred, a ridicat Stella din umeri, agitând cutia și alegând bucățile de ciocolată.

— Crezi că o să vină mai târziu? a întrebat Tilly.

Preț de o clipă, aerul a înghețat.

— N-am de unde naiba să știu. Nu sunt asistenta lui personală, Tills.

Chestia asta a lăsat în aer problema a ceea ce *era* ea de fapt pentru el, dar știam toate răspunsul. Pur și simplu mă enerva faptul că

---

[1] *30 Rock* este un serial american de comedie, care a fost difuzat de NBC de pe 11 octombrie 2006 până pe 31 ianuarie 2013 și a fost creat de Tina Fey. *30 Rock* a fost cel mai premiat și aclamat serial de comedie din ultimii ani, fiind deținătorul a 6 Globuri de Aur, alături de alte 35 de trofee și 86 de nominalizări. Personajele sunt creatorii unui show live de comedie. Numele e prescurtarea de la 30 Rockefeller Plaza, adresa din New York a studiourilor NBC, televiziunea care producea atât serialul real, cât și pe cel ficțional. (n. red.)

trebuia să sublinieze ideea că pentru ea era în regulă. Dacă ar fi recunoscut că era îndrăgostită de acest ticălos care se folosea de ea, am fi putut să ne manifestăm toate simpatia și înțelegerea, să-i facem ceai, să ne uităm la *Jurnalele prințesei* și să cădem de acord că băieții sunt niște nemernici.

Ea a scuturat din nou cutia, dar nu a mai putut găsi alte bucăți de ciocolată, așa că a pus-o înapoi.

— Atât timp cât nu vine Carmen, a spus Stella, numele „Carmen" ieșindu-i din gură ca un geamăt lung.

— Mereu spui asta, dar o inviți pentru că știi că o să vină și apoi poți să o bârfești în voie, am râs eu.

— Da, știu. De fapt, sunt cam tristă că nu vine cu mine la universitate. Va trebui să organizez o audiție pentru a-i găsi o înlocuitoare.

Ne-am dus în grădină pentru a face o fotografie cu noi toate, iar Stella a urcat pe trambulină, ținând aparatul și țipând „Ultima fotografie a lui Hannah Audrey Brown în calitate de virgină. Odihnească-se în pace".

Tilly și Grace au făcut o reverență respectuoasă.

— Nu o să mă sinucid, ciudatelor, am strigat, urcând pe trambulină și țopăind.

— Ba da, într-un fel, a zbierat Stella printre țopăieli. Gata cu tinerețea ta. Îi faci felul.

— Ca în *Breaking Amish*? Vreți să încetați, vă rog, să-mi dați sfaturi de viață din serialul ăsta? am spus.

Stella este atât de melodramatică. Trebuie să transforme totul într-un moment de cotitură a vieții.

— Oricum, era și timpul să-mi pierd virginitatea. Am optsprezece ani.

A sunat ciudat atunci când i-am dat glas acelui gând.

Am țopăit un pic în tăcere. Stella se cam enervase, dar dintr-odată s-a simțit *ceva*. Eram o virgină de optsprezece ani și câteva ore

mai târziu aveam să-mi pierd definitiv acest statut. *Orice* s-ar întâmpla, nu aveam să mai fiu nicicând la fel.

Cu puțin înainte de ora șapte, am urcat la etaj să ne pregătim. Când aveam unsprezece ani, eram foarte geloasă pe camera Stellei, cu baldachinul ei purpuriu de prințesă deasupra patului și cu luminile liliachii feerice din jurul ferestrei. Acum toți pereții și toate suprafețele libere erau acoperite cu fotografii, postere și cosmetice. Stella colecționa ojă. Avea atât de multe sticluțe, încât erau aliniate de-a lungul pereților ca piesele de domino.

În clasa a zecea, în timpul unei petreceri în pijamale, pictaserăm ușa cu câte un strop din fiecare culoare, după care scriseserăm pe ea numele băieților care ne picaseră cu tronc. Devenise o tradiție. Stella a botezat-o „ușa sufletelor pereche"; o consemnare din ce în ce mai amplă a fiecărui băiat pe care îl consideraserăm vreodată ca fiind Alesul. Din momentul în care un nume ajungea să figureze acolo, nu mai putea fi șters niciodată. Am studiat-o acum preț de o secundă, culegând amintiri din învălmășeala haotică a numelor de băieți. Luke Adams de la liceul Sfântul Joseph, pe care mi se pusese pata timp de trei săptămâni, în clasa a unsprezecea, pentru că avea părul ca Zac Efron. Sub el era trecut Guillermo, băiatul spaniol supermișto pe care îl întâlnisem într-o excursie la schi și cu care mă giugiulisem timp de cinci minute, chiar dacă nu puteam înțelege o iotă din ce spunea, iar în dreapta lui, cu majuscule, într-un verde cu sclipici...

Oh, *la naiba*. La naiba, la naiba, la naiba.

— Stella!

Stella stătea întinsă pe patul nefăcut, sub baldachinul ei de prințesă.

— Dorm, a răspuns ea.

— Fetelor, veniți încoace! am strigat la Grace și Tilly, care se pregăteau în camera de alături.

O clipă mai târziu ne holbam toate la ușă.

— Mda, chiar nu sare în ochi, zău aşa, a zis Grace.

Stella a încuviinţat din cap.

— Da, când Freddie şi Hannah o vor face aici, Freddie *cu siguranţă* nu va observa că numele lui este scris cu litere mari şi verzi pe uşă.

— Ei bine, poate că o să creadă că l-a scris Stella şi gata, doar este camera ei. E logic, a spus Tilly.

— Da, şi Freddie a frecventat cursul de matematică pentru avansaţi. Aşa că e, probabil, într-adevăr logic, i-a sărit Grace în ajutor.

— Nu contează cine ar putea crede el că l-a scris, oricum e ciudat, am spus. Dacă îl vede? Ce-o să-i spun?

— Ai putea să-i zici pur şi simplu adevărul, a zis Grace.

Stella şi-a dat ochii peste cap.

— Sau am putea înţepeni uşa astfel încât să rămână deschisă, iar el să nu-l mai poată vedea, a propus Tilly.

— Ce, ca oricine care trece să poată vedea... înţelegeţi voi... mi-am coborât vocea, cum fac sex.

— De ce vorbeşti în şoaptă? a întrebat Stella.

— Nu ştiu. Pentru că sună ciudat atunci când o spun, am răspuns.

— Ei bine, treci peste asta, pentru că în două ore chiar o s-o faci, a zis ea.

— Are dreptate, a rostit Grace.

Stella a luat o sticluţă cu ojă albă şi a deschis-o.

— Mi-a venit o idee. De ce să nu acoperim pur şi simplu literele F şi R?

— Ce?! am exclamat. Să fie, aşadar, Eddie Clemence?

— Da, a răspuns Stella, radioasă. Problemă rezolvată.

— Cum rezolvă asta problema? O să fie chiar şi mai ciudat să-i explic de ce există un nume foarte asemănător cu al lui pe uşă, cu două pete albe în faţa lui.

Stella a ridicat din umeri şi a închis sticluţa de ojă.

— Fetelor, sunt deja destul de agitată, am spus. Zona mea inghinală este de un roșu aprins, iar acum mai e și numele lui scris pe ușă. Poate că nu e să fie și cu asta, basta?

— Crede-mă, a rostit Stella, așa este întotdeauna după ce te epilezi... o să dispară în vreo oră și *e* să fie, altfel casa lui nu ar fi fost jefuită și numele lui nu ar fi fost scris pe ușă. Numele lui este pe ușă, Hannah. Cum poate să fie o situație mai favorabilă decât asta?

— Da, dar *noi* l-am scris, am spus.

— *Tu* l-ai scris.

— Ca o premoniție, a rostit Grace ridicându-și privirea.

În cele din urmă, am decis că singura opțiune era să acoperim întregul nume.

— Nu e ciudat că singura persoană pe care am șters-o vreodată de pe „ușa sufletelor pereche" este *adevăratul* tău suflet pereche? a zis Tilly.

— Nu este sufletul meu pereche, am râs. Nu e ca și cum am de gând să mă mărit cu el sau ceva de genul ăsta.

— Nu știu, a spus Stella clătinând din cap, în cunoștință de cauză. Poate o să fie atât de bun încât mâine o să vrei s-o faci.

În timp ce trebăluiam toate, acoperind literele numelui lui Freddie, m-am gândit cât de mult îl plăcusem și cum mi se păruse potrivit pentru mine. Persoana după care tânjisem și împreună cu care aș fi vrut să fiu. Și chiar dacă nu ieșiserăm vreodată împreună și nu era vorba despre vreo chestie măreață, de tipul Romeo și Julieta, era momentul potrivit și el era un tip simpatic.

— Eu una sunt pe deplin convinsă că e bine că scapi de grija asta înainte de Kavos, a spus Stella.

— De ce? Crezi că am de gând să ajung o maniacă sexuală imediat după ce o să am parte o dată de așa ceva?

— Probabil, a răspuns ea. Adu-ți aminte că nu-ți plăcea de nicio culoare șarlota, dar, după ce ai gustat-o la un moment dat, ai ajuns să fii înnebunită după ea.

Stella a stat mult să mă machieze și mi-a împrumutat rochia ei albastră și mulată. Era aproape ora nouă când și-a dat seama că nu apucase să se pregătească și ea. Cred că arătam bine. Așa mi se părea mie, în orice caz. Eu, Tilly și Grace am coborât la parter pentru a pune muzică și a face cocktailuri, iar zece minute mai târziu și-a făcut apariția și Stella. Purta niște pantaloni negri și strâmți, cizme uzate, fără tocuri, și un tricou băiețesc lălâu căruia îi tăiase mânecile și pe care îl decupase în dreptul abdomenului. I se vedea sutienul negru prin el și se rujase cu o nuanță de un roșu aprins. Pe lângă ea mă simțeam pur și simplu gătită, plictisitoare și ștearsă. La fel ca portretele de femei pe care le poți vedea în casele impunătoare. Rozalii, dolofane și sănătoase. Nu sexy. Cum să fac sex când eu nu sunt câtuși de puțin sexy? Nu există o conexiune între cele două?

SAM

Am jucat foarfece-hârtie-piatră ca să decidem cine să cumpere băutura. Am pierdut. Ca de obicei.

— Hai să jucăm din nou, am spus. Două din trei.

Robin a pufnit.

— Du-te dracului!

Chris mi-a pus mâna pe umăr și a arătat spre magazinul de băuturi alcoolice.

— Universul a hotărât că tu o să iei de băut în seara asta, Sam. Nu te poți pune cu universul.

Am ridicat din umeri și i-am dat mâna la o parte.

— Da, dar universul ar trebui să-și dea seama că sunt varză atunci când vine vorba de cumpărat băutură. Sunt servit cu chiu, cu vai, din an în Paște.

Noi trei suntem cei mai tineri din anul nostru. Chris împlinește optsprezece ani abia în iulie, iar eu și Robin trebuie să așteptăm

amândoi până la sfârșitul lunii august. Prin urmare, cumpărarea de băutură este în continuare o mare bătaie de cap. Drumul la magazinul de băuturi poate influența restul zilei; dacă n-o să fim serviți, un nor negru se va abate asupra noastră. Dacă vom fi, o s-o luăm ca pe un semn că orice este posibil.

— Par cel mai mic dintre noi toți, am spus, încercând în continuare să mă fofilez.

— Nu, a zis Robin aprinzându-și o țigară. Ești înalt. Înalt înseamnă în vârstă.

— Da, dar stau jalnic cu părul facial. Asta mă bagă întotdeauna în bucluc.

— Ei bine, dacă te întreabă tipul de la magazin, trebuie doar să-i spui că ai supraviețuit unui incendiu. De-asta nu crește ca lumea.

— Sclipitor. Cu siguranță o să creadă chestia asta.

— Nu o să-l întrebe despre părul lui facial, Robin, a oftat Chris. E un tip dintr-un magazin de băuturi, nu un nenorocit de bărbier. Oricum, șmecheria merge doar dacă nu-ți faci griji. Adulții adevărați nu-și fac griji în privința asta, nu-i așa? Trebuie doar să-ți intre-n cap că ești un adult adevărat, atât și nimic mai mult.

— La ce se gândesc adulții adevărați?

Am căzut cu toții pe gânduri.

— La impozite? a sugerat Robin. Tata e mereu stresat din cauza impozitelor.

— Taxele sunt în regulă, a încuviințat Chris dând din cap. Sau Pink Floyd? Tata vorbește mult despre Pink Floyd.

— Cine dracu' e Pink Floyd? a întrebat Robin.

— O trupă. O trupă pe care o plac bătrânii.

— Oh, OK, a dat Robin din cap, mulțumit. Grozav. Să recapitulăm deci: folosește-te de înălțimea ta, spune-i că ai supraviețuit unui incendiu și vorbește despre impozite și Pink Floyd. O să fie bine. Eu vreau șase beri Red Stripe.

— Și eu vreau o sticlă de vin roșu, a spus Chris.

— Bine.

M-am întors și m-am îndreptat spre magazinul de băuturi.

— Folosește-te de faptul că ești înalt, a strigat Robin în timp ce deschideam ușa.

M-am îndreptat de spate cât de tare am putut și am intrat.

Magazinul de băuturi era gol, cu excepția tipului cu un aer plictisit din spatele tejghelei. Se uita la un meci de fotbal la un televizor minuscul. Ușa a scos un clinchet pe când o închideam.

— Bună seara, a rostit el, fără să ridice privirea.

— Bună seara, am răspuns.

Am făcut două ture prin magazin înainte de a mă uita măcar spre raftul cu băutură. Îmi făceam curaj.

Tipul s-a uitat la mine.

— Pot să te ajut cu tine ceva, amice? a întrebat el, în timp ce eu mă pregăteam să fac o a treia tură.

— Nu, mulțumesc, am spus și, respirând profund, am înșfăcat cea mai ieftină sticlă de vin roșu și un set de douăsprezece beri Red Stripe și m-am îndreptat spre tejghea.

Am încercat să par indiferent, exact ca un adult. Am zâmbit cu încredere și am fluierat în timp ce trânteam băutura pe tejghea.

— Doar astea, te rog, amice. Noroc.

Omul s-a uitat la alcool, apoi la mine.

— Câți ani ai, amice?

Am înghițit în sec.

— Nouăsprezece.

— Nouăsprezece? a întrebat, fără să pară convins.

— Da, nouăsprezece. Tocmai am împlinit nouăsprezece.

Mi-a studiat chipul. Am observat că și-a oprit privirea pe bărbia mea fără pic de păr facial. M-am panicat.

— Am supraviețuit unui incendiu, i-am trântit-o.

A urmat o pauză.

— Ce-ai făcut, amice? a întrebat omul.

— Eu... Dacă te miră faptul că n-am păr facial... Este pentru că am supraviețuit unui incendiu. De-asta nu crește ca lumea.

Bărbatul a părut derutat.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Da, a fost destul de groaznic. Nu la fel de groaznic ca impozitele, totuși. Doamne, urăsc impozitele. Tu nu le *urăști* pur și simplu?

Bărbatul a mijit ochii.

— Da, cred că pot să cam fie o pacoste.

Cuvintele au continuat să-mi iasă din gură. Nu aveam niciun control asupra lor.

— Sigur că pot. Dar parcă nu există nimic mai plăcut decât să scapi de ele și-apoi să te relaxezi cu niște piese de la Pink Floyd. N-am dreptate?

Bărbatul a deschis gura pentru a răspunde, dar chiar în acel moment acțiunea de la TV a început să se întețească. Cineva marcase un gol.

— Of, pe toți dracii! a zbierat el, uitându-se chiorâș la ecranul minuscul. Tocmai m-ai făcut să ratez un gol.

Mi-am dat seama că asta era șansa mea.

— Scuze, amice. Plec imediat.

Am aruncat o bancnotă de douăzeci de lire pe tejghea.

— Uite aici, păstrează restul.

Bărbatul nu și-a desprins ochii de la ecran în timp ce urmărea golul, reluat din șase unghiuri diferite.

— În regulă, nu-i bai. Noroc.

Mi-am luat băutura și m-am îndreptat spre ușă. Robin și Chris m-au îmbrățișat strâns în timp ce ieșeam, triumfător.

Ne-am urcat în autobuz și am ajuns la casa unde avea să fie petrecerea, puțin după ora zece seara. Casa era de fapt mai mult un conac; un palat uriaș cu trei etaje, care arăta ca și cum ar fi avut o groază de servitori.

Am ajuns acolo prea devreme. Am învăţat o chestie: trebuie să ajungi cât mai târziu posibil la petreceri. În felul ăsta, gadza şi prietenii ei sunt de obicei suficient de beţi încât să nu mai remarce o gaşcă de oameni pe care nu i-au mai văzut în viaţa lor dând iama prin frigiderul lor, vomitând în dulapurile lor şi pipăind-o pe Gemma Bailey pe terasă.

Dacă ajungi acolo devreme, sfârşeşti prin a fi întâmpinat de o fată incredibil de trează şi de înţepată, care te întreabă cum de o cunoşti pe gazdă. Exact asta am păţit noi. La un moemnt dat, am crezut sincer că o să ne ceară un buletin. Pe bune, cluburile de noapte ar trebui să renunţe la tipii masivi şi chelioşi care stau la intrare şi să angajeze, în schimb, câteva adolescente elegante. Ar fi, probabil, mai ieftin, plus că sunt de două ori mai înfricoşătoare.

Am avut noroc că era şi Chris cu noi. De îndată ce l-a văzut, a început să chicotească şi a deschis uşa larg.

— Sper că aţi adus nişte băutură, a zis ea.

Faţa lui Chris ne garanta accesul la orice petrecere. Totuşi, el nu părea să bage de seamă, aşa că era imposibil să-i porţi pică. Dacă eu aş arăta la fel de bine ca el, nu cred că m-aş mai îndeletnici vreodată cu ceva. M-aş plimba pe străzi de nebun şi m-aş bucura de privirile celor din jur. Nu că m-aş fi îndeletnicit vreodată cu ceva, oricum.

HANNAH

Până la urmă a venit o grămadă de lume. Şi de clasa a unsprezecea, şi mai mari, care sunt acum studenţi. Oameni de la alte şcoli şi persoane pe care nici măcar nu le cunoşteam.

Casa era plină. Grădina era plină. Lumea stătea pe trambulină şi sub ea, iar nişte băieţi chiar se urcaseră într-un copac.

Eram mândră de Stella şi eram fericită că era cea mai bună prietenă a mea, dar în acelaşi timp nu prea mă simţeam în apele mele.

Nu știu dacă era de la mutilarea zonei inghinale; bine, și prăjiturile și salturile pe trambulină contribuiseră, dar eram clar agitată.

De fiecare dată când apărea un grup de băieți, mi se făcea stomacul ghem la gândul că Freddie ar putea fi printre ei. Mergeam constant la baie ca să văd cum mai stătea treaba. Îmi dădeam chiloții jos și mă holbam pur și simplu. M-am dat cu una dintre cremele scumpe ale mamei Stellei și am ținut acolo un recipient de deodorant, în speranța că va mai dispărea din roșeață, dar nu a avut niciun efect.

Atunci când m-am întors în grădină, Grace chiar m-a întrebat dacă sunt OK. Apoi m-a luat de mână, mi-a strâns-o și mi-a spus „E atât de emoționant!", după care m-a îmbrățișat. Toată lumea credea că era noaptea mea cea mare. Ca și mine de altfel, presupun.

Puțin mai târziu, dansam cu Stella în sufragerie. Charlie, cu tunsoarea lui stupidă, de hipster, tocmai ajunsese, și Stella se străduia să danseze cât mai lasciv, pentru a-l atrage, în timp ce eu evitam contactul vizual cu el, pentru a-i arăta că îl consideram un imbecil. Apoi, uitându-mă pe fereastră, l-am văzut pe Freddie. Am simțit că mă ia cu leșin, ca și cum tot sângele mi s-ar fi scurs din trup. Pentru o secundă nu m-am putut mișca. Stella nu îl văzuse și, dintr-un anumit motiv, m-am simțit ușurată.

Nu știam ce să fac, așa că pur și simplu m-am dus înapoi la toaletă. Am stat acolo mult timp, pur și simplu uitându-mă în oglindă. Încurajându-mă. Cred că e posibil să-mi fi spus cu glas tare „Hai, Hannah".

Când am ieșit din toaletă, un băiat stătea chiar acolo, în hol, cu o privire ciudată pe chip. Se gândea probabil că eram o ciudată care stă pe toaletă, vorbește singură și ține un recipient de deodorant în zona intimă. Imaginează-ți cum ar fi fost dacă ar fi tras cu ochiul prin gaura cheii. Sau poate că el credea că nu mă simțeam bine și că încercam să mă încurajez.

Am intrat în panică.

— Nu mă simţeam rău, am spus.

SAM

Până la miezul nopţii, petrecerea se încinsese considerabil. Pe la ora unu ajunsese pe culmi. Nu te puteai mişca de oamenii care dansau, strigau şi încercau să intre în starea aia indusă de marijuana. Am ieşit cu Robin şi Chris în grădină să fumăm un cui cu Ben, prietenul lui Robin.

Ben este cu doar câteva luni mai mare decât noi, dar e DJ în cluburi de noapte, ceea ce-l face în mod automat cam cu 60 la sută mai cool. Robin venerează pământul pe care calcă el, dar eu şi Chris nu prea ştim ce să credem despre el. E în regulă, dar uneori poartă o pălărie moale de fetru.

— Decentă petrecere, nu-i aşa? a spus Ben, arătând în jur spre grădina aglomerată, în timp ce un tip aproape că şi-a frânt gâtul sărind de pe trambulină.

Eram fumaţi. Am încuviinţat cu toţii.

— Totuşi, nu are nimic din „cea mai mare grozavă petrecere a tuturor timpurilor", a spus Robin.

Eu şi Chris am încuviinţat iarăşi din cap.

— Când a fost asta? a întrebat Ben.

— Acum două veri, am zis. Era o piscină în grădină. Chris a lăsat-o pe Rosie Moss să-i epileze picioarele şi...

— Şi am făcut-o în trei, evident, m-a întrerupt Robin.

Eu şi Chris am icnit.

— Nu ai avut parte de nicio nenorocită de partidă în trei, Robin.

Ben a părut impresionat.

— Ai avut?

Robin a încuviinţat din cap, cu îngâmfare.

— Nu, el nu a avut, a spus Chris. Sophie Kendry îi făcea sex oral într-unul dintre dormitoare și o tipă i-a întrerupt pe la jumătate, când a intrat în cameră să caute niște foițe pentru țigară.

— Exact, a zis Robin. Am fost într-o cameră cu *două* fete, cameră în care s-au întâmplat chestii sexuale. Asta-i o partidă în trei.

— *Nu este*, i-am răspuns. Este o partidă în doi cu cineva care căuta foițe de țigară într-un colț. Toți cei din cameră trebuie să fie implicați pentru a se putea considera o partidă în trei.

Robin nu s-a lăsat.

— A fost o întâlnire sexuală care m-a implicat pe mine și două fete. Pune și tu lucrurile cap la cap.

— În regulă, a spus Chris fluturând paharul de vin gol spre Robin. Așadar, dacă mama ar da buzna în camera mea în timp ce fac sex cu Laura, ar fi vorba de o partidă în trei cu mama, nu-i așa?

— Depinde cât timp ar rămâne în cameră, a răspuns Robin, diplomatic. Dacă n-ar face altceva decât să-și vâre capul pe ușă și ar pleca apoi numaidecât, atunci nu se pune — este doar o întrerupere jenantă a unei partide în doi. Cu toate acestea, în cazul în care ar rămâne în cameră timp de treizeci de secunde, scotocind prin sertarul tău cu șosete în timp ce ți-o tragi, atunci da, mi-e teamă că ai participa la o incestuoasă partidă în trei.

— Ești un ticălos.

— Un ticălos care a avut parte de o partidă în trei.

I-am dat lui Chris berea mea și m-am ridicat în picioare.

— Voi lăsa această dezbatere în mâinile voastre. Mă duc să fac pipi.

Mi-am croit drum prin grădină, ferindu-mă de corpurile care zburau de pe trambulină și am urcat bâjbâind la etaj. Baia era încuiată, așa că am așteptat afară. Holul era înțesat cu fotografii alb-negru, cu aspect profesional, ale unui cuplu de vârstă mijlocie (proprietarii casei, am presupus), zâmbind îmbrățișați. Mi-era greu

să-mi imaginez că aș putea să mă simt atât de confortabil cu o altă persoană.

Mi s-a părut că aud voci de fete din baie. M-am gândit că așteptasem destul — fetele petrec întotdeauna o groază de timp atunci când sunt împreună la toaletă.

Dar când ușa s-a deschis, în cele din urmă, n-a ieșit decât o singură fată, o blondă simpatică, cu un aer ușor panicat.

— Nu mă simțeam rău, a spus ea.

3

HANNAH

Nu-mi vine să cred că am spus asta.

El stătea acolo, zâmbindu-mi pentru o clipă, după care a rostit:

— Da, nici eu.

Am râs amândoi şi am simţit un val de uşurare în timp ce decideam că, probabil, nu trăsese cu ochiul pe gaura cheii, văzând cum mi-am pus deodorantul Right Guard al tatălui Stellei în zona inghinală, în speranţa că va mai reduce din roşeaţă.

— Bine, am spus. Niciunul dintre noi nu a vomitat la petrecerea asta.

— *Încă*, a spus el, ridicând degetul şi ducându-l la mişto în dreptul buzelor. Niciunul dintre noi nu a vomitat *încă* la petrecerea asta. Ne-a mai rămas suficient timp să o facem. Nu renunţăm noi aşa de uşor.

Am izbucnit iarăşi în râs, amândoi. De obicei nu izbucnesc în râs aşa, la doar câteva secunde după ce am întâlnit pe cineva. M-am uitat la el îndeaproape. Cu siguranţă nu îl mai văzusem vreodată până acum. Nici la vreo petrecere, nici la şcoală, nici pe Facebook. Nicăieri.

Era înalt, într-adevăr înalt, la drept vorbind. Arăta ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul lui cu înălţimea pe care o avea. Şi ca şi cum şi-ar fi cerut un pic iertare celor care erau nevoiţi să-şi ridice privirea

pentru a-i vorbi. Şi-a vârât mâinile în buzunare şi s-a cocârjat, încercând să minimalizeze acest aspect. Avea părul şaten, ondulat, care îi acoperea ochii căprui. Am observat că încălţămintea sa de sport era făcută praf, fiind cârpită cu bandă adezivă. Avea un aer blând. Arăta ca un tip amabil. Şi mişto. Într-un fel dezordonat şi nonşalant.

El a dat din cap spre baie şi a spus:

— Ei bine, cred că ar trebui... ştii tu.

Am sărit din cadrul uşii.

— Oh, da, îmi pare rău. Desigur.

Mi-a zâmbit cu timiditate, după care şi-a plecat privirea şi şi-a ciufulit părul. Nu voiam să plece, voiam să stau în continuare de vorbă cu el.

— Ai grijă... E destul de... intens acolo, am spus, pentru că era singurul lucru care mi-a trecut prin minte.

A păşit în baie şi a ţinut uşa deschisă în timp ce a aruncat o privire în jur.

— O, Doamne! Da, serios... Arată ca baia personajului negativ din James Bond.

Avea dreptate. Întreaga cameră era pictată mov-închis, cu mici pete aurii presărate ici şi colo, iar pe unul din pereţi exista o pictură murală masivă reprezentând un cerb. Mama Stellei apelase la o artistă. Duşul din colţ nu avea perdea şi nici nu era înconjurat de vreun perete. Făceai pur şi simplu duş în cameră.

— Se numeşte cameră umedă, am spus, după care am roşit, deoarece este nepoliticos să rosteşti cuvântul „umed" atunci când te afli la un metru şi jumătate de un băiat.

— Într-un fel, e ca şi cum ai sta în picioare într-o afină, a adăugat el.

— Da. E violet totuşi, nu albastru, aşa că e mai mult ca şi cum ai sta în picioare într-o sticlă de Ribena.

— Mă *topesc* după Ribena, a spus el, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că exista Ribena.

— Şi eu, am spus. Ribena fierbinte e chiar mai bună.

— Da! a exclamat el, făcând ochii mari, ca şi cum ar fi avut o mică revelaţie. Ribena fierbinte este uimitoare. Nu-mi vine să cred că am întâlnit pe cineva care ştie despre Ribena fierbinte.

Am zâmbit unul la altul şi m-am simţit cuprinsă de fiorul ăla, care te răscoleşte din cap până-n picioare, atunci când afli că ai ceva în comun cu persoana de care îţi place.

Dintr-odată, s-au auzit hohote de râs şi zarvă din grădină. Băiatul s-a dus la fereastra băii şi, fără să mă gândesc, l-am urmat înăuntru, lăsând uşa să se închidă cu un clinchet în urma mea. Eram singură într-o cameră umedă, cu un băiat pe care abia îl cunoscusem. În mod normal, o chestie de genul ăsta ar fi necesitat o pregătire de cel puţin două săptămâni cu Stella, Tilly şi Grace, în care am fi planificat exact ţinuta, ce să spun, cum să mă comport. Mă simţeam destul de panicată fără toate astea.

Am stat alături lângă fereastră şi am tras cu ochiul la haosul din grădina Stellei. Braţul meu se afla la câţiva centimetri distanţă de al lui. Doi băieţi, masivi ca nişte troli, se angrenaseră într-un concurs de băut, în timp ce toată lumea din jurul lor scanda şi îi aclama.

— Oh, Doamne! am spus, în timp ce îl urmăream pe unul dintre ei turnându-şi o jumătate de litru de bere în gură înainte de a pune paharul pe cap, râgâind sonor şi fiind bătut pe spate de către toţi amicii săi. E o nebunie. Nu cred că aş fi în stare să dau pe gât nici măcar o jumătate de litru de *apă*.

— Este destul de impresionant, m-a aprobat tipul. Nu-mi dau seama cum abilitatea asta de a bea mult lichid foarte repede ţi-ar putea fi vreodată de folos în viaţă, totuşi.

— Poate dacă ai fi pe cale să te îneci într-un iaz foarte mic? am sugerat eu, iar el a râs.

Era atât de ciudat. Chiar dacă era mişto şi amuzant — combinaţia la care visam —, nu păream să am nevoie de o repetiţie vestimentară.

Pe cealaltă latură a grădinii un băiat şi o fată s-au salutat, sărutându-se reciproc pe obraji. Fata s-a tras înapoi după un sărut, dar băiatul s-a aplecat după ea preţ de o clipă. A fost un moment stingheritor în care băiatul a încercat să-şi mascheze greşeala, astfel încât fata să nu observe.

— Oh, urăsc chestia asta, am spus, arătând într-acolo. Atunci când unul sărută o singură dată şi celălalt încearcă să o facă din nou şi apoi amândoi încearcă să pretindă că totul e bine. E atât de ciudat.

— Da, a spus el. Întotdeauna am dat-o în bară la capitolul ăsta. Mă gândesc serios că ar trebui să existe o lege care să stabilească o dată pentru totdeauna modul în care oamenii ar trebui să se salute reciproc. S-ar cuveni să ne decidem pur şi simplu asupra unei variante şi să nu ne mai abatem de la ea. M-am săturat să mă aştept la o strângere de mână şi să am parte de o îmbrăţişare din partea celeilalte persoane sau să încerc încă un sărut după ce am fost deja respins după cel dintâi. Chestia asta complică viaţa în mod inutil.

Am încuviinţat din cap.

— Ştii că în Italia se sărută de *trei* ori?

A oftat şi a clătinat din cap.

— Asta e de-a dreptul enervant.

— Şi cine are timp pentru aşa ceva?

Amândoi am aruncat o ocheadă în jos, la cei doi, care se sărutau acum pe obraji cu prietenii fiecăruia dintre ei.

— Cam duc dorul zilelor în care nu trebuia să pretindem că suntem nişte adulţi aşa cum se cuvine tot timpul. Am impresia că ne-am transformat atât de repede din nişte copii care se poartă prosteşte, ajungând să ne sărutăm reciproc pe obraz şi să fim nevoiţi să ştim ce cluburi sunt mişto.

Acesta era tipul de declarație pe care Stella nu mi-ar fi permis în vecii vecilor să o fac în fața unui băiat. Ar fi murit dacă ar fi știut că spusesem ceva de genul ăsta. Dar el nu părea câtuși de puțin jenat sau speriat. Îmi zâmbea.

— Categoric, a spus el. Îmi amintesc momentul exact în care s-a schimbat totul. Am plecat în vacanță în vara de la sfârșitul clasei a noua, iar când m-am întors, toți colegii mei sărutau fetele pe obraz. Așa s-a întâmplat — deveniserăm cu toții adulți, dintr-odată. Îmi amintesc că am fost la o petrecere și m-am enervat groaznic pentru că am încercat să bat palma cu o colegă de-ale mele.

— Mie chiar îmi place să bat palma, am zis. Este prietenos și informal și, totodată, nu există un risc prea mare de a te trezi într-o situație jenantă. Cu excepția cazului în care ai o coordonare jalnică între mână și ochi și îl pocnești pe celălalt peste față sau ceva de genul ăsta.

— OK, în regulă, am stabilit, a spus el. Noua lege va decreta că *toată lumea* trebuie să salute bătând palma. Fără îmbrățișări, strângeri de mână sau sărutări multiple pe obraz.

— Sună bine.

— Sau, a spus el, dacă este o ocazie foarte importantă — precum o reuniune a doi prim-miniștri sau ceva de genul ăsta — se acceptă o batere dublă a palmelor.

— De acord, am rostit.

— Facem o batere dublă a palmelor? Cred că ne încadrăm în categoria ocaziilor importante.

— Categoric.

Am bătut palma. În baia Stellei. Cu ușa închisă. Preț de câteva secunde, am stat acolo, rânjind unul la altul.

Apoi am auzit pași afară, pe coridor, și cineva a bătut la ușă.

— Bună? Scuzați-mă? E cineva acolo?

Era Grace, i-am recunoscut vocea. Îmi place cum Grace este politicoasă chiar și atunci când e beată.

— Da, Grace, eu sunt, i-am răspuns prin ușă.

— O, Doamne! Te-am căutat peste tot! E totul în regulă?

Apoi a trecut la o tonalitate șoptită, de școlăriță.

— Nu e din nou vorba despre zona ta intimă, nu-i așa? Nu poate fi *atât* de rău. Vrei să intru și să verific?

Am simțit că mă transform într-o stană de piatră. Băiatul s-a plesnit cu mâna peste gură, pentru a-și înăbuși un hohot de râs, înainte de a-mi arunca un zâmbet compătimitor, de tipul „asta-i o chestie teribil de stranie, nu-i așa?"

Înainte ca Grace să apuce să divulge și alte informații mai personale, i-am răspuns țipând:

— Nu! Grace, te rog... Sunt bine. O să ies într-o clipă. Tu ești în regulă?

— Da, sunt bine, dar trebuie să cobori *acum*. Freddie e aici! Întreabă unde ești.

Freddie. Îl dădusem cu totul uitării. Mă gândisem la el întreaga seară, dar îmi ieșise complet din minte din momentul în care deschisesem ușa de la baie. La menționarea numelui lui Freddie, zâmbetul jenat al băiatului s-a risipit, iar el s-a mulțumit să clipească și să se uite în jos la podea. Am încercat să mă gândesc la ceva de spus, dar nu mi-a trecut nimic prin cap.

— Haide, haide! E timpul ca tu și Freddie să vă hârjoniți!

În cele din urmă, Grace și-a pierdut toată răbdarea și s-a apucat să zdrăngăne mânerul ușii. Aceasta s-a deschis și ea a icnit, ca și cum ar fi dat peste mine în compania unui hipopotam.

— Ăăă... bună! i-a spus ea Băiatului de la Toaletă.

— Bună! i-a răspuns Băiatul de la Toaletă.

— Scuze, eu... am crezut că e încuiat. Nu mi-am dat seama că era... altcineva aici, a spus ea, adresându-mi-se mai degrabă mie decât lui. Numai că... *cineva* de la parter te așteaptă, asta-i tot.

Ochii ei se holbau ca ai cuiva dus rău cu pluta.

— OK, am spus calmă. Mișto!

Apoi m-am întors spre Băiatul de la Toaletă.

— Îmi pare rău, eu ar trebui să... Vreau să spun că... am îngăimat eu, dar nu-mi ieșea o propoziție ca lumea, așa că m-am mulțumit cu: Mai bine plec.

El a încuviințat din cap și și-a vârât mâinile înapoi în buzunare.

— Mișto! Ne mai vedem.

În timp ce străbăteam coridorul, lăsându-l pe Băiatul de la Toaletă în urma noastră, Grace s-a întins și m-a prins de mână.

— O, Doamne! Îmi pare foarte rău, a șuierat ea. Cine e?

— O să-ți spun mai târziu, am zis.

Tocmai îl zărisem pe Freddie. Stătea la capătul scărilor.

SAM

Freddie. Bineînțeles că exista un Freddie. Întotdeauna există un nenorocit de Freddie.

În filme și cărți se întâmplă să întâlnești fete frumoase în băi, fără să se ivească din senin vreun Freddie care să strice totul, dar în viața reală dai *întotdeauna* peste un Freddie din ăsta. Sau, mă rog, eu așa pățesc.

Ea — Fata Ribena — s-a mulțumit să bombăne ceva cum că trebuia să plece, după care s-a dus direct la ușă. Nici măcar n-am avut ocazia să mă prezint — Samuel sau cu alt nume.

Am auzit-o pe prietena ei șoptind agitată în timp ce se îndepărtau pe coridor. Am rămas acolo, holbându-mă la pictura aia ridicol de stupidă cu cerbul, de pe perete, întrebându-mă ce naiba tocmai se întâmplase.

Nu se întâmplase *nimic*, într-adevăr. Nu într-un mod tangibil, de genul ceva-cu-care-puteam-să-mă-laud-față-de-Robin-și-Chris. Toate poveștile lor cu fete implică activități fizice — săruturi, scoateri de sutiene, stimulări manuale și activități sexuale în trei care, tehnic

vorbind, nu sunt de fapt aşa ceva. Cu siguranţă, în cazul lor nu este vorba despre bătutul palmelor şi despre discuţii referitoare la Ribena fierbinte.

Tot ceea ce se întâmplase era că purtasem o conversaţie cu o fată într-o baie. Atunci de ce aveam *acea* senzaţie de chestie importantă care, în ochii lui Robin, nu ar fi meritat nici măcar un SMS?

Poate pentru că totul a fost atât de... *uşor*. Să stai de vorbă cu fetele este de obicei un coşmar — încercând să găseşti echilibrul perfect între a spune lucruri pe care vor să le audă şi chestii care să nu te facă să pari un cretin sadea. Nu a fost vorba despre aşa ceva în cazul Fetei Ribena. Pur şi simplu conversaţia... a curs.

Dar a fost mai mult decât atât. Ea a fost, fără îndoială, cu adevărat simpatică. Asta a fost ceea ce a făcut ca întreaga conversaţie — curgătoare, amuzantă şi firească — să fie atât de ciudată. Ea avea ochi albaştri — *într-adevăr* albaştri — şi un păr blond, de culoarea paiului, pe care îl ţinea strâns într-o coadă, din care desprindea uneori, într-o doară, câte o şuviţă, pe care o ronţăia. Sună ciudat, dar era, de fapt, o chestie tare drăguţă.

Zâmbetul ei părea să-i acopere întreaga faţă şi ea nu se zgârcea cu zâmbitul. N-am apucat decât să arunc o privire fugară, dar eram destul de sigur că avea, de asemenea, şi un posterior de toată frumuseţea.

Practic, era trăsnet. Şi, ţinând cont de experienţa mea (limitată, recunosc), fetele trăsnet nu se implică în conversaţii fireşti, amuzante şi curgătoare. Ele stau ţepene şi morocănoase, aşteptând ca cineva precum Toby McCourt să meargă şi să vorbească cu ele. Toby McCourt. Unul de teapa lui Freddie. El era, probabil, un Freddie mai mare decât Freddie.

Şirul gândurilor mele nu tocmai productive a fost în cele din urmă întrerupt de deschiderea zvâcnită a uşii de către un tip într-un hanorac gri, care se legăna beat în prag.

— Oh, îmi pare rău, omule, a mormăit el, părând oarecum derutat de faptul că dăduse peste mine stând proțăpit în mijlocul băii și holbându-mă concentrat la perete.

— Ai terminat aici? Pentru că nu mai avem voie să ne facem nevoile în tufele de trandafiri, după câte se pare.

Am încuviințat din cap, nu tocmai sigur în legătură cu motivul pentru care el simțise nevoia să-mi împărtășească informația referitoare la tufele de trandafiri, și am ieșit pe hol. M-am furișat de-a lungul lui, simțindu-mă posomorât. Undeva, la parter, Fata Ribena era cu Freddie. Probabil, în cuvintele celeilalte fete, se „hârjoneau".

Se părea că toată suflarea pământului, cu excepția mea, se „hârjonea".

HANNAH

Freddie arăta exact așa cum arăta întotdeauna. Stella spune că arată ca și cum ar face parte dintr-o gașcă de băieți fandosiți, și cred că chiar așa și e, într-o oarecare măsură. Ca și cum ar chibzui mult și bine cu ce să se îmbrace și ar fi foarte mulțumit de alegerea făcută. E destul de scund, cu păr blond-roșcat și ochi albaștri.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus el zâmbind. Ne-am dus la pub mai întâi și apoi a trebuit să mergem la tipa aia zvăpăiată de optsprezece ani, pentru că Amir încearcă să se combine cu ea.

— E în regulă. Nu s-a întâmplat nimic, de fapt.

La drept vorbind, aveam senzația că se petrecuseră deja o mulțime de chestii.

— Vrei să mergi în grădină cu mine? a întrebat zâmbind subtil.

Ca și cum era un eufemism. Apropiindu-mă, i-am putut vedea gelul din păr. Purta o vestă.

— Da, bine. Putem merge pe trambulină.

Am ieşit înaintea lui, m-am urcat pe trambulină şi am început să sar. El s-a cățărat după mine, dar aproape imediat a strigat „Stop" şi s-a întins pe spate.

— Eşti bine? l-am întrebat, după care m-am aşezat şi mi-am încrucişat picioarele.

— Da, sunt bine. Doar un pic...

Dintr-odată, părea a fi mult mai beat decât înainte, după voce. Apoi a continuat:

— Arăţi într-adevăr trăsnet, Hannah.

Nu ştiam ce să spun. „Şi tu la fel" ar fi sunat ciudat, iar „Mulţumesc" un pic cam rece. M-am uitat în sus la casă şi la toţi cei aflaţi prin camere. În baie, lumina era aprinsă şi m-am întrebat pe unde îi luceau acum ochii Băiatului de la Toaletă.

Şi apoi, din senin, Freddie s-a ridicat şi a spus:

— Sunt foarte bucuros că vrei să o faci cu mine, Hannah.

Şi numaidecât s-a aplecat stângaci şi m-a sărutat. Eram prea ocupată să încerc să înţeleg ce tocmai spusese pentru a-l opri. Stella trebuie să-i fi spus. De ce? De ce trebuia să controleze ea tot ceea ce făceau toţi? E *musai* ca ea să-şi vâre coada şi să fie prietenă cu toată lumea. Îi pica bine să fie noaptea mea, dar numai dacă o spunea ea... Ce rost avea să ne gătim toate pentru a-l seduce pe Freddie, când ea mă oferise deja pe tavă?

L-am împins înapoi, cu blândeţe. Îl sărutasem deja de nenumărate ori, dar de data aceasta simţeam altceva. Ceva greşit. Gura lui chiar era umedă şi avea gust de cidru şi de pufuleţi Wotsits.

El zâmbea, cu ochii pe jumătate închişi, legănându-se.

— Am putea să o facem aici, dacă ai chef, a murmurat el.

Ca şi cum ar fi trebuit să se întâmple acum. Am aruncat o privire în jur, prin grădină, uitându-mă la cei care se adunaseră în grupuri pentru a fuma marijuana, la cei care se drăgăleau sau nu se simţeau bine. Zău aşa, exact cum îmi imaginasem momentul în care aveam să-mi pierd virginitatea: o deflorare publică pe o

trambulină elastică?! Presupun că singurul avantaj era acela că nu avea numele meu scris pe ea, cu litere uriașe și strălucitoare.

— Ăăă, da, am *putea* să o facem aici, am spus. Aceasta *este* o opțiune. Dar sunt o sută de oameni în grădina asta și tu nu te descurci prea bine cu mișcările și cu menținerea conștienței.

Ochii lui Freddie erau acum complet închiși. Nici măcar nu arăta ca și cum ar fi fost interesat să se trezească, fără să mai vorbim de mine. Chestia asta nu prea aducea cu ceea ce îmi imaginasem. Un Freddie Clemence pe jumătate adormit, catadicsind să-mi facă o favoare răpindu-mi virginitatea pe o trambulină.

SAM

Nu am putut să dau nicăieri de Robin sau de Chris. M-am aventurat în bucătărie. Fata Ribena nu era acolo, dar prietena ei era, cea care o chemase la parter pentru a se întâlni cu Freddie. Ea și o altă fată se holbau prin ferestrele dinspre grădină și chicoteau. Am văzut la ce se holbau și de ce chicoteau, și numaidecât mai că mi-a venit rău, ca și cum aș fi tras o dușcă zdravănă de Sambuca, ghiftuit fiind.

Ea — Fata Ribena — stătea pe trambulină, sărutându-se cu un tip despre care puteam să presupun că era Freddie. Se părea că Freddie venise direct la petrecere de pe platoul de filmare de la *Hollyoaks*. Purta unul dintre tricourile acelea gen Mr. Men și avea un ciuf blond care sfida gravitația.

Cu toate astea, cel mai îngrozitor era că purta o vestă. O nenorocită de *vestă*. Cu excepția cazului în care ești jucător de snooker sau magician, cu siguranță e inacceptabil să ieși în lume îmbrăcat cu o vestă. Dacă ești genul de persoană care e în stare să se trezească dimineața, să-și pună o vestă și să iasă pe ușa din față, ce alte atrocități ai fi capabil să mai comiți? Nici măcar nu mă încumet să mă gândesc.

Presupun că era ciudat să fiu gelos pe cineva pe care abia îl cunoscusem, dar am făcut-o. Sau, nu știu, poate că *gelos* nu e tocmai termenul potrivit. Nu era ca și cum am fi avut un moment important sau ceva, dar ne-am simțit bine, și care sunt șansele să ți se întâmple asta în compania cuiva întâlnit întâmplător la toaletă? Care sunt șansele să te simți bine cu *cineva*? Mai ales atunci când cea mai mare parte a conversației se învârte în jurul Ribenei.

N-am fost în stare să urmăresc mai mult. M-am întors și mi-am croit drum afară din bucătărie. Eram pe cale să mă îndrept spre sufragerie pentru a încerca să-i găsesc pe Robin și pe Chris, când am auzit inconfundabil chicotit pițigăiat al lui Robin venind din dulapul de sub scară.

Am deschis ușa și am fost izbit drept în față de un nor de fum de marijuana. M-am chiorât prin el și i-am zărit pe Robin și Ben ghemuiți înăuntru, fumând o țigară de mărimea unui cornet cu înghețată. Ai fi crezut că probabil asta făcea țigara să arate impresionant. Ei bine, nici vorbă. Era o greșeală majoră de proiectare.

Robin și-a aruncat brațele în sus în semn de salut.

— Da, Sam! Suntem în fumoarul dormitor al lui Harry Potter, a râs el, nedându-și în mod clar seama că orice credibilitate pe care spera să o câștige vorbind despre fumatul de marijuana într-un spațiu mic, pentru a-i mări efectul, era imediat anulată de cunoștințele sale enciclopedice despre Harry Potter.

— Intră! a zis Ben cu un rânjet ca al pisicii de Cheshire.

Era dus, era dus de-a binelea. M-am strecurat înăuntru și am tras ușa după mine.

HANNAH

Freddie ieșise din joc. Ba chiar cred că l-am auzit sforăind. M-am așezat lângă el gândindu-mă la Stella și la de-a ce naiba se juca,

întrebându-mă dacă și alții s-au confruntat cu atâtea probleme atunci când și-au pierdut virginitatea. Presupun că Bellei Swan[1] i s-a întâmplat accidental, cât ai bate din palme. Dar cel puțin ei erau pe insula aia tropicală, nu pe o nenorocită de trambulină. Și pun pariu că Edward nu avea gust de pufuleți Wotsits.

Situația era următoarea: eu și Freddie o dăduserăm în bară în această seară. Am decis să plec pur și simplu și să-l las să doarmă, așa că m-am ridicat, dar mișcarea l-a trezit. A deschis ochii.

— Freddie, vrei un pahar cu apă?

— OK, să mergem înăuntru, a zis Freddie, ridicându-se, un firicel de salivă prelingându-i-se din colțul gurii. Putem să găsim un loc mai liniștit.

M-am întrebat dacă el chiar credea în continuare că aveam să facem sex. Zău așa? L-am luat de braț, căci era limpede că avea nevoie de sprijin, și ne-am dus în bucătărie. Dintr-odată, a început să pară înviorat, plin de energie, și a încercat să mă sărute din nou. L-am împins înapoi, cu fermitate.

— Freddie, de ce nu bei un pahar cu apă și nu te așezi frumos?

A sunat ca și cum ar fi spus-o mama. Nu eram sigur că el mă auzise; dacă o făcuse, nu s-a sinchisit în vreun fel. A rămas cu ochii închiși.

— Cred că o să dau la boboci, a rostit el.

— Oh, Doamne, poți să ajungi până la baie?

Dar el icnea deja și am știut răspunsul. Am aruncat o privire prin bucătărie și am smuls capacul de pe un vas. Dar era prea târziu. Freddie m-a prins de talie, într-un efort disperat de a se ține pe picioare. Și apoi a vomitat. Pe rochia albastră a Stellei, pe picioarele și pe pantofii mei.

Am auzit un grup de băieți râzând și niște fete exclamând „O, Dumnezeule!" Freddie a apucat-o împleticit spre toaletă. Grace și Tilly, care fuseseră martore la întreaga chestie, au venit în goană la

[1] Personajul principal al seriei *Twilight* de Stephanie Meyer

mine. Grace avea o cârpă de șters vasele în mână și s-a apucat să mă cureţe de zor.

— Vrei să-ţi găsesc altceva de îmbrăcat? m-a întrebat ea.

— Mă duc să aduc un mop, a zis Tilly, repezindu-se pe coridor.

— Vreau doar să merg acasă, i-am spus lui Grace. Chiar acum. Hai să mergem.

Ea a încuviinţat din cap.

— De ce nu rămâi la Tilly? Poţi să mergi pe jos până acolo. Chiar s-a făcut târziu și oricum lumea o să înceapă să plece în curând.

— Vreţi să-mi aduceţi geanta din camera Stellei?

Grace a încuviinţat din nou.

— Da, desigur. Crezi că Stella o să se necăjească pentru că plecăm?

— Nici că-mi pasă, i-am răspuns. S-a purtat ca o nenorocită în seara asta.

— Ce? OK, o să-mi spui despre asta într-o clipă. Mă duc să-i spun că plecăm.

Tilly s-a întors în grabă, cu un mop în mână, și s-a apucat să mă cureţe.

După ce a terminat cu năclăitul pantofilor mei și am hotărât să merg acasă desculţă, Grace s-a întors urmată de Ollie.

— Stella e la etaj, în camera ei, cu Charlie.

Grozav. Stella avea de gând să meargă mai departe și să-și piardă virginitatea în noaptea în care trebuia să o fac eu. Era limpede că și Grace se gândea la același lucru.

— Nu *făceau* nimic. Stăteau pur și simplu aşezaţi pe patul ei și vorbeau, așa că i-am lăsat în pace.

Chiar nu am habar la ce mă gândisem că avea să se întâmple în noaptea cu pricina, dar știu că nu era vorba despre o zonă inghinală rasă și încreţită și vomă cu morcovi scurgându-mi-se pe picioare.

În timp ce mergeam pe strada Stellei, Grace s-a oprit brusc, în mijlocul drumului, întinzându-și braţele în lateral, ca o agentă de circulaţie, astfel încât niciuna dintre noi să nu mai poată face vreun pas.

— Aşteptaţi o clipă! Hannah, cine era acel BĂIAT împreună cu care erai încuiată în toaletă? a întrebat ea uitându-se la Ollie ca şi cum şi-ar fi cerut scuze pentru ceea ce avea să spună. Băiatul acela MIŞTO împreună cu care erai încuiată în toaletă?

Tilly a fluierat.

— Păsărica-roşie-dintre-picioarele-murdărite a făcut-o totuşi!

— Poate că ăsta ar trebui să fie numele tău amerindian, a spus Grace.

— În primul rând, am zis, v-am spus că nimeni nu mai are voie să menţioneze vreodată amerindienii sau orice altceva legat de examenul meu de istorie. Şi, în al doilea rând, cui îi pasă de Freddie Clemence sau de oricare dintre celelalte probleme, sper, trecătoare? Pentru că mi-am găsit în mod oficial sufletul pereche.

SAM

— Vrei sa tragi din rahatul ăsta, omule?

Ben mi-a fluturat pe sub nas jalnic încropita ţigară cu marijuana.

— Nu, sunt în regulă, noroc.

Simplul fapt de a mă *afla* în dulap mă dăduse peste cap. Nu aveam nevoie să dublez efectul. Abia dacă puteam să-l zăresc pe Ben din pricina fumului, iar el era chircit chiar lângă mine.

— Unde ai fost, atunci? m-a întrebat Robin, zâmbetul său implicând mai mult decât cuvintele lui.

— Doar să vorbesc cu cineva.

— Cineva de sex masculin sau cineva de sex feminin?

— Cineva de sex feminin.

— Oooooh! Cineva de sex feminin! au exclamat Robin şi Ben într-un glas.

— Nu, am spus. Nu a fost ceva de genul ăsta. Cu siguranţă ea nu mă place.

Robin a icnit.

— Pe toți dracii, Sam. Ai cunoscut-o doar de zece minute și deja a reușit să-ți frângă inima. Așa se întâmplă mereu cu toate fetele pe care le întâlnești.

— Nu, nu e așa, am spus eu, chiar dacă o nimerise într-o oarecare măsură.

— *Ba da*, ce mama dracului! Eu și Chris am fost nevoiți să ascultăm la nesfârșit povestea despre Jo. Ți-ai făcut o mulțime de zile fripte din pricina ei, dar nu-mi dau seama dacă de fapt chiar ai plăcut-o atât de mult, zău așa.

— A plăcut-o îndeajuns de mult încât să-i scrie o poezie, a zis Ben.

M-am întors spre Robin, tulburat.

— I-ai spus lui Ben despre poezie?

Robin deschisese „accidental" poezia atunci când dăduse cu ochii de ea pe desktop-ul computerului meu. După ce se oprise din hohotele năvalnice de râs care îl cuprinseseră, îl făcusem să promită că nu o să mai spună nimănui despre ea.

— Nu i-am oferit detalii, a spus Robin.

— Mi-a plăcut la nebunie versul acela despre „părul ca pana corbului dansând în briza de toamnă", a spus Ben. E o chestie de tot rahatul, omule.

M-am uitat urât la Robin. El a explodat în hohote nestăvilite de râs. Ben i-a ținut isonul.

— Sunteți amândoi niște tembeli.

Am înșfăcat țigara cu marijuana de la Ben și am tras un fum. Capul mi-a luat-o razna.

Robin și-a șters ochii și și-a mai venit în fire.

— Uite, Sam, Jo ți-a tras clapa. E o chestie de rahat, recunosc, dar nu poți să presupui pur și simplu că toate fetele au de gând să facă același lucru. Trebuie să-ți vezi de viața ta.

Am băgat la cap şi m-am apucat să mă holbez la spiralele groase de fum care înconjurau becul. Ben a luat înapoi ţigara cu marijuana şi a inhalat profund, acest proces făcând să cadă cea mai mare parte din conţinutul ei.

Dintr-odată, uşa dulapului s-a deschis cu o smucitură, dând la iveală o tipă ameţită, îmbrăcată într-o rochie cadrilată. S-a apucat să tuşească şi să dea din mâini, în timp ce fumul de marijuana o învăluia.

— Cine sunteţi?! a întrebat ea, pe un ton imperativ. Ce naiba faceţi aici?

— Suntem în fumoarul dormitor al lui Harry Potter, i-a răspuns Robin, plin de entuziasm.

Ben i-a întins ţigara cu marijuana:

— Vrei să tragi din rahatul ăsta?

Fata a dat din cap, ţâţâind, şi s-a întins în dulap pentru a apuca mopul care se sprijinea de umărul lui Robin.

— N-am timp pentru asta. Este o situaţie de urgenţă, a zis ea, înainte de a trânti uşa.

— Categoric are nevoie de relaxare, a spus Ben. Ce fel de persoană alege un mop în locul unui cui?

Robin l-a ignorat. Voia să se întoarcă la chestiunea pe care o discutam.

— Aşadar, spune-ne mai multe despre această tipă nouă, Sam, a rostit el.

— Nu o cunoşti, am zis.

Puteam să-l văd cum îşi trecea în revistă, în mintea lui începătoşată, cunoştinţele de pe Facebook.

— Cum ai putea să ştii că n-o cunosc? Ştiu aproximativ două mii de oameni. Probabil vreo două mii o sută, dacă îi punem la socoteală şi pe cei peste patruzeci de ani.

— Ce, tipa are mai mult de patruzeci de ani? a întrebat Ben.

— Bineînţeles că nu.

Ben a fluierat și s-a întors spre Robin.

— Păcat. Mi-ar fi îngustat aria de căutare. Ca la „Ghici cine?", când cealaltă persoană e femeie sau ghimbir.

— Are părul brun-roșcat? a întrebat Robin, savurând din plin situația.

— Nu! Nu are părul brun-roșcat, nu are peste patruzeci de ani și nu o cunoașteți. Nu o cunoșteam nici eu până acum vreo douăzeci de minute.

— Bine, bine, a râs Robin. Așadar, unde e acum?

Am ezitat. Nici vorbă să le fi putut spune despre Freddie și trambulină.

— Nu știu sigur unde este.

Robin mi-a pasat țigara cu marijuana. Am tras un alt fum și, în cele din urmă, țigara s-a dezintegrat, bucățile de tutun și marijuana căzând pe imaculatul meu tricou alb, care astfel și-a luat adio de la această caracterizare.

— La dracu'! am exclamat, sărind înapoi și dând cu capul de tavan. Au!

Ben a intrat în panică și a azvârlit restul de Guinness pe care îl mai avea pe tricoul meu, pentru a stinge rămășițele fumegânde. Robin s-a prăbușit și s-a ghemuit pe podea, scuturat de hohote de râs. Am aruncat o privire la tricoul meu. Tutunul care ardea fusese stins, dar o pată de o culoare brun întunecoasă câștiga rapid teren în partea de jos a lui.

— Sclipitor. Ce-o să fac acum?

Ben a râs în timp ce și-a scos tricoul său roșu, cu Kanye West, pentru a mi-l da mie.

— Pune-l pe ăsta pe deasupra. Eu o să fiu în regulă în maioul meu.

Ben mergea o grămadă la sala de sport. Se bucura de *orice* ocazie de a se dezbrăca, rămânând doar în maiou.

— Nu port ăsta. Chiar nu-mi place Kanye West.

— Ai de ales între a-l îmbrăca și a-ți petrece restul serii arătând ca și cum o pisică și-ar fi făcut nevoile la tine în poală, a spus Robin.

— Dă-mi tricoul, atunci.

Robin s-a ridicat în picioare în timp ce-mi trăgeam tricoul lui Ben peste al meu.

— Ei bine, din moment ce s-a terminat cu marijuana, să vedem dacă putem să-i dăm de urmă tipei tale, a zis el.

El și Ben s-au strecurat afară din dulap.

— Haide!

Nu puteam face altceva decât să-i urmez și să sper că Freddie și Fata Ribena nu se mai giugiuleau pe trambulină. Ne-am croit drum prin mulțime, fluturând din mâini spre Chris, care stătea de vorbă cu trei fete în același timp, și am intrat în bucătărie.

— Așadar, a zis Robin aruncându-și privirea prin cameră, care dintre ele este?

Ea nu se afla în bucătărie. Am tras cu ochiul pe fereastră, uitându-mă afară, în grădină. Nici Fata Ribena și nici Freddie cel moțat nu erau acolo. M-am simțit ușurat.

— Nu e aici. Cred că a plecat.

Robin a făcut ochii mari.

— O, Doamne! Ce i-ai făcut? Ai plictisit-o într-un asemenea hal încât a plecat de la o petrecere?

— Nu!

— Atunci ce? Te rog, nu-mi spune că i-ai zis că n-ai cont pe Facebook!

— N-am făcut nimic! Pur și simplu am stat de vorbă și apoi cred că a trebuit să plece.

Robin nu arăta prea convins, așa că am adăugat o altă minciună:

— A amintit ceva despre o altă petrecere.

— Două petreceri într-o singură noapte? Nu prea pare să fie de teapa ta, Sam.

I-am spus lui Robin să-şi ţină naibii fleanca şi am ieşit din bucătărie, întorcându-mă pe hol. Şi apoi mi s-a întâmplat unul dintre cele mai ciudate lucruri. O tipă s-a apropiat cu paşi mari, o tipă *ca lumea*, trăsnet, şi mi-a înconjurat talia cu braţele.

— Bună, eu sunt Stella, a spus ea.

Şi apoi m-a sărutat.

4

HANNAH

Ollie era singurul care nu părea copleşit de emoţie pentru faptul că era posibil să-mi fi întâlnit sufletul pereche.

— Ar trebui să fii mulţumit, am spus. Măcar acum nu va mai trebui să vin şi să stau cu tine şi cu Grace în apartamentul bunicii.

— Acum o să fiu doar eu, a zis Tilly vioaie.

— Tot ce am auzit este ceva despre nişte tenişi făcuţi praf şi Ribena. Şi despre un tip pe care nici măcar nu ai habar cum îl cheamă. Nu ai cum să-l placi atât de mult dacă habar n-ai cum îl cheamă.

Felul lui Ollie de a prezenta lucrurile părea raţional.

— Asta e tot ce ai auzit, a spus Grace, pentru că nu ai ascultat cum se cuvine. Te iubesc, dar uneori eşti surd din punct de vedere emoţional.

— Surd? Tare aş mai vrea eu să fiu surd, să nu mai aud tâmpeniile pe care le tot îndrugi.

— A spus surd din punct de vedere *emoţional.* Dar tu nu ai auzit-o, pentru că eşti surd din punct de vedere emoţional, am rostit eu.

Eu şi Tilly le-am spus la revedere şi am apucat-o, la pas, pe strada lui Tilly. Ne-am luat de mână.

— Stella i-a spus lui Freddie că aveam de gând să o fac cu el.

Tilly a rămas cu gura căscată.

— Nu... Eşti sigură? Ce?!

— El mi-a spus. Stăteam amândoi pe trambulină şi el îmi zicea ceva de genul „Oh, Hannah, mă bucur că vrei să o faci cu mine".

— Pfui, asta-i atât de jenant.

— Ştiu. E ca şi cum... ce rost avea toată chestia asta? E ca şi cum ea ar crede că eu nu sunt îndeajuns de bună încât să-l prind în mreje de una singură. Ca şi cum ea ar fi trebuit să pecetluiască în prealabil înţelegerea spunându-i că avea să aibă parte de sex cu mine. Ce-a fost în capul ei?

— Ea ar spune, probabil, că doar încerca să ajute.

— Da, dar amândouă ştim că nu e aşa. Este modul ei de a controla totul.

— Da, nu-mi place modul în care spune întotdeauna că e prietenă cu Ollie şi Freddie. Încă cred că e ciudat modul în care vorbeşte cu Ollie la telefon tot timpul. El e *prietenul* lui Grace.

— Ştiu. Dar e ca şi cum nu i-ai putea spune nimic pentru că o să-ţi răspundă că ai devenit o ciudată sau o căţea.

— Da.

— Când, de fapt, *ea* este căţeaua cu pricina. O ditamai căţeaua, pe toţi dracii. O iubesc, dar urăsc această latură a ei.

Am psihanalizat-o amândouă pe Stella tot drumul făcut pe jos până acasă la Tilly, după care am continuat psihanaliza în şoaptă, în timp ce ne-am făcut ceai şi pâine prăjită şi ne-am furişat la etaj, în camera ei.

Cameră lui Tilly este mică. Ea este singura persoană pe care o ştiu care încă are paturi supraetajate. Patul de jos era acoperit cu maldăre de rufe pentru spălat, aşa că ne-am urcat în patul de sus. Am discutat despre faptul că, chiar dacă Stella este bogată şi frumoasă, noi nu ne doream să fim ca ea. Despre cât de straniu era faptul că părinţii ei o lăsau de capul ei. Despre chestia cu Charlie, care arăta cât de dusă cu capul putea să fie. Mă simţeam aiurea

bârfind-o, căci este cea mai bună prietenă a mea. Pentru că este loială și nu m-a lăsat niciodată baltă. Îmi place la nebunie să-mi petrec timpul în compania ei, dar imediat ce intră în ecuație și băieții, ea pur și simplu nu poate rezista să nu transforme totul într-o chestie ciudată.

Ne-am așezat față în față, pe pat, și am vorbit despre Băiatul de la Toaletă. Tilly și-a scos telefonul, pentru a încerca să-l găsească pe Facebook.

— E o trupă numită Băiatul de la Toaletă, a anunțat ea, uitându-se chiorâș la ecran.

— Tilly, știi că *de fapt* nu-l cheamă Băiatul de la Toaletă.

— Știu, dar asta e tot ce am găsit acum. Cred că e romantic. La fel ca Cenușăreasa. Băiatul cenușăreasă de la toaletă.

— Bine, Miss Marple. Calmează-te. Dar, de fapt, nu te calma. Cine *este* el?

Am discutat la nesfârșit despre modul în care să-l găsim. Ca și cum ar fost proiectul nostru de vară.

— Chiar voiam un proiect de vară, a spus Tilly. Și e mult mai bine decât să tricotez sau... La drept vorbind, chiar vreau să învăț să interpretez cărțile de tarot.

— Pun pariu că bunica mea te-ar învăța. Se pricepe de minune.

— Da, dar o misiune romantică este mult mai bună.

— Poate că una ne va conduce la cealaltă?

I-am spus din nou cum arăta Băiatul de la Toaletă. Despre părul lui ondulat și despre ochii căprui. Despre cât de amuzant era. Chiar am pus în scenă conversația noastră despre dubla bătaie a palmelor, ea interpretându-mă pe mine și eu jucând rolul Băiatului de la Toaletă.

— Chestia asta îmi dă fiori! a scâncit Tilly. Eu cred în dragoste la prima vedere. Imită-i vocea din nou!

S-a apucat să-și împletească părul. Are cel mai lung și mai des păr pe care l-am întâlnit vreodată la cineva. Arată așa cum mi-o

imaginez pe Ginny Weasley, din seria Harry Potter. Şi apoi, într-un târziu, mama lui Tilly a strigat:

— E cinci dimineaţa, fetelor. Unii oameni trebuie să lucreze şi alţii au o *groază* de rufe de spălat mâine.

Ne-am întins una lângă alta şi Tilly a rostit, în şoaptă:

— O să-l *găsim* pe Băiatul de la Toaletă.

Am adormit cu gândul la el. Îmi place tare mult să am pe cineva la care să mă gândesc.

În timp ce descuiam uşa, a doua zi, le-am putut auzi pe mama şi pe bunica în bucătărie.

— Vrei o ceaşcă de ceai? a strigat bunica.

— Da.

Am intrat şi le-am găsit studiind cu toată atenţia iPhone-ul bunicii.

Îşi stabilea întâlniri on-line. Mama mea dezaprobă cu siguranţă acest lucru, dar bunicii îi place la nebunie. E dependentă de ele. Verifică întotdeauna potenţialele întâlniri. Ele două nu sunt tocmai pe aceeaşi lungime de undă. Uneori mă întreb cum de mama e fiica ei. Bunica crede că mama e cea mai plictisitoare persoană de pe faţa pământului.

— Arată bine, a spus mama. Pare simpatic, uite.

Bunica a luat telefonul şi a privit cu luare-aminte.

— Oh, nu. Pare atât de bătrân.

— Mamă...

— Nu spune nimic, a spus bunica. Arăţi exact aşa de bătrân precum te simţi.

De ziua de naştere a mamei şi de Crăciun îi cumpără lucruri ridicole pe care ştie că nu le va folosi în vecii vecilor. Parfumuri extrem de scumpe şi colanţi strălucitori, de pildă. Mama le duce înapoi şi le schimbă. De obicei, cu vase de gătit sau cu o nouă uniformă şcolară pentru fratele meu mai mic, Joe.

Bunica era în vizită, pe perioada verii. Locuieşte în Marbella încă de când bunicul a murit, pe când eu aveam unsprezece ani. Are un apartament uimitor, cu piscină, şi două prietene foarte bune, Annie şi Jean. Venise pentru a petrece cu noi o perioadă de timp mai îndelungată, dar o călca deja pe nervi pe mama, iar noi ne aflam abia în luna iunie. Stă până în septembrie. Cu toate astea mie îmi place să o am prin preajmă, căci îi distrage atenţia mamei şi e amuzantă.

Bunica a pus telefonul deoparte şi s-a întors spre mine.

— Te aşteptam. Trebuie să mergi cu mine ca să mă ajuţi să cumpăr un costum.

— Cum a fost petrecerea? a întrebat mama.

— Grozavă, mulţumesc.

Nu am dat amănunte. Eu şi mama comunicăm doar în acest mod, ea îmi pune întrebări şi eu îi ofer cele mai simple răspunsuri cu putinţă.

— Pot să fac o baie înainte de a pleca?

— O baie la ora două după-amiază? a spus mama.

— Ea şi Elizabeth Taylor, a zis bunica, dându-mi un biscuit.

Mi-am vârât capul sub apă şi m-am întins în cadă. Nu aveam de gând să o sun pe Stella. Putea să mă sune ea. Şi atunci când ar face-o, n-aş răspunde.

Eu şi bunica arătam un pic ridicol în autobuz. Îi place să se îmbrace asortat. Şi îi place la nebunie sclipiciul. Nu mergeam decât la Westfield, dar era îmbrăcată în pantaloni galben lămâie, asortaţi cu sandale galben lămâie şi cu un tricou cu un papagal enorm din paiete care stătea într-un palmier.

— Ştiu că nu arăt, i s-a adresat ea sărmanului tip care era aşezat alături, ascultând muzică la iPod, dar sunt de fapt pensionară.

Omul s-a ridicat stânjenit, iar ea s-a aşezat, apucându-se imediat să se dea iar cu ruj.

— Am putea să ne uităm după niște lucruri pentru vacanța ta? a întrebat buni.

Îi place la nebunie să-mi cumpere haine, dar are impresia că pot purta chestii pe care de fapt nu am cum să le îmbrac. Încerc să-i spun că sunt în toate mințile, dar ea pur și simplu mă ignoră, ca și cum aș fi dusă cu pluta.

— Nu și dacă mă faci să probez iarăși un tricou scurt de piele, cu vedere la abdomen.

— Dacă aș fi avut un abdomen ca al tău, aș fi purtat tricouri scurte din piele în fiecare zi a săptămânii. Ai optsprezece ani. Ești frumoasă.

Care e legătura dintre astea două? Bunica presupune că mi-am pierdut deja virginitatea. Crede că sunt un soi de adolescentă cu un chef nebun de viață.

În timp ce mâncam sushi în zona cu localuri, s-a aplecat spre mine:

— Așadar, ai avut parte de băieți frumoși acolo, noaptea trecută?

Dacă această întrebare mi-ar fi fost adresată de mama, aș fi bătut în retragere și aș fi părăsit încăperea, dar cu bunica este diferit. Ea nu încearcă să stoarcă informații, ci doar îi place o bârfă zdravănă.

— Ei bine... nimic n-a mers conform planului.

— Oh, deci *există* un băiat, în cazul ăsta? Știam eu. Cum îl cheamă?

— Ei bine, pe unul dintre băieți îl cheamă Freddie, dar...

— A, deci nu e doar unul? a întrebat ea, cu ochii strălucind.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Nu s-a *întâmplat*... nimic... cu niciunul dintre ei.

S-a aplecat și mai mult spre mine.

— Ești în perioada aceea a lunii?

E foarte prozaică. Ca și cum, în agenda ei, a face sex cu mai mulți parteneri reprezintă o ocupație acceptabilă la o petrecere.

— Buni! Nu.

— Ce? Sora Melanie nu e aici.

A aruncat o privire extrem de melodramatică în jur, doar pentru a verifica. Îi spune mamei „sora Melanie" pentru că o consideră o mironosiță.

— Nu sunt o uşuratică, bunico.

— Bineînţeles că nu eşti. Dar eşti tânără şi frumoasă. Bucuraţi-vă cât puteţi de viaţă, copii.

— Nu sunt frumoasă.

S-a mulţumit să mă privească. Există unele lucruri pe care ştie să nu le forţeze.

— Ei bine, atunci de care dintre ei îţi place?

— Credeam că îmi plăcea de Freddie. Îl cunoşteam de o groază de vreme şi am ajuns să-l plac... cu adevărat.

A încuviinţat din cap, în cunoştinţă de cauză.

— Este cel cu care ai avut o scenă mai înainte?

Cum de a aflat chestia asta?

— Ăăă, într-un fel. Oricum...

Din anumite motive, nu-mi venea să-i povestesc faza cu vomitatul.

— Cred că într-un fel... m-am descotorosit de el. Şi mai era şi celălalt băiat acolo.

M-am oprit, căci nu mai ştiam cum să continui.

— Arată bine?

Tonul pe care a spus-o m-a făcut să chicotesc.

— E foarte înalt şi are părul castaniu-închis. E superb, la drept vorbind. Eu pur şi simplu... nu ştiu, era ceva în legătură cu el.

A dat din cap, pentru a arăta că înţelegea limpede totul, pe deplin.

— Îmi plac la nebunie bărbaţii înalţi. Păcat că atunci când ajungi la vârsta mea toţi sunt piperniciţi sau morţi.

Asta m-a făcut să izbucnesc în hohote isterice de râs. Pentru restul după-amiezii, totul părea să fie din ce în ce mai bine. Am colindat prin magazine şi bunica a cumpărat o bluză strălucitoare, roz cu verde, cu un delfin care cânta la chitară în partea din faţă.

În drum spre magazinele de încălţăminte, în care voiam să aruncăm o privire, am trecut pe lângă magazinul cu rochia. Sau, aşa cum îi spune Stella, „rochia *mea*".

— Uite, buni, nu e minunată?

Am stat o secundă zgâindu-ne cum scânteia în vitrină.

Era spumoasă şi aurie şi făcută în întregime din paiete, cu excepţia şirurilor de pene care alcătuiau partea de jos. Avea o talie joasă şi era căptuşită cu mătase de un turcoaz pal. O rochie pe care Daisy din *Marele Gatsby* ar fi purtat-o la o petrecere sau în care Tallulah din *Bugsy Malone* şi-ar fi făcut apariţia la cocktailuri. O rochie demnă de o vedetă de cinema. Vreau să fiu genul de persoană care consideră rochiile de acest tip ca fiind făcute pentru ea şi care ştie că toată lumea o să fie cu ochii pe ea, dar care nu se sinchiseşte de asta.

— Asta *chiar este* o rochie, a spus buni.

Ne-am luat de mână şi am intrat. Ea s-a dus la stativ şi a luat-o, s-a uitat la preţ şi a pus-o înapoi. Costa 250 de lire. Cel mai scump lucru pe care îl deţin este rochia pe care am purtat-o la majorat, care a costat 140 de lire.

Dar apoi a luat una de mărimea mea şi a zis:

— Du-te şi probeaz-o. Aşa, de distracţie.

— Buni, nu mi-ar veni bine. Probeaz-o tu.

— Am şaptezeci de ani. Nu te obrăznici în halul ăsta.

Aşa că am luat-o în cabina de probă şi am tras cortina, în timp ce buni s-a aşezat pe un fotoliu fiţos. Ceea ce nu i-am spus era că stătusem exact pe acelaşi fotoliu în urmă cu câteva săptămâni, în toiul unei pauze de la învăţat, atunci când eu şi Stella ne furişaserăm din bibliotecă, pentru că nu mai suportam să mai stăm acolo.

Stella luase rochia şi intrase în cabina de probă, iar eu o aşteptasem afară. Când a ieşit, bineînţeles că arăta uluitor. În timp ce dansa un charleston prin magazin, auriul strălucea în contrast cu pielea ei măslinie, după care a păşit ca un model spre mine şi mi-a spus:

— O voi *obține*. O să fie a *mea*. Nu trebuie decât să o conving pe mama.

Nu se pusese problema să o probez și eu. Era rochia Stellei, fără discuție. Nu era pentru muritorii de rând. Chiar și acum, când am luat-o în cabina de probă, mă simțeam ca și cum aș fi trecut o linie invizibilă. Am îmbrăcat-o cu atenție și m-am privit. Mă simțeam năucită. Mă făcea să mă simt așa cum arătam. Încrezătoare, mișto și sexy. Nu voiam să mă vadă buni, ca nu cumva să mi-o cumpere, dar a strigat la mine, așa că am tras cortina. Am rămas în cabina de probă, nedorind să pășesc în magazin.

Buni s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Să nu-i spui surorii Melanie cât de mult costă, a rostit ea.

Și cu asta, basta.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte este că eram la casa de marcat, iar buni și-a scos cardul de credit. Mi-a întins sacoșa lucioasă în care se afla rochia, ambalată în hârtie de mătase de culoare roz.

Ieșind, m-am cam înfiorat. Știam că stârnisem un război cu Stella, dar în momentul acela nu mă sinchiseam.

SAM

La început, am crezut că chestia aceea cu Stella era un accident. Fetele ca ea nu se năpustesc pur și simplu asupra unor tipi de teapa mea. E împotriva ordinii naturale a lumii. Chiar și în timp ce mă săruta, mă tot așteptam să sară dintr-odată cât colo și să spună „Oh, la naiba, îmi pare rău, te-am confundat cu altcineva". Dar nu a făcut-o. A continuat pur și simplu să mă sărute. Cu coada ochiului, puteam să-i văd pe Robin și pe Ben holbându-se la noi cu gura căscată, din pragul bucătăriei, întrebându-se probabil dacă aveau amândoi halucinații după ce fumaseră marijuana în dormitorul

fermecat al lui Harry Potter. De asemenea, ei erau conştienţi de faptul că fetele ca Stella nu se apucă să dea iama, din senin, în tipi de teapa mea. Robin a ridicat ambele degete mari spre mine şi a bombănit „Jigodie norocoasă!", în timp ce Ben îl târa în camera din faţă.

Atunci când, în cele din urmă, Stella a încetat să mă mai sărute, a început să vorbească cu mine. Să vorbească *spre* mine este, probabil, mai precis. Era un bulgăre mic şi perfect format din energie, care turuia sacadat frază după frază, fluturându-şi dramatic mâinile pentru a sublinia anumite cuvinte. Mi-a explicat că aceasta era casa ei, că părinţii ei erau plecaţi din ţară, că îi plăcea *la nebunie* să dea petreceri atunci când ei se aflau departe (cuvintele „la nebunie" au fost însoţite de o scuturare deosebit de dramatică a mâinilor). I-am complimentat decorul băii ei de la etaj, dar nu cred că m-a auzit. Pur şi simplu continua să trăncănească la nesfârşit despre ce noapte minunată avea şi despre cum spera că toată lumea se simţea la fel de minunat. Se afla în etapa aceea năvalnică şi plină de viaţă a beţiei care de obicei survine chiar înainte de a da la boboci, de a te prăbuşi sau ambele.

Aşa flatat şi zăpăcit cum eram de faptul că se dădea la mine, am remarcat că arareori îmi susţinea privirea pentru mai mult de câteva secunde. Ochii ei rătăceau mai tot timpul aiurea, uitându-se prin hol, ca şi cum ar fi verificat dacă exista cineva mai important cu care ea să fi putut sta de vorbă. În cele din urmă, s-a ivit şi persoana cu pricina.

— Oh, Doamne, e Carmen! a ţipat ea, arătând peste umărul meu, în bucătărie, spre o fată înaltă, cu părul negru. Nu credeam că o să vină. Ascultă, Sam, ar fi mai bine să mă duc să o salut. O să ne vedem mai târziu, da?

A mai aruncat o ultimă privire în jur şi m-a înşfăcat pentru încă un sărut.

— De ce nu-mi dai numărul tău de telefon? a gângurit ea. Am putea să petrecem ceva timp împreună.

Am recitat numărul meu în timp ce ea îl introducea în agenda iPhone-ului ei.

— Asta sunt eu, a zis ea, și mi-am simțit telefonul bâzâind în buzunar, în timp ce ea mă suna pentru a avea și eu habar care era numărul ei. Sună-mă, OK?

Acestea fiind zise, a dispărut în bucătărie și m-a lăsat proțăpit în hol, întrebându-mă ce mama naibii tocmai se întâmplase. Mi-am vârât capul în camera din față pentru a-i găsi pe Robin, Chris și Ben total uluiți și extrem de dornici să meargă acasă.

N-am revăzut-o pe Fata Ribena. Cred că plecase deja cu Freddie. Giugiuleala cu Stella fusese o diversiune ciudată — și, ca să fiu sincer, destul de simpatică —, dar tot nu eram în stare să mi-o scot pe Fata Ribena din minte. Tot rememoram modul în care își mesteca părul, împingându-l după aceea înapoi în spatele urechilor, atunci când râdea.

A doua zi, eu, Robin și Chris stăteam așezați în jurul calculatorului în dormitorul lui Robin. Ne întâlniserăm cu intenția de a plănui excursia noastră la Festivalul Woodland din Devon, care avea să aibă loc la sfârșitul acelei luni. Dar am ajuns să nu facem altceva decât să rememorăm la nesfârșit evenimentele de la petrecere.

Robin era obsedat de Stella. Nu văzuse în viața lui pe cineva atât de mișto.

— Arată trăsnet, stă într-o ditamai căsoaia *și* a fost botezată după o bere. În esență, e femeia perfectă.

— Nu cred că de fapt a fost botezată *după* bere, Robin.

— Da, ai dreptate. Probabil că berea a fost numită după ea. Pun pariu că niște franțuji s-au înamorat de ea și au inventat o bere doar ca să o poată numi după ea, ca un gest romantic.

Chris a căutat pe Google „Stella Artois".

— A fost inventată în anul 1926. Și e belgiană.

— Lasă, nu contează, a spus Robin. Nu asta e important. Important e să ne dăm seama de ce mama dracului s-a dat la Sam.

— Mulţumesc, amice. Apreciez asta.

— Nu, fără supărare, omule. Dar Stella reprezintă nivelul următor. Ea este una dintre acele fete care ar trebui să iasă cu un fotbalist sau cu un miliardar urât sau ceva de genul ăsta.

— De ce ar trebui ca miliardarul să fie urât?

— Toţi miliardarii sunt urâţi. De ce crezi că au devenit miliardari, în primul rând? Crezi că dacă Mark Zuckerberg ar arăta ca mine s-ar mai fi deranjat să inventeze Facebook-ul? Nu, ar fi fost prea ocupat să şi-o tragă.

— Tu ai făcut-o o singură dată, a zis Chris.

— Nu contează. Tot ce spun este că Stella este într-o ligă superioară faţă de Sam, a spus el, după care s-a întors spre mine şi a continuat: Fără supărare, omule, evident.

Nu m-am supărat. Era adevărat. Eram la fel de derutat ca şi el. Era limpede că eu şi Stella nu ne potriveam. Eu şi *Fata Ribena* ne potriveam. Sau, cel puţin, aşa păruse, înainte ca ea să-şi ia tălpăşiţa împreună cu Freddie cel moţat.

— S-ar cuveni să-i trimit un SMS, atunci? am întrebat.

— O placi? m-a întrebat Chris.

— Nu ştiu, am răspuns. Vreau să spun că e într-adevăr o tipă trăsnet. Aşa că presupun că o plac. Ar fi o prostie să nu o plac, nu-i aşa?

Chris a ridicat din umeri. Robin a încuviinţat din cap.

— Corect. Aşadar, da. Cred că o plac.

— OK, a spus Chris. Scrie-i un mesaj.

Robin a clătinat din cap, cuprins de disperare.

— Nu-l asculta pe cretinul ăsta. Evident că nu trebuie să-i trimiţi un mesaj.

— De ce nu?

— Pentru că o să pari un ciudat disperat. De obicei, eu las să treacă cel puţin o săptămână înainte de a-i trimite un mesaj unei tipe. Uneori, nici măcar nu-i mai scriu.

— Ce se întâmplă atunci?

— Ei bine, nu o revăd, nu-i aşa? Dar cel puţin îmi păstrez demnitatea intactă.

Eu şi Chris am schimbat o privire cu subînţeles.

— Putem *compune* textul acum, dacă trebuie, a zis Robin. Dar va trebui să promiţi că nu o să-l trimiţi cinci zile de acum încolo, *cel puţin.*

— În regulă, îţi promit, am spus, pe deplin hotărât să-l expediez în clipa în care aveam să părăsesc locuinţa lui Robin.

Nu mă puteam imagina aşteptând o săptămână pentru a-i trimite cuiva un SMS. Părea nepoliticos. Şi oricum, până atunci Stella şi-ar fi găsit cu siguranţă pe altcineva. Un fotbalist sau pe Mark Zuckerberg, probabil.

— OK, hai să ne punem mintile la bătaie, cu atenţie.

Robin a luat un top de hârtie şi un pix din raftul său cu cărţi şi s-a apucat să străbată încăperea ca un animal aflat în cuşcă. Chris îşi pierduse interesul. Citea restul articolului despre Stella Artois din Wikipedia.

În cele din urmă, am rupt tăcerea.

— Cum ar fi să încep cu „Bună, Stella"?

Robin s-a oprit din mers şi s-a holbat la mine.

— Vrei să-ţi răspundă ?

— Da.

— În regulă. Ei bine, să auzim câteva sugestii serioase, atunci.

— Ce anume este greşit, mai exact, cu „Bună, Stella"?

Robin s-a aşezat pe marginea patului şi a oftat.

— Ascultă, Sam. Ai idee câte mesaje care începeau cu „Bună, Stella!" a primit probabil Stella în viaţa ei?

Am presupus că era o întrebare retorică. Era. Robin a continuat.

— Există probabil cel puțin zece tipi de la petrecerea de noaptea trecută care îi trimit cu toții chiar acum mesaje care încep cu „Bună, Stella!" Trebuie să te evidențiezi cumva.

— Bine. Cum?

Robin s-a apucat să-și molfăie buza de jos.

— Începe cu o glumă, a rostit el în cele din urmă.

— O glumă?

— Da.

— Cum, cu orice glumă răsuflată?

Chris a ridicat privirea din monitorul computerului.

— Unchiul meu spune una bună despre un paznic de far irlandez.

Robin și-a împuns agenda cu pixul, aidoma unui judecător cerând ordine.

— Putem să ne concentrăm puțin, vă rog? Vreau să spun o glumă *personalizată*. Ceva care să facă o trimitere la ceva amuzant care s-a întâmplat noaptea trecută între voi doi.

— Nu s-a întâmplat nimic amuzant noaptea trecută între noi doi! am spus. V-am zis. Ea a venit pur și simplu și s-a dat la mine, a turuit preț de zece minute despre cât de mult îi plăcea să găzduiască petreceri, m-a sărutat din nou și și-a luat tălpășița.

— Nu prea poți să legi asta de o poantă amuzantă, nu-i așa? a spus Chris.

— Da. Cum o să fac o glumă din asta?

Am început să compun alene un text de tip glumă pentru Fata Ribena, în gând. Avea să fie un mesaj care să umple cinci ecrane de telefon, pe puțin.

Robin și-a încrucișat brațele și s-a încruntat.

— Uite, eu încerc să te ajut aici, amice. Nu e obligatoriu s-o fac. O să fiu în Florida în câteva zile, făcând femeile să se simtă bine.

— O să te duci la parcul tematic Harry Potter.

— Da, dar asta numai pentru că sora mea mai mică își dorește asta, a ripostat Robin. Pur și simplu i-a implorat pe părinți mei să ne ia cu ei.

De dincolo de hol am auzit-o pe sora mai mică a lui Robin țipând:

— Tu ești cel care i-a implorat! Îl urăsc pe Harry Potter, e pentru copii!

Robin a sărit ca ars și a strigat, drept răspuns:

— Mi-ar plăcea să văd cum un copil înțelege complexitatea relației lui Dumbledore cu Snape!

Apoi a trântit ușa și s-a așezat la loc, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Da, sora mea e obsedată de Potter. I-a implorat pe părinți să o ia cu ei timp de ani de zile. Al dracului de enervant. Aș fi preferat să merg și să văd cum se prezintă cluburile din Florida.

A observat că eu și Chris zâmbeam uitându-ne în jos, la bagheta Voldemort care ieșea parțial de sub patul lui. A împins-o ușurel mai adânc sub pat, cu piciorul, astfel încât să nu o mai putem vedea.

Mi-am simțit telefonul vibrând în buzunar. L-am scos. Primisem un mesaj. De la Stella.

— Am primit un mesaj de la Stella, am anunțat.

— Ce? a zbierat Robin sărind din pat.

Nu luase în calcul așa ceva.

— Ce ar trebui să fac?

Chris a oftat.

— Citește-l.

— Nu! a strigat Robin. Nu-l citi! O să pari un ciudat disperat. Așteaptă cel puțin două zile înainte de a-l citi.

— Ea nu are de unde să știe dacă el l-a citit sau nu, Robin, a rostit Chris cu lehamite în glas.

— E posibil să-şi poată da seama, a zis Robin, uitându-se pe fereastră, ca şi cum Stella s-ar fi putut afla afară, în stradă. Habar n-ai de ce sunt în stare fetele ca Stella.

— Citeşte-l, Sam, a spus Chris.

L-am deschis şi l-am citit cu voce tare.

NE VEDEM DISEARĂ LA 7 LA CAFENEAUA DIN FAŢA STANDULUI CU FLORICELE DIN CINEMATOGRAFUL WESTFIELD? VIN CU O PRIETENĂ... AI UN AMIC PENTRU PRIETENA MEA?

Chris nu a avut nicio şansă. Robin a sărit în aer.

— *Mă bag*, pe toţi dracii!

Atunci când a revenit pe pământ, a adăugat:

— Tare bine ar fi ca prietena Stellei să fie la fel de mişto ca şi ea.

HANNAH

Când am ajuns acasă aveam şase apeluri pierdute de la Stella şi un mesaj:

TREBUIE SĂ VORBESC CU TINE. UNDE EŞTI?

Asta era chestia cu Stella. Habar n-avea cât de supărată eram pe ea pentru că se folosise de virginitatea mea ca să-dea bine. Şi ştiu că dacă aş fi spus ceva s-ar fi comportat ca şi cum aş fi fost nebună şi ar fi dat-o la întors în aşa fel încât aş fi părut imatură şi nătângă. Nimic nu o atinge. Este impenetrabilă.

Telefonul meu a început să sune din nou. Ea era. Nu aveam de gând să răspund, dar bineînţeles că am făcut-o.

— Unde eşti? Eşti în regulă? Sinceră să fiu, Han, Freddie se simte groaznic. Am vorbit cu el o groază în dimineaţa asta şi chiar vrea să-ţi cumpere o casă în Caraibe şi să-ţi dea tot ce are, inclusiv pisica lui, pentru a se revanşa.

Am păstrat tăcerea o secundă, după care tot ce am spus a fost:

— Uau!

Asta așa, ca să-și dea seama că știam ce căței fusese.

— Chiar regretă, zău așa.

De ce o sunase pe *ea* să-i spună că îi pare rău? De ce nu mă sunase pe *mine*? A urmat o pauză și am cedat. Dacă aș fi încercat măcar să spun ceva, ea mi-ar fi răstălmăcit vorbele și ar fi pus totul în cârca mea.

— Bun. M-a umplut toată de vomă. A fost cel mai grosolan lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Avea și morcovi în compoziție. Stai așa, *Freddie* are o pisică?

Și astfel ne-am apucat amândouă să ne prostim și totul a revenit la normal. Ei bine, mereu se întâmpla așa în cazul ei. Mă simțeam supărată pe mine însămi pentru că îi cântam în strună, ca întotdeauna.

Mi-a povestit ce se mai întâmplase la petrecere în continuare. Cum Freddie adormise pe mașina de spălat și cum găsise oameni înfulecând mâncare pentru câini dintr-un recipient pe care nu scria ce conține.

— Lui Freddie o să i se frângă inima pentru că a fost înlocuit de altcineva.

Chiar dacă auzise deja întreaga poveste cu Băiatul de la Toaletă de la Tilly, i-am spus-o din nou. Acum părea chiar mai romantică. Am ajuns și la discuția despre Ribena. La vechiul său tricou alb, la tenișii lui ponosiți și la modul în care arăta, ca un poet beatnic.

— Sunt ferm hotărâtă să mă implic în tentativa de a-l găsi pe Băiatul de la Toaletă, a spus Stella. Sută la sută. De fapt, am de gând să-mi dedic viața acestui scop.

A urmat o pauză.

— Stai așa, să te pun pe speaker. Îl scriu pe ușă, să fac totul mai oficial. Ce culoare vrei să folosesc?

— Dar noi nu știm cum îl cheamă.

— Scriu pur și simplu Băiatul de la Toaletă. O să scriu cu negru. Pentru că e evident că e sufletul tău pereche, iar negrul este clasic și nu se demodează.

— Probabil că nici măcar nu mă place, totuși. Pe bune, Stell, era atât de mișto.

Stella a răspuns acestei îngrijorări într-o formă cântată:

— Nesigură te simți / Dar nu știu pentru ce / Chiar acum scriu Băiatul de la Toaletă pe ușă, asta eee ...

— Stell!

— De farduri nu e nevoie / Să te machiezi de bunăvoie / Băiatul de la Toaletă pe ușă scris este un viiis. . .

— Nu mai cânta! am răcnit.

Dar ea o luase razna. Freddie era uitat. În coșul de gunoi al memoriei ei, laolaltă cu toți ceilalți băieți de care fuseserăm obsedate și în legătură cu care reacționam isteric, chiar și dacă îi zăream vreodată accidental, în autobuz.

— Unde este Băiatul de la Toaletă? am întrebat. Unde l-ai scris?

— Peste Freddie. Freddie a fost o fază, nu un stadiu al vieții.

Acesta este o vorbă clasică de-ale Stellei. Ca și cum ar fi un terapeut care îți dă de înțeles că știe întotdeauna cum vor evolua lucrurile.

— Da, am spus. Băiatul de la Toaletă reprezintă viitorul.

— Categoric. Ascultă, ești ocupată în seara asta? Trebuie să mă ajuți.

De obicei Stella nu recunoaște că ar putea avea nevoie de ajutor în vreo privință.

— Ei bine, trebuia să iau cina cu familia mea, dar...

— Grozav. În regulă, practic ne întâlnim la plesneală cu doi băieți în seara asta.

— CE?

Băieții se iveau dintr-odată, fără vreun avertisment adecvat. Unde fuseseră cu toții în ultimii cinci ani, în care îi vânasem din răsputeri?

— M-am cuplat cu băiatul ăsta noaptea trecută, la întâmplare, a spus ea.

— Ce? Ce s-a întâmplat cu Charlie?

— Nimic. Suntem amândoi liberi să ne vedem și cu alții.

Tonul vocii ei era ușor schimbat, ca și cum ar fi repetat ce îi spusese el. Nimeni altcineva nu ar fi putut detecta durerea din vocea ei, dar eu am făcut-o.

— Ești bine, Stell? am întrebat încet.

Îmi părea rău pentru ea, pentru că, atunci când iese cu cineva care nu este Charlie, de obicei o face doar pentru a masca faptul că e topită după el.

Stella a oftat, prefăcându-se plictisită de întreaga conversație.

— Da, sunt bine. Pur și simplu mă enervează. El a fost cel care s-a purtat ca și cum am fi avut o relație exclusivă și apoi, noaptea trecută, s-a trezit spunând: „Oh, eu mă văd cu fata asta de la universitate. Nu știu dacă ar trebui să facem chestia asta". Așa că am trântit un soi de „Bine, du-te dracului" și mi-am luat tălpășița, să mă distrez un pic pe cont propriu.

— OK, am spus. Cum s-a numit acest pic de distracție?

— Sam. Și, ei bine, nu-mi amintesc nimic altceva despre el decât că purta un tricou roșu mișto, cu Kanye West.

Sărmanul tip, m-am gândit. Ignora total că era doar un alt pion în nesfârșitul joc de șah amical dintre Stella și Charlie.

— Așadar, de ce te întâlnești cu el? am întrebat.

— Pentru că Charlie e un ticălos și pentru că vreau să-și dea seama ce-i lipsește, asta-i tot. Așa că am stabilit să mergem să bem ceva cu Sam și cu unul dintre amicii lui.

— Și cum ai gând să-i dai lui Charlie o lecție? O să transmitem în direct această întâlnire dublă sau ce?

— Nu, ne întâlnim cu băieții în cafeneaua din fața cinematografului Westfield.

Ăsta era locul în care lucra Charlie în timpul vacanțelor.

— Vorbești serios, Stell? am întrebat. Drept urmare, ai de gând să stai acolo și să flirtezi cu tipul ăsta ales la întâmplare sub ochii lui Charlie?

— Nu. Ei bine... poate că da, a spus ea.

— Da, dar de ce e nevoie să vin și eu? Cu siguranță o să fie tare ciudată chestia asta. Și oricum, am crezut că tocmai stabiliserăm că o să-mi concentrez energiile pentru a da de urma Băiatului de la Toaletă, nu?

— Hannah, comportă-te realist. Există o mulțime de băieți pe lume. Evident, Băiatul de la Toaletă e sufletul tău pereche, dar e la fel de probabil să nu-l mai vedem în vecii vecilor.

— Grozav, Stell, mersi! Pentru cineva al cărui film favorit este *Dirty Dancing,* nu prea oferi vreo șansă dragostei adevărate.

Stella a râs.

— Uite, Hannah, e vorba despre o oră din viața ta și eu sunt cea mai bună prietenă a ta. Vino să-mi dai, pur și simplu, o mână de ajutor. Nu se știe niciodată, amicul lui ar putea arăta ca Channing Tatum.

— Uf, am spus. Nu-mi place Channing Tatum. Arată ca veriga lipsă.

— O, Doamne, a gemut Stella. Ei bine, OK, Oscar Wilde atunci.

— Oscar Wilde? Stell, ai măcar habar cine este Oscar Wilde?

— Băiatul ăla pe care-l iubești. Cel despre care vorbești tot timpul.

— Da, iubesc mult *cărțile* lui. Și nu e un băiat, ci un bărbat care a murit în urmă cu vreo sută de ani.

— N-are a face. În orice caz, tu ești acolo doar pentru a mă ajuta. Dacă nu-ți pică cu tronc prietenul lui Sam, putem spune oricând că ai deja un prieten sau ceva de genul ăsta.

Stabiliserăm. Urma să mergem. Ea vorbea deja despre haine.

— Trebuie să merg la cumpărături și să-mi înnoiesc cu totul garderoba înainte de Kavos. Mă întreb dacă mai au rochia mea la magazinul ăla, a spus ea.

Acesta era momentul meu. Trebuia să trântesc o minciună și să-i spun că mi-a cumpărat-o bunica, pentru a-mi face o surpriză. Să-i spun că rochia era în punga de la capătul patului meu. Dar n-am făcut-o. Șansa de a o face s-a irosit şi tot ce am spus a fost:

— Da, rochia aceea este atât de uimitoare.

— Știu, a rostit Stella. În regulă, atunci ne vedem în față la Westfield la şapte fără zece.

Chestia asta era o nebunie. De ce să mă duc la o întâlnire cu un necunoscut, când tot ceea ce voiam să fac era să-l găsesc pe Băiatul de la Toaletă?

5

SAM

Eu și Robin am fost amândoi de acord că acea cafenea situată vizavi de standul cu floricele al cinematografului Westfield era un loc destul de ciudat pentru a aranja o întâlnire dublă. Dar atunci când o fată ca Stella îți spune să te afli la cafeneaua amplasată vizavi de standul cu floricele al cinematografului Westfield nu pui întrebări. Pur și simplu te duci la cafeneaua aflată vizavi de standul cu floricele al cinematografului Westfield.

Robin, disperat fiind să dea bine și să nu apară în postura de ciudat, a insistat să ajungem mai devreme, astfel încât să avem timp să chibzuim și să punem la punct un plan ca lumea.

Așa că, la ora șapte fără un sfert, ne-am așezat în cafeneaua aflată vizavi de standul cu floricele al cinematografului Westfield, așteptându-le pe Stella și pe prietena ei. Robin a luat un suc de zmeură și o brioșă cu ciocolată albă în timp ce își examina reflexia în dosul unei linguriţe.

— Cum e posibil să-ți dai seama dacă arăți bine făcând chestia asta? am întrebat. Reflexia ta e ca vai de lume, deformată și mică.

A ridicat privirea.

— De-a lungul timpului, m-am uitat în destule linguriţe pentru a ști dacă această reflexie deformată și mică este una în regulă.

— Și este?

A verificat din nou.

— Da.

— Ai putea să mă întrebi pur şi simplu pe mine dacă arăţi bine.

Robin a pufnit.

— E *limpede* că tu nu eşti calificat să spui dacă cineva arată bine sau nu. Dacă ai fi fost, nu ai fi purtat cămaşa aia.

M-am uitat în jos la cămaşa mea. Era albastru-deschis, de la Gap. Nu ai fi putut găsi o cămaşă mai discretă, oricât ai fi încercat.

— Ce e în neregulă cu cămaşa mea? Nu ai putea găsi o cămaşă mai discretă, oricât ai încerca.

— Exact, a spus Robin, fluturându-şi linguriţa spre mine. Tu nu vrei să rişti nimic. Albastru-deschis. Plictisitor şi lipsit de riscuri. Aceasta este prima întâlnire. Trebuie să o şochezi. Trebuie să-i arăţi că eşti un tip imprevizibil, smintit şi foarte interesant.

— Dar eu nu sunt un tip imprevizibil, smintit şi foarte interesant.

Robin a oftat.

— Mi-am dat seama de asta. Sunt pe deplin conştient de acest lucru. Dar *ea* nu trebuie să ştie asta, nu-i aşa?

— Nu eşti tu cel mai în măsură să vorbeşti despre a fi imprevizibil, smintit şi foarte interesant, din moment ce porţi un hanorac şters, de culoare gri.

— O, zău aşa? a rânjit Robin. Aşa stau lucrurile? a continuat el, trăgându-şi în jos fermoarul hanoracului pentru a da la iveală un tricou inscripţionat cu sloganul „FBI — FUTĂCIOS BĂIAT INDIVIDUL".

— Oh, Doamne! am exclamat.

Robin îşi privea pieptul, radios şi mândru.

— L-am cumpărat săptămâna trecută. E în regulă, nu-i aşa?

— Nu, nu e în regulă. Este pur şi simplu cea mai în neregulă chestie pe care am văzut-o vreodată.

— Se spune „imprevizibilă, smintită şi foarte interesantă".

— Ar fi bine dacă ar spune așa ceva. Dar ceea ce se spune, de fapt, este „Futăcios Băiat Individul", am continuat eu, întinzându-mă și trăgându-i în sus fermoarul hanoracului. Ține pur și simplu fermoarul închis. Chiar dacă vom ajunge să mergem la o saună, vreau să-ți păstrezi tras fermoarul hanoracului.

Robin l-a desfăcut din nou.

— Este foarte puțin probabil să ajungem la vreo saună cu fetele astea atunci când tu porți asemenea haine plictisitoare. Uite, Sam, ca singura persoană de aici care a făcut într-adevăr sex cu o fată reală, cred că sunt mai calificat să spun ceea ce îi va fi sau nu pe plac unei femei. Și acest lucru — a continuat el, arătând spre tricoul său — este de fapt un bilet dus până în dormitorul unei femei.

— O femeie care nu știe să citească, probabil.

— În fine.

Se uita iarăși în linguriță.

— Oh, la naiba, am nevoie de o oglindă ca lumea.

A sărit de pe scaun și s-a îndreptat spre toalete.

Rămas singur, am început să visez cu ochii deschiși la modul în care ar fi putut să decurgă întâlnirea. Am încercat să invoc o serie de posibile subiecte de conversație în capul meu, dar am dat chix. Acest lucru s-a întâmplat în mare parte pentru că de fapt nu știam nimic despre Stella (cu excepția faptului că ea avea o baie demnă de ticălosul din James Bond și că se dădea în vânt să organizeze petreceri), așa că, drept urmare, nu aveam nicio idee despre ce anume ar fi avut chef să vorbească.

Sună ciudat, dar nici măcar n-am fost în stare să-mi aduc aminte ca lumea cum arăta. Știam că era într-adevăr trăsnet — în principal pentru că Robin îmi amintea acest lucru la fiecare cincisprezece secunde — dar, la drept vorbind, atunci când am încercat să-mi imaginez chipul ei, în orice fel de detaliu, nu am izbutit să o fac. Pe de altă parte, fiecare pistrui și gropiță ale Fetei Ribena erau încă imprimate în mintea mea în HD.

Pare ridicol să mă gândesc atât de mult la Fata Ribena. Cred că, în ceea ce o priveşte, zece minute petrecute în baie erau doar un expedient ciudat între a merge la toaletă şi a şi-o pune pe o trambulină cu un fătălău pe nume Freddie. Dar nu mă puteam abţine. Voiam să o văd din nou. Tare mult.

M-am gândit totuşi să nu-i mai spun Fata Ribena, căci suna ca şi cum ar fi fost cine ştie ce piţipoancă de doi bani.

Robin s-a întors de la examinarea reflexiei sale şi s-a trântit înapoi în scaunul său.

— Tocmai am primit un SMS de la Ben, a spus el. E DJ diseară, într-un club din Camden. Ar trebui să bem ceva aici, după care să ne ducem acolo, împreună cu fetele.

— Nu sunt sigur...

Robin a icnit.

— În legătură cu ce?

— Ei bine, în primul rând există şanse să nu putem intra. În al doilea rând, dacă Stella mă vede dansând, o să mă ling numaidecât pe bot de orice şansă pe care aş avea-o cu ea. Arăt ca şi cum aş face o criză de epilepsie de toată frumuseţea.

Robin a icnit din nou, mai tare de data asta.

— Nu *dansezi* în cluburi, Sam. Doar idioţii *dansează* în cluburi.

— Ce faci atunci?

— Stai pe lângă cabina DJ-ului şi dai din cap.

— Sună naşpa.

— Ei bine, nu e. Serios, dacă te văd dansând în loc să dai din cap, la Festivalul Woodland, am de gând să te las baltă. Te previn de pe acum, din curtoazie.

— Mersi, omule.

— Asta păţeşti dacă îţi petreci toate verile... Cum se numeşte locul ăla jalnic în care te duci cu mama şi cu tatăl tău? Insula aia idioată?

— Sark.

— Da. Mai bine ai scoate toate chestiile naşpa din tine când o să ajungi acolo, săptămâna viitoare, astfel încât să nu mă faci de râs la Woodland.

Am aruncat o privire la ceasul aflat deasupra standului cu floricele. Stella întârziase deja două minute.

— Să sperăm că o să apară în cele din urmă, am rostit, înainte de a începe să facem planuri să mergem cu ea prin cluburi după aceea.

— Va fi aici, a spus Robin.

Dar vorbele sale nu sunau ca şi cum ar fi fost convins sută la sută de acest lucru.

— S-ar putea ca nici măcar să nu ai chef să mergi prin cluburi cu ele. Ce se întâmplă dacă prietena Stellei nu o să-ţi fie pe plac?

Robin s-a apucat să-şi mestece buza de jos.

— Bună observaţie. Poate ar trebui să stabilim un fel de cod, astfel încât să-ţi pot da de veste dacă am sau nu chef să fac această mişcare.

— Of, Dumnezeule! Chiar avem *cu adevărat* nevoie să stabilim un cod? Nu e toată chestia asta îndeajuns de stresantă fără să mai aruncăm în tot acest talmeş-balmeş şi un *cod*?

— Nu, haide. Va fi distractiv, a zis Robin, examinându-şi iarăşi bărbia în linguriţă. Cum altfel vei şti dacă mi se pare potrivită prietena Stellei?

— Pentru că mă voi gândi, de asemenea, că e potrivită. Am şi eu ochi, Robin.

Robin a expirat zgomotos pe nări.

— Sam. Haide acum. Serios. Mi-ai spus în clasa a zecea că îţi picase cu tronc doamna Flynn, profesoara de artă.

M-am încruntat, ofensat.

— E OK.

— Arăta ca James May de la *Top Gear*. Aşadar, nu, nu e OK. Şi da, Sam, da, avem nevoie de un cod. Ce ai zice dacă eu... s-a

întrerupt și s-a uitat la tavan, învârtind linguriţa între degetul arătător și cel mare. Ce ai zice dacă m-aș trage de trei ori de sprânceana dreaptă, uite-așa.

S-a tras violent de sprânceana dreaptă.

— Asta arată ca și cum ai avea o criză de apoplexie.

— OK, a răspuns el, după care s-a apucat să se holbeze și mai abitir în tavan și să învârtă linguriţa. Hai să-ţi spun cum facem. Atunci când apare chelnerul prin preajmă, dacă îmi place de prietena Stellei, o să comand o limonadă. Dacă *nu* îmi place, o să comand o cola. E OK așa?

Am oftat și am aruncat iarăși o privire la ceas. Șapte și cinci.

— Mda, în fine, e OK. Și acoperă-ţi tricoul până sus.

— Bine, a spus Robin fără tragere de inimă, trăgând în sus fermoarul hanoracului. Dar dacă voi avea senzaţia că, la un moment dat, ele devin plictisite sau agitate, o să-l trag în jos. Și adu-ţi aminte, limonadă înseamnă că e în regulă, cola înseamnă că e nasoală.

— Da, Robin. Am priceput.

Dintr-odată, am zărit-o pe Stella. Mărșăluia pe scările rulante, rânjind cu gura până la urechi și purtând un top beton, roșu aprins, care îi scotea în evidenţă umerii ridicol de bronzaţi. Arăta trăsnet, chiar și de la treizeci de metri distanţă.

Robin se holba la ea, cu gura căscată.

— Chiar dacă prietena ei nu e nici pe jumătate atât de mișto, eu o să comand limonadă, a murmurat el.

Prietena Stellei se afla la vreo trei paşi în urma acesteia, pe scara rulantă. Eu și Robin ne uitam cum se iveşte, treptat — mai întâi capul, după aceea umerii, apoi corpul...

La început am crezut că mintea mea (sau reţeta mea expirată de ceva vreme pentru lentilele de contact) îmi joacă feste. M-am gândit că, deoarece tocmai mă gândisem la Fata Ribena, mi-o imaginam ca fiind aici. Dar, în timp ce se apropia de masa noastră,

a devenit clar că nu arăta așa doar în mintea mea. Fata Ribena era aici. Era prietena Stellei. Era cea care trebuia să se întâlnească cu Robin. Inima mea a început să o ia la galop, încercând să-și croiască drum afară din pieptul meu.

— Bună!

Stella ne-a aruncat o privire radioasă, pe când ea și Fata Ribena se apropiau de masa noastră.

Creierul meu era în continuare prea ocupat încercând să proceseze prezența gagicii trăsnet pentru a putea reacționa. Ce naiba căuta ea aici? Se părea că nu se mulțumise să-și petreacă noaptea trecută trăgându-și-o pe o trambulină cu Freddie, așa că îi venise ideea să ia parte și la o întâlnire dublă ciudată.

Fata Ribena părea la fel de șocată ca și mine. Se înroșise mai abitir decât topul Stellei și a rămas cu gura căscată până când a ajuns în partea de sus a scărilor rulante. Arăta umilită complet. Și nu m-am putut abține să nu gândesc, în pofida uluirii mele orbitoare, că era într-adevăr mișto. Chiar și mai mișto decât în baie. Purta un top subțire, din bumbac alb, și niște blugi de un albastru-deschis. Am încercat cu disperare să facem contact vizual, dar ea părea extrem de interesată de modelul covorului.

Robin n-a lăsat să treacă decât două secunde înainte de a țâșni din scaun, răspunzând salutului pe care Stella mi-l adresase mie. Robin nu este un adept al tăcerilor jenante.

— Bună! Sunteți OK? a spart el gheața. Eu sunt Robin.

A încercat să o sărute pe ambii obraji, dar ea s-a retras după ce doar unul a avut parte de acest tratament, lăsându-l să atârne stângaci în aer preț de o clipă, cu buzele țuguiate.

— Îmi pare rău! a rostit el râzând agitat.

Eu și Fata Ribena am închis ochii pentru o fracțiune de secundă. Dacă chestia asta nu ar fi fost, probabil, cel mai stingheritor și mai confuz moment viața mea, aș fi izbucnit în râs. Eram sigur că am întrezărit un zâmbet fugar și pe chipul ei.

— Ăăă... strașnic, a spus Stella, prăvălindu-se într-un scaun și aruncându-mi un zâmbet larg, cu gura până la urechi. Bună, Sam. Ce mai faci?

În cele din urmă, mi-am recăpătat glasul, care tremura undeva în spatele amigdalelor.

— Hei. Bine, mulțumesc, am spus cu o voce ceva mai ascuțită decât mi-ar fi plăcut.

— Acesta este prietena mea, Hannah, a zis Stella, trăgând-o pe fata cunoscută anterior ca Ribena în scaunul de lângă ea.

— Bună, Hannah, ești bine? a spus Robin ridicând o mână în semn de salut.

El decisese în mod clar să recurgă la o formă de salut care nu implica și contactul fizic, ținând seama de eșecul avut în tentativa celor două sărutări.

Hannah și-a dres glasul.

— Ăăă... da, a rostit ea cu o voce răgușită.

A urmat o pauză, după care și-a ațintit iarăși privirea în covor.

Stella era în mod limpede nemulțumită de modul în care partenera ei de întâlnire deschisese conversația.

— Nu vă sinchisiți din pricina lui Hannah, a spus ea arătând de parcă *ea* chiar s-ar fi sinchisit grozav din pricina ei. E un pic mai... ciudățică.

I-am fost recunoscător lui Robin pentru abilitățile sale sociale fără cusur, pentru că mă aflam în continuare în imposibilitatea de a face ceva mai mult decât a mă îmbujora și a încerca să stabilesc contactul vizual cu Hannah, în timp ce el prelua frâiele conversației pentru noi toți.

— Super petrecerea de noaptea trecută, Stella, a zis el. Vreau să spun, zău așa, că se numără printre cele mai grozave zece petreceri la care am fost vreodată. Și noi doi am fost la niște petreceri mișto, nu-i așa, Sam?

— Da, am spus, aproape pe pilot automat. Mișto rău, pe bune.

— Te-ai distrat aseară, Sam? m-a întrebat Stella, înclinându-și capul într-o parte și zâmbind.

Am remarcat cum și-a îndreptat rapid privirea spre stânga și dreapta mea.

— Da, am încuviințat eu din cap, făcând eforturi disperate să-mi iau ochii de la Hannah. A fost minunat.

Un chelner s-a apropiat de masă.

— Pot să vă aduc niște băuturi, oameni buni? a întrebat el.

— Un espresso cu lapte degresat pentru mine, a zâmbit Stella.

— La fel și pentru mine, te rog, a murmurat Hannah.

— Și voi, domnilor? a spus chelnerul întorcându-se spre Robin și spre mine.

— Eu vreau o cafea cu mult zahăr și cu multă frișcă, te rog, am spus.

— Și eu o să iau o *limonadă*, a rostit Robin încet, privindu-mă cu ochii mijiți și dând din cap, nu deosebit de subtil.

— Nu mai avem limonadă, a zis chelnerul. Avem cola.

Robin părea pus în dificultate.

— Ăăă... Ei bine, pur și simplu este destul de important să beau o limonadă, asta-i tot.

— Ei bine, îmi pare rău, dar nu avem deloc, a spus chelnerul, nerăbdător. Să vă aduc o cola?

Robin a oftat, ridicând din sprâncene la mine.

— O să iau o cola, atunci, a rostit, holbându-se în continuare la mine, cu sprâncenele atât de ridicate încât aproape că îi ajungeau până la linia părului. Dar să se consemneze că voiam o *limonadă*. Am comandat inițial o *limonadă*.

— În regulă, a spus chelnerul, dându-și ochii peste cap. O să mă asigur de asta.

S-a întors, luându-și tălpășița.

— Uau, a zis Stella, arătând, lucru de înțeles, un pic derutată. *Chiar* îți place limonada.

— Da, a rostit Robin, zâmbindu-mi și încuviințând din cap. Da, îmi place.

Am rămas cu toții tăcuți, oferindu-i lui Robin prilejul să dea glas unui monolog foarte lung, care sublinia impresiile sale despre muzica de la petrecerea Stellei, impresii care au constat, practic, în ideea că „Este nevoie de mai multă muzică ritmată".

Nu eram în stare să formulez propoziții coerente. Voiam doar să vorbesc cu Hannah. Voiam să petrec zece minute singur cu ea pentru a afla ce se întâmplă. Era ea împreună cu acest nenorocit de Freddie sau nu?

În mod evident neimpresionată de lipsa abilităților mele conversaționale, Stella a continuat să se zgâiască la standul cu floricele de porumb, unde un tip deșirat și cu un aer plictisit, care avea o tunsoare de hipster, debarasa niște resturi de gustări exagerat de scumpe.

Nici Robin nu avea parte de mai mult noroc. Din moment ce nici lui Hannah nu părea să-i pese de starea actuală a muzicii ritmate, a lăsat-o și el baltă.

— Ai fost și tu acolo noaptea trecută? a întrebat-o el.

Ea a încuviințat din cap.

— Te-ai distrat?

Ea a încuviințat din nou, dând din cap.

— Nu vorbești prea mult, nu-i așa? a spus Robin.

— Nu, a răspuns Hannah. Cred că nu.

— Genul tăcut, a rânjit el. Îmi place. Nu-ți face griji, pot să vorbesc eu pentru amândoi.

Hannah a râs stânjenită. Stella se holba în continuare la standul cu floricele, cu un zâmbet vag conturat pe chip. Părea să fi uitat că noi, restul, ne aflam acolo.

Robin și-a tras scaunul ceva mai aproape de Hannah, scoțând un sunet groaznic de hârjâială, care a răsunat în toată cafeneaua.

Zgomotul i-a atras atenţia Stellei, făcând-o să se reorienteze către masă.

Robin se concentrase pe Hannah ca un laser. Se aplecase spre ea conspirativ — o mişcare clasică a lui Robin, pe care am văzut-o de nemurătate ori la o groază de petreceri cu băutură din belşug, ţinute la câte cineva acasă — şi a adăugat, cu o voce pe care probabil că el o considera seducătoare:

— Ştii, un amic de-ai mei o să fie DJ într-un club destul de mişto din Camden, ceva mai târziu. Poate am putea să mergem împreună, să vedem ce şi cum, nu crezi? Ar putea să fie distractiv.

Am tresărit. Fusese îndeajuns de rău să-l văd de la distanţă pe Freddie făcându-i avansuri lui Hannah, dar să-l văd pe cel mai bun prieten al meu făcând-o chiar în faţa mea era altceva.

— Nu... sunt sigură, a spus Hannah, uitându-se disperată, cu ochii cât cepele, în direcţia Stellei. Cred că am deja alte planuri pentru seara asta.

Stella a încuviinţat din cap şi s-a repezit să preia frâiele conversaţiei.

— Mda, păi, sinceră să fiu, am impresia că Hannah se întâlneşte cu cineva după asta, a dat ea de veste. Vedeţi voi, ea s-a cuplat, cumva... cu cineva, la petrecerea mea de noaptea trecută.

— Oh, a spus Robin, vizibil descurajat. În regulă.

Hannah şi-a fixat ochii ei mari şi albaştri asupra Stellei.

— Stell, nu cred că vor să audă despre...

Dar Stella îşi intrase în mod clar în ritm. După ce se luptase pentru a stoarce orice fel de dialog de la mine şi Robin care să nu implice nici limonada şi nici muzica ritmată, ea părea destul de mulţumită să fie înapoi în miezul discuţiei, deţinând pe deplin controlul. A redus-o la tăcere pe Hannah, printr-o simplă mişcare din încheietura mâinii şi a continuat entuziasmată:

— Da, a intrat în vorbă cu băiatul ăsta la mine, noaptea trecută, iar acum e pur şi simplu îndrăgostită de el.

Am simţit un fir subţire de transpiraţie gâdilându-mă pe frunte. Cu toţii eram pe cale să auzim cât de mult îl iubea Hannah pe acel fanfaron tembel, Freddie. M-am rugat ca Stella să omită partea în care Hannah a fost blocată în toaletă cu un tip ciufulit ca naiba şi cu nişte încălţări jalnice.

Stella a continuat.

— Da, în principiu, acest tip uimitor doar ce s-a ivit în baie că între ei s-a şi produs, aşa, o legătură foarte puternică, după care el a *dispărut* pur şi simplu. Ca o variantă masculină a Cenuşăresei. Băiatul cenuşăreasă de la toaletă.

Am clipit. Am simţit valuri de confuzie spărgându-se în capul meu.

Hannah a încercat din nou să o întrerupă.

— Stella, te rog...

— Oh, haide, Han! a râs Stella, înlăturând printr-o simplă fluturare de mână protestele Hannei. Ei *nici că* se sinchisesc.

Acum era de-a binelea pe val, gesturi dramatice din mână însoţindu-i fiecare al treilea sau al patrulea cuvânt.

— De atunci a vorbit tot timpul despre băiatul ăsta. Ei s-au combinat pe seama unei Ribena fierbinţi, vă vine să credeţi una ca asta? Adică, mai exact, vorbind despre ea. Nu e asta pur şi simplu *foarte* drăguţ?

De această dată, eu am fost acela care m-am înroşit precum racul. Pentru a nu rămâne mai prejos, Hannah a căpătat o uşoară paloare cadaverică. Acum transpiram de-a binelea, prin toţi porii, şi a trebuit să mă şterg cu mâneca pe frunte, pentru a împiedica broboanele de sudoare să mi se rostogolească pe faţă. Am recapitulat totul, în minte, pentru a mă asigura că nu înţelesesem greşit.

Hannah turuise întruna despre băiatul din baie. Hannah era pur şi simplu îndrăgostită de băiatul din baie. Băiatul din baie. Nu băiatul de pe trambulină. Eu eram băiatul din baie! EU ERAM

BĂIATUL CENUȘĂREASĂ DE LA TOALETĂ! Mă simțeam ca și cum aș fi zâmbit cu tot trupul. Robin era mai puțin încântat.

— Ba da, a murmurat el, târându-și scaunul înapoi, în poziția sa inițială cu un alt hârjâit asurzitor al podelei. Ribena fierbinte. Uau, nu știam că e o chestie pe bune.

Continuă, întorcându-se spre mine:

— Știe cineva ce-i aia o Ribena fierbinte?

Încercam în continuare, cu disperare, să fac contact vizual cu Hannah, dar ea își menținea, cu încăpățânare, privirea stânjenită ațintită asupra covorului. Arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Dintr-odată mi-am dat seama cât de stânjenitoare trebuie să fie situația pentru ea. Indiferent cât de uluitor era momentul, tot voiam să se încheie.

— Nu multă lume are habar de Ribena fierbinte, am răspuns eu, calm. Dar, da, este o chestie.

Chelnerul a sosit și ne-a trântit băuturile pe masă. Telefonul Stellei a piuit și ea l-a scos din geantă, pentru a citi mesajul. În timp ce examina ecranul, ochii i-au licărit, și și-a îndreptat avidă privirea către standul cu floricele.

A luat o gură din espresso-ul ei cu lapte degresat și s-a ridicat brusc.

— Mă duc la toaletă. Han, vrei să vii și tu?

Hannah s-a ridicat automat.

— Ne întoarcem cât ați bate din palme, a zâmbit Stella, dulce.

În timp ce se îndepărtau, Robin s-a aplecat și m-a bătut pe umăr.

— Uite, e limpede că chestia nu duce nicăieri. Tipa mea e trăsnet, dar dacă ea este deja obsedată de acest tocilar Ribena, din baie, eu unul nu fac altceva decât să-mi irosesc timpul, nu-i așa? Eu zic să o lăsăm naibii baltă și să ne cărăm; ne cerem scuze și mergem la Ben.

Mie nu-mi stătea mintea decât la cum să fac pentru a rămâne singur cu Hannah. Freddie ieșise din joc, eu eram Băiatul cenușăreasă de la toaletă. În ciuda tuturor circumstanțelor potrivnice, se părea că o fată pe care o plăceam mă *plăcea* și ea.

— De ce nu te duci tu la Ben? am sugerat eu. O să vin și eu după aceea și o să ne întâlnim. În cazul în care fetele astea două vor să vină și ele, o să le iau cu mine.

Robin s-a încruntat.

— Ești sigur că nu te deranjează?

— Nu, amice, bineînțeles că nu.

A ridicat din umeri.

— Bine, în regulă. Ne vedem cât ai zice pește.

S-a ridicat de pe scaun și a luat-o din loc. La jumătatea drumului prin cafenea s-a oprit și s-a întors.

— Sam! a țipat el. Dacă se dovedește că Hannah e interesată totuși, poți să-i dai numărul meu.

I-am confirmat printr-un gest. S-a întors și a început să meargă din nou. După doar doi pași, s-a oprit.

— Sam! Același lucru este valabil și pentru Stella.

L-am gonit și l-am urmărit dispărând pe scara rulantă.

HANNAH

Nu m-am simțit niciodată atât de ușurată să intru într-o toaletă publică. Am stat secole pe vasul de toaletă, holbându-mă pur și simplu la ușă. Nu doream cu adevărat să procesez ceea ce tocmai se întâmplase. Obrajii îmi erau atât de înfierbântați încât mă dureau. Mă simțeam ca și cum m-aș fi pricopsit cu o gripă. Asta era partea cea mai rea. Mai rea decât voma lui Freddie scurgându-mi-se pe picioare. Chiar mai rău decât atunci când eram la ciclu și mi-am pătat partea din spate a fustei, în clasa a noua, în timp ce jucam în

piesa *Scripcarul de pe acoperiș*. Nu exista nicio cale de a ieși din această stare, cea mai rea de care avusesem parte vreodată. Pur și simplu nu întrezăream nicio scăpare. Am stat pe toaletă până când Stella a început să strige la mine.

— Naști acolo sau ce?

Când am ieșit, m-am spălat pe față, pentru a încerca să mă mai răcoresc.

— Ți-e rău? m-a întrebat Stella, pe un ton un pic îngrijorat.

— Poate.

— Ei bine, trebuie să-ți fie, pentru că te-ai purtat ca o lunatică acolo la masă.

Se uita la mine, așteptând un soi de explicație, după care s-a apucat să scotocească prin geantă. Și-a scos telefonul și s-a apucat să scrie un SMS.

— Aș fi vrut să nu le spui despre Băiatul de la Toaletă, am zis eu, încercând să o fac să sune așa, într-o doară.

— De ce nu? E limpede că habar n-ai cum stă treaba cu tipul ăla mișto, care, zău așa, chiar e trăsnet. Oricum, cum vrei să-l găsim pe Băiatul de la Toaletă, dacă nu încercăm de fapt să-i dăm de urmă? Doar nu o să *apară* pur și simplu în fața noastră, îți dai seama.

Și-a scos rujul din geantă și se dădea cu el, în timp ce continua să vorbească:

— Sunt total implicată în misiunea de a-l găsi. Dar, știi tu, trebuie să fim practice. Ar putea să nu se numere printre cunoștințele noastre sau ar putea să aibă o prietenă sau...

— Era dintre cunoștințele noastre.

— În orice caz, eu spun doar că, în cazul în care nu dăm de el, tu ar trebui să sporovăiești în continuare cu tipi, sau cel puțin să nu te comporți ca o mizantropă.

Judecând după glas, era puțin obosită, după tot ce se întâmplase.

— În regulă, eu mă duc să mă întâlnesc cu Charlie. Tocmai mi-a trimis un mesaj. Şi-a terminat tura.

Îi ieşise jocul, ce intenţiona de la bun început. Planul ei funcţionase.

— Stella, glumeşti? am rugat-o. Tu ai organizat întâlnirea asta! Nu poţi să pleci pur şi simplu. Cum rămâne cu Sam?

— Ei bine, nu poţi să rămâi tu să vorbeşti cu el şi să-i spui că nu mă simt bine sau ceva de genul ăsta?

— Dar, de fapt, *eu* nu mă simt bine.

— Hannah, eşti atât de ciudată. Spui tot timpul că ar trebui să încercăm să întâlnim băieţi şi, după ce te prezint unora, te porţi ca şi cum ai juca într-un spectacol ciudat.

— Eu doar... Te rog, nu mă lăsa cu el. E limpede că te place cu adevărat. Îmi dau seama după felul în care se uită la tine.

M-am simţit ca o năroadă dând glas acestor cuvinte.

— O să fie întors pe dos de-a binelea, dacă rămâne cu mine.

— E un tip, aşa că o să treacă peste asta... Chestiile astea nu trebuie să fie atât de complexe. O să te sun mâine.

M-a sărutat pe obraz.

— La revedere, drăguţă. La naiba, arzi! a spus ea după ce am sărutat-o şi eu pe obraz.

Apoi a plecat.

Am rămas în toaletă. Voiam să plec şi eu. Dar gândul că Sam ar aştepta la nesfârşit, fără ca Stella să se întoarcă vreodată, mi s-a părut atât de crud. Visasem cu ochii deschişi că dădeam nas în nas cu el atunci când purtam rochia Gatsby şi că el se îndrăgostea de mine. Dar rochia nu mi se potrivea, ca şi el. Băiatul de la Toaletă era doar o fantezie. Sam era realitatea şi, aidoma oricărui alt băiat de pe faţa pământului, o voia pe Stella.

Am ieşit încet. El stătea în continuare la masă, rupând bucăţi mici dintr-un şerveţel. Avea un aer pierdut. M-am îndreptat spre masă, târşâindu-mi picioarele, iar el şi-a ridicat privirea şi mi-a

zâmbit, în timp ce mă apropiam. A deschis gura să vorbească, dar i-am luat-o înainte.

— Îmi pare foarte rău, Stella a trebuit să plece. E... mahmură. S-a îmbătat zdravăn noaptea trecută, iar acum a pocnit-o.

— Oh, în regulă, a spus el. Biata de ea.

Dintr-odată mi-am dat seama cum trebuie să fi sunat asta. Că s-a cuplat cu el pentru că a fost atât de beată. Nu voiam să creadă una ca asta. Mi-am coborât privirea; m-am uitat la covor.

— Nu beată *cu adevărat,* am bolborosit. Vreau să spun... Cred că e cam lipsită de vlagă din pricina examenelor. Voia să rămână.

Dintr-odată m-am pomenit bâlmăjind doar minciuni. O prezentam pe Stella ca pe un fel de tocilară dependentă de muncă îndrăgostită de el. Și-a ridicat ochii din podea, iar eu i-am întâlnit privirea, după care și-a plecat-o din nou. Niciunul dintre noi nu a mai rostit vreun cuvânt. El stătea zgâindu-se la tăblia mesei, iar eu stăteam holbându-mă la podea.

— Eu chiar sper că Stella e OK, a spus el, cu un zâmbet.

— O să-i spun să te sune.

Mi-am pus geanta pe umăr. S-a ridicat și el în picioare.

— Așadar, ce faci acum? m-a întrebat el.

O să mă duc acasă, pentru a-mi face o efigie de ceară de-a ta, pe care să o venerez? Să-mi fac un tatuaj uriaș al chipului tău pe tors? Să mă duc să mă internez singură într-un ospiciu? Probabil că ar considera toate aceste variante de răspuns perfect posibile, având în vedere ultimele zece minute.

— Mă întâlnesc cu prietenul meu.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte de a avea timp să mă gândesc la ele. A fost total involuntar, o reacție automată.

Poate că era o ultimă încercare disperată de a-l convinge că eram o persoană normală. Astfel el ar fi putut crede că exista un tip undeva care credea că eram îndeajuns de zdravănă la cap încât să iasă cu mine.

A făcut ochii mari. A deschis gura să vorbească, dar nu a ieşit niciun cuvânt, aşa că s-a mulţumit să clipească pur şi simplu spre mine. Ştia că îndrugam gogoşi. *Bineînţeles* că nu aveam un prieten. Eram o lunatică obsedată de el.

Nici măcar noaptea trecută nu-mi dădusem seama cât de potrivit era. Fetele ca Stella sunt, probabil, acelea care îl atrag de obicei.

— O să-i spun Stellei să te sune, am zis.

Şi apoi a fost acel moment ciudat în care pur şi simplu ne-am uitat unul la altul. El şi-a plecat capul şi părul i-a căzut peste faţă, ascunzându-i-o.

— Ne mai vedem, atunci.

Am ridicat mâna şi am fluturat-o, aidoma unui copil de cinci ani.

Şi apoi am plecat. Am simţit o uşurare de moment că asta era totul, după care groaza m-a izbit în plin.

Vorbisem cu el preţ de cinci minute şi devenise iubirea vieţii mele. Vorbise cu mine preţ de cinci minute şi se cuplase cu cea mai bună prietenă a mea. Obrajii îmi ardeau încă, îmbujoraţi, atunci când am intrat în casă, pe uşa din faţă.

Bunica şi-a dat seama că se întâmplase ceva. Probabil credea că eram îngrijorată din cauza rezultatelor la examene. Cum şi sunt. Dar habar n-avea despre Sam şi Stella.

M-am hotărât să încep să fac bagajele pentru vacanţă pentru a-mi scoate din minte toate aceste lucruri, iar ea a venit la mine în cameră pentru a vedea dacă totul era OK.

Doream să-i spun cât de ciudat şi de îngrozitor devenise totul, dar nu mi-am găsit cuvintele. Şi i-ar fi spus mamei. Am simţit că nu aveam motive serioase să mă simt rău. Nu era vina lui Sam că o voia pe Stella şi nu pe mine. Nu era vina Stellei că îl voia pe Charlie şi nu pe Sam. Nu era vina băiatului Robin că o voia şi el, în mod evident, tot pe Stella. Nici măcar nu sunt afurisită. Sunt pur şi simplu o ciudăţenie greţoasă, aflată pe buza prăpastiei.

Bunica se uita la sutele de fotografii care îmi acopereau peretele, ignorând faptul că viaţa mea se afla în cădere liberă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru lucruri precum rezultatele de la examen, a spus ea. Acum sunt în mâinile zeilor, iubito.

I-am zâmbit stins.

— Pur şi simplu chiar vreau să merg la universitate, bunico. Mă simt... pregătită.

Nu mă simţeam pregătită. Dar erau nişte cuvinte mai generale, pe care ea putea să le înţeleagă.

— Hai să ne facem griji atunci când o să avem şi motive pentru asta. Eşti agitată din pricina vacanţei? Nu-mi vine să cred cât de mari v-aţi făcut, toate patru. Unde o să te duci iarăşi?

— Kavos.

— În Grecia? Nici mie nu-mi place Grecia. Îmi place să mănânc picant.

Habar n-aveam ce voia să spună cu asta. Bunica s-a dus la dulap şi a scos rochia, mânuind-o ca şi cum ar fi fost un copil nou-născut. Privind-o, nu m-am simţit agitată sau mai frumoasă, ci pur şi simplu mi-a amintit de tot ceea ce voiam să fiu şi nu eram şi nu aveam să fiu nicicând.

Bunica mi-a zâmbit. Nu-şi dădea seama că eram urâtă, palidă şi ridicolă. Era indusă în eroare.

— Lasă-mă să-ţi arăt cum să o împăturești ca să nu se şifoneze.

A împăturit-o şi a aşezat-o cu grijă lângă valiză.

— Noapte bună, scumpo, mi-a zâmbit.

Apoi m-a lăsat în lumea mea, să mă descurc singură cu ea.

M-am aplecat şi am ridicat rochia frumos împăturită. Am fost surprinsă de cât de grea o simţeam în mâini, şirurile de paiete atârnând greu. Am încercat să nu o şifonez în timp ce deschideam compartimentul cu fermoar al valizei, lăsând-o să alunece în el.

Era ca şi cum aş fi pus o bombă acolo. Inima a început să-mi bubuie la gândul că Stella ar putea s-o vadă.

Am închis repede valiza şi i-am tras fermoarul.

6

HANNAH

Patru zile mai târziu, cu o noapte înainte de Kavos, totul a revenit la normal. Cel puțin într-o anumită măsură. Stella își petrecuse tot timpul cu Charlie și eu mă uitasem la telenovele cu bunica. Dădusem uitării petrecerea, întâlnirea de la Westfield și modul în care toate acele douăzeci și patru de ore mă făcuseră să mă adâncesc atât de mult în propriile gânduri.

Ne aflam toate la Stella, ca să putem merge la aeroportul Gatwick împreună, a doua zi. Mersesem deja la salon, la bronzat, și îmi pictasem unghiile în cinci culori diferite, pastelate.

Atunci când am ajuns la ea acasă, m-a zorit să intru, foarte agitată. Tilly și Grace erau acolo, la fel și Ollie.

Ei sunt atât de îndrăgostiți. Mă fac să fiu geloasă pentru că eu cred că Grace este normală, ca mine, și are pe cineva care o place atât de mult că nu poate suporta ca ea să lipsească nici măcar preț de o săptămână. Atunci când el a plecat, ea a găsit o scuză doar pentru a-l putea conduce o bucată de drum.

De îndată ce ei au ieșit din bucătărie, Stella și-a dat ochii peste cap și mi-a șoptit:

— A stat aici *o veșnicie*.

Tilly s-a mulțumit să râdă, dar pe mine m-a enervat, pentru că era *atât* de răutăcioasă.

Atunci când Grace s-a întors, am făcut ceai și am mers la etaj pentru a vorbi despre ce haine, ce machiaje și ce chestii pentru păr aduseserăm toate. Geamantanele noastre erau aliniate pe un rând în dormitor, iar cel al Stellei era chiar lângă al meu. Rochia se afla la mai puțin de doi metri de ea, dar ea habar n-avea. În fiecare noapte, de când o pusesem acolo, stătusem întinsă în pat spunându-mi că aveam să o scot de acolo. O luam cu mine doar așa, pentru liniștea mea sufletească, căci era evident că nu aș fi avut vreun prilej de-a o purta. Dar o adusesem totuși.

În timp ce stăteam întinse pe podea, cu ochii la stelele care străluceau în întuneric și care se aflau acolo încă din vremea în care aveam unsprezece ani, lucrurile păreau să fie ceva mai aproape de modul în care obișnuiau să fie.

— Grace, ești îndrăgostită de Ollie? a întrebat Tilly în întuneric.

Știam toate că e, dar ea nu o spusese niciodată. A râs într-un fel cam ciudat, aproape sfios.

— Da, da, sunt.

Am oftat toate, într-un glas.

— Cel puțin una dintre noi este îndrăgostită, am spus. Una din patru nu este un procentaj chiar atât de rău.

— Și eu sunt îndrăgostită, vă spun, a susținut Tilly și m-a făcut să râd.

Stella o ținea tot într-un chicotit.

— Da, dar nu contează dacă nu sunt și ei îndrăgostiți de *tine*.

Stella vorbea despre Jake. Tilly îl iubea încă din clasa a noua, dar știam toate că el era îndrăgostit de Stella. Era o regulă nerostită între noi să nu menționăm niciodată asta.

— Cred că totuși contează, am spus. Uită-te la mine și la Zac Efron. Vreau să spun că nimeni nu poate să afirme că nu l-am dorit. I-am dat târcoale și tot tacâmul. Iubirea neîmpărtășită există. Poți să-ți dorești din tot sufletul pe cineva, fără ca respectiva persoană să te vrea și ea.

M-am întrebat dacă și restul se gândeau tot la Stella și Charlie.

— Cred că să iubești pur și simplu pe cineva doar pentru că te iubește este egoist, am continuat. E o lipsă de curaj. E ca și cum ai recunoaște că îți dorești pe cineva atunci când știi că te dorește la rândul său.

Stella trebuie să-și fi dat seama că la ea mă referem. Ea nu admitea nici în ruptul capului că îi picase cu tronc cineva, în cazul în care nu era vorba despre o chestie reciprocă.

— Nu, știu ce vrei să spui, a rostit Grace, care este atât de drăguță tot timpul. Cred că poți, dar este o altfel de dragoste.

— Da, am spus. E ca și cum, dacă cineva moare, nu încetezi să-l iubești doar pentru că nu mai este acolo ca să-ți întoarcă dragostea, nu-i așa?

Toată lumea a păstrat câteva momente de tăcere, parțial pentru că eram toropite de somn, dar cred că toate ne întrebam care era cel mai apropiat lucru de iubire pe care l-am simțit vreodată.

Cred că Freddie este al meu, printr-un proces de eliminare, pe baza evenimentelor din clasele a zecea și a unsprezecea. Asta e deprimant. Gândul la Freddie mi-a amintit de seara acelei petreceri ratate și am încremenit preț de câteva clipe. M-am gândit și la acea întâlnire dublă și la chipul lui Sam atunci când Stella spunea despre mine că eram îndrăgostită de el. De fiecare dată când m-am gândit la asta, am avut un sentiment de vinovăție. Ca și cum aș fi făcut ceva greșit. Ca și cum ar fi trebuit să le spun tuturor că Băiatul de la Toaletă era Sam. Stella habar n-avea, în continuare. Relația ei cu Charlie îi distrăsese întru totul atenția. Sam și celălalt băiat, Robin, erau doar două cunoștințe fantomatice, întâlnite pentru câteva minute în fața cinematografului Westfield. Noi nu știam pe nimeni care să-l fi cunoscut, iar Sam nu avea nici măcar cont pe Facebook — verificasem. Există unsprezece milioane de oameni în Londra. Era destul de puțin probabil să fi dat nas în nas cu el, din întâmplare.

În visele mele cu ochii deschişi, mă duceam la universitate, iar Sam era vecin de cameră cu mine. Dar el nu mă recunoştea la început, pentru că aveam părul tuns bob scurt şi eram îmbrăcată în haine noi. Aşa că s-a îndrăgostit de mine. Şi ne-am mutat în California.

Şi, ca şi cum Stella putea simţi ce gânduri îmi treceau prin cap, prin osmoză, m-a întrebat:

— Te gândeşti vreodată la Băiatul de la Toaletă?

— Nu. Cred că eram cam pilită.

— Şi spui că *eu* sunt nestatornică? *Tu* ai spus că era sufletul tău pereche. Ce s-a întâmplat cu căutarea lui până-n pânzele albe?

— Căutarea lui de către *noi* până-n pânzele albe, a intervenit Grace, cu un glas încet şi somnoros. Eram perfect de acord cu asta.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

Acesta era motto-ul nostru. Îl adoptasem încă din clasa a şaptea. Aveam o poză cu noi îmbrăcate în muschetari şi ne făcuserăm fiecare câte un breloc având această imagine pe el.

— Da, şi că veni vorba, a spus Tilly, ridicându-se pentru a obţine un efect mai dramatic, când o să aibă loc de fapt acea lecţie de felaţie?

Tilly avea o fobie legată de faptul că ar fi putut să o facă greşit şi o implorase pe Grace să-i dea lecţii.

Grace s-a mulţumit să se rostogolească.

— Acum în niciun caz. Sunt obosită.

— Nu eşti o jucătoare de echipă. Eşti singura care şi-a tras-o şi care ştie cum să facă asemenea chestii şi nu faci altceva decât să zaci trântită acolo şi să păstrezi pentru tine toate secretele sexuale, i-a reproşat Tilly.

Stella s-a ridicat.

— Ei bine, de fapt nu-i chiar aşa.

Stella şi Tilly, stând în picioare în întuneric, m-au făcut să simt că s-ar fi cuvenit să mă ridic şi eu, pentru a sublinia această ocazie.

— Ce?

— Am făcut-o cu Charlie ieri.

Această afirmație a făcut-o și pe Grace să sară în sus. Și acolo, în întuneric Stella a avut parte de o fărâmă de glorie. Ceea ce a lăsat-o pe Tilly cu gura căscată și pe mine în postura oficială de ultima virgină de pe Pământ.

SAM

În fiecare vară, eu și părinții mei mergem să o vizităm pe bunica mea, în Sark. Sark este una dintre Insulele Canalului — între Guernsey și Jersey, la doar câteva mile nord de Franța — și este absolut minusculă. O poți străbate pe jos, dintr-o parte în alta, în aproximativ douăzeci de minute.

Nu există mașini și nici semnal pentru telefonul mobil. Este un paradis idilic de plaje intacte presărate cu pietriș și de faleze abrupte și maiestuoase. Drumurile prăfuite sunt pline cu gloate de căruțași veseli și rumeni în obraji, trăgând care pline cu turiști americani în vârstă, înarmați cu aparate de fotografiat. Câmpurile verzi și luxuriante sunt străjuite de castani bătrâni și uriași, care se îndoaie și dansează nebunește în bătaia zgomotoasei brize a oceanului.

Practic, ceea ce vreau să spun e că Sark e frumos. Cu toate acestea, la fel ca multe alte lucruri frumoase — Kate Middleton, de exemplu — este, de asemenea, *al naibii* de plictisitor.

Există aproximativ două sute de oameni care trăiesc pe insulă și două sute este, de asemenea, vârsta lor medie aproximativă. Tatăl meu (care are patruzeci și nouă) este numit în mod frecvent „tânăr" de către femeile în vârstă care conduc magazinul satului.

Falezele maiestuoase și copacii dansatori mă distrau preț de aproximativ zece minute pe când aveam opt ani. Acum, că am șaptesprezece, și-au pierdut complet farmecul. Nu există nici internet.

Nu poți să prinzi nici măcar Canalul 5. Nu că toată lumea s-ar uita la Canalul 5, evident, dar este ca o vestă de salvare — s-ar putea să nu ai nevoie de ea, totuși este liniștitor să știi că e acolo.

Oricum, vizita din acest an în Sark promitea să fie chiar și mai al naibii de plictisitoare decât de obicei, deoarece reprezintă vacanța mea de vară nebună și hedonistică de după examene.

Chiar e păcat că eu, Robin și Chris nu am pus la cale împreună o excursie ca lumea. În luna ianuarie, am decis că aveam să mergem în Creta, în iulie, pentru două săptămâni în care să ne facem de cap. În fiecare zi, unul dintre noi întreba: „Încă nu s-a uitat nimeni ce zboruri sunt?" sau „Vreo veste în legătură cu cazarea?" Mai apoi s-a făcut iulie și nimeni nu se uitase încă ce zboruri sunt și nu aveam nici vreo veste legată de cazare.

Așa că am ajuns să fiu nevoit să merg în Sark, ca de obicei. Robin s-a dus în Florida (din motive legate în întregime de Potter) și Chris vizita Berlinul, împreună cu părinții săi.

Cu toate acestea, cel puțin urma să mergem la Festivalul Woodland. Două zile de muzică, camping și dezmăț pe un câmp din Devon. Aceea avea să fie adevărata noastră șansă de a sărbători.

În timp ce stăteam în bucătărie cu părinții mei, așteptând taxiul care urma să ne ducă la aeroport, am început să mă gândesc la Hannah. Nu era prima dată când mă gândeam la ea din acea seară îngrozitoare în Westfield. Nu știu de ce. Ea a spus că avea un prieten, deci cred că din pricina asta. Dar dacă ea era atât de legată de acest iubit, de ce a spus Stella că era „pur și simplu topită" după *mine*?

Eram sfâșiat de aceste întrebări atunci când mama mea, care nu se descurca prea bine cu anxietatea călătoriei, mi-a întrerupt șirul gândurilor apucându-se să lustruiască polița șemineului cu atâta râvnă încât mi-am făcut griji că avea să intre în colaps.

— Nu trebuie să vină mai târziu persoana care face curățenie? am întrebat.

— Ba da.

Am așteptat explicații suplimentare, dar nu am avut parte de așa ceva.

— Așadar, de ce cureți tu?

— Pentru că nu vreau ca locul ăsta să arate ca o cocină când ajunge aici, a răspuns ea, frecând niște murdărie invizibilă de pe o fotografie de-ale mele mai veche, în care eram la școală. Nu vreau să-i treacă prin cap că nu sunt în stare să-mi păstrez curată propria casă.

— Dar tocmai de-asta o angajezi, pentru că nu-ți poți păstra propria casă curată. Ce o să facă atunci când o să ajungă aici și o să vadă că e totul curat lună?

— Asta-i problema ei, a spus ea, ștergând de praf un desen al unei girafe pe care îl făcusem când aveam cinci ani. Ți-ai împachetat toate cărțile?

Mama mea devenea din ce în ce în ce mai obsedată de lista mea de lectură pentru admiterea la Cambridge. Pentru ea, orice moment în care nu stăteam cu ochii ațintiți în *Paradisul pierdut* era un moment irosit.

— O să o fac acum, am oftat și m-am dus la etaj pentru a îndesa într-un rucsac jumătate dintre cărțile de pe raftul meu.

După o călătorie cu taxiul, un zbor cu avionul și un drum infernal cu barca, de-ți întorcea stomacul pe dos, eu și părinții mei am pășit pe dana pietruită a portului din Sark.

Pe când urcam dealul care duce până la sat, am observat că înaintea noastră mergea o tipă trăsnet. Asta era într-adevăr o chestie grozavă, din moment ce era vorba despre prima tipă mișto pe care o văzusem vreodată în Sark, de când magazinul satului comandase din greșeală câteva exemplare din *ZOO Magazine* în urmă cu șase ani. Ceea ce o făcea prima tipă trăsnet tridimensională pe care o văzusem *vreodată* în Sark.

Avea părul lung și negru și un chip delicat, ca de păpușă. Buzele ei păreau să fie înghețate într-o permanentă îmbufnare în genul pozelor pe care le vezi pe Instagram. Chiar dacă erau parțial acoperiți de chingile rucsacului ei extrem de mare, puteam să-mi dau seama că avea niște sâni uimitori. Mergea în urma părinților ei, părând să fie chiar și mai puțin fericită decât mine, pe această insulă de jucărie. În timp ce mama ei arăta un mănunchi de flori deosebit de atractiv, ea s-a întors și mi-a întâlnit privirea.

Mi-a aruncat un zâmbet fugar și și-a văzut de drum.

Stomacul meu a început să dea semne de neastâmpăr. Am privit-o pe când se făcea nevăzută dincolo de coama dealului, cu rucsacul lovindu-i-se săltăreț de partea de sus a fundului.

Am simțit picăturile de ploaie lovindu-mi părul, așa că mi-am tras gluga hainei pe cap. Există doar un singur lucru mai plictisitor decât trei zile în Sark, și anume trei zile ploioase în Sark.

HANNAH

Mergând în Kavos se presupunea că depindea doar de noi să facem o ultimă chestie specială împreună înainte de a merge la universitate. Dar, așa cum se întâmplă mereu, pur și simplu totul s-a transformat într-o chestie legată de băieți.

Grecia nu era așa cum m-am gândit eu că avea să fie. Știam că ceilalți catadicsiseră să vină doar pentru cluburi, piscină și bronzat, dar m-am gândit că avea să fie frumos. Cu măgari decorați cu flori și femei bătrâne îmbrăcate în negru, cu clădiri albe și strălucitoare, cu acoperișuri albastre. Nu știu de ce Ulise și-a bătut atât capul să se întoarcă aici. Probabil că a crezut că avea să fie ca-n filmul *Mamma Mia*! Nu este.

Kavos este de fapt doar o stradă cu o plajă. Hotelul nostru era exact ca hostelul la care am stat când ne-am dus la Dartmoor, în

clasa a opta. Doar două paturi de o persoană în cameră și o baie proprie mică. Nu exista aer condiționat. Ne-am cazat la unu dimineața și ne-am dus direct la culcare. Tot ceea ce puteam auzi era muzica bubuitoare de la milioanele de baruri amplasate de-a lungul străzii. Nu s-a oprit o clipă, întreaga noapte. Așa-i tratează ei pe prizonierii de război. N-am închis un ochi. „Poate o să mă obișnuiesc", m-am gândit. Dar nu s-a oprit nici cât a fost ziua de lungă. Puteam să o aud chiar și atunci când înotam pe sub apă, în piscină.

A fost ideea mea să mergem în excursie cu barca. Un bărbat a venit la noi la piscină și ne-a spus despre ea. Navigai în jurul întregii insule și puteai să plonjezi din barcă în apele mării și să explorezi grote. Și se gătea pește proaspăt și se serveau cocktailuri. Suna fermecător și mult mai aproape de ceea ce crezusem eu că avea să fie această vacanță. Am fost toate de acord să o facem.

Tilly a spus că avusese rău de mare pe feribot, atunci când a traversat până în Irlanda, dar Stella i-a spus că ambarcațiunile mici sunt diferite și nu-ți provoacă rău de mare, așa că am făcut o rezervare. Era destul de ieftin, ținând seama de toate chestiile de care aveai parte.

Atunci când am ajuns la locul de întâlnire, unde așteptau aliniați și ceilalți amatori, i-am putut vedea pe toți cei care aveau să ne însoțească. Cred că toată lumea era de vârsta noastră sau poate cu un an sau doi mai mari. O mulțime de oameni care tocmai terminaseră și ei cu examenele.

Ultimii veniți au fost câțiva băieți. Erau patru și cu toții aveau părul ciufulit și arătau de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat. Cu toții erau bronzați și îmbrăcați cu ce le picase în mână, având prosoape și aproape nimic altceva în plus. Erau mai presus de grijile referitoare la protejarea pielii de soare și la a avea ceva mai gros de îmbrăcat în cazul în care s-ar fi făcut frig. De fapt, erau exact genul de băieți la care visezi cu ochii deschiși, dorindu-ți să faci parte din

grupul lor de prieteni. Pentru că ei erau pur și simplu incredibil de MIȘTO.

De îndată ce au sosit, chiar și atmosfera s-a schimbat cât ai bate din palme. Atitudinea fetelor s-a schimbat. Au început să se joace cu părul și să încerce, fără succes, să-i examineze pe băieți fără ca altcineva să bage de seamă.

Am știut, fără să-i arunc măcar o privire, cum se simțea Stella acum. Pentru că aceasta este exact tipul de situație după care se dă în vânt. Nu mă pot imagina atât de atrăgătoare. Să știu că, chiar și fără să fac nimic, doar existând, băieții vor fi atrași de mine.

Ea s-a urcat în barcă și s-a dus direct pe partea însorită a punții, unde și-a întins prosopul, și-a dezbrăcat rochița subțire, de culoare albă, și s-a întins. Purta o pereche de bikini aurii, cercei de aur și niște ochelari de soare enormi. Așa cum stătea, cu marea în spate, semăna cu Cleopatra. Chiar și fata cu vino-ncoace în bikini, din reclama de la H&M, ar fi fost geloasă.

Ne-am întins prosoapele lângă ea. Nu mi-am dat jos rochița de vară. Adusesem cu mine *Mansfield Park* din lista mea de lectură, dar nu m-am încumetat să o scot din geantă. Așa că m-am întins pur și simplu, simțindu-mă înfierbântată. Nu ca Stella, care era de-a dreptul trăsnet, ci transpirată la propriu.

Cel mai chipeș dintre băieții ciufuliți s-a sucit, s-a învârtit și s-a așezat lângă noi. Băieții care au acest atu nu au nevoie de vreo scuză pentru a intra în vorbă cu tine. Nici măcar nu a încercat să găsească una. Am știut că o să-și îndrepte atenția spre Stella, așa că mi-am scos cartea din geantă și m-am mutat pentru a fi mai aproape de ceilalți. Dar mi s-a adresat.

— Am și eu cartea asta. E bună?

O puteam vedea pe Stella uitându-se la mine, de nepătruns în spatele ochelarilor săi de soare. Am știut că avea să fie supărată pentru că el nu i s-a adresat ei mai întâi.

— Nu știu. Sunt abia la prima pagină. Este pe lista de lectură de la universitatea mea.

El și-a scos ochelarii de soare. Ochii lui uriași, verzi, erau împestrițați cu stropi de chihlimbar. Era cea mai frumoasă persoană pe care o văzusem vreodată în viața reală. Era înalt, dar nu și slăbănog, aidoma majorității băieților de vârsta noastră, ci doar subțire și musculos. Vârfurile părului său șaten erau blonde în locurile în care le bătuse soarele.

— Hai să aruncăm o privire, a spus el.

Gestul de a-i da cartea m-a făcut să mă simt conștientă de sine. Preț de o clipă, s-a uitat la coperta a patra.

— Este destul de grea să o tot cari cu tine.

Am râs și n-am știut ce să spun. Eram copleșită cumva de situație; de ochii lui și de dragostea lui pentru cărți și de faptul că vorbea cu *mine*.

Am fost aproape ușurată atunci când Stella s-a ridicat în capul oaselor și a început să vorbească. Nu mă deranja că îi atrăsesem atenția. Pentru că puteam să-mi țin gura și să-l observ vorbind și râzând. Puteam să mă uit la abdomenul lui maroniu și să văd linia albă unde pielea nu mai era bronzată.

Visam în mod constant la băieți sensibili și intelectuali, de care să mă îndrăgostesc. Poate că, de fapt, ei chiar *existau*.

În timp ce Stella a început să-i spună despre locul în care stăteam, Tilly m-a bătut ușor pe umăr. Avea ochii înlăcrimați. Arăta îngrozitor.

— Han, vrei te rog să mergi până la toaletă cu mine?

A rostit aceste cuvinte pe un ton aproape disperat. Am luat-o de mână și am ajutat-o să se ridice. Stella nici măcar nu a observat cum ne clătinam pe puntea însorită și în interiorul bărcii. Toaleta era mică și puțea atât de rău încât am fost nevoită să respir pe gură. Am ținut-o pe Tilly de un smoc de păr de deasupra cefei în timp ce vomita, golindu-și mațele.

— Îmi pare rău, Han, a îngăimat ea între două icnete.

— Nu e vina ta, i-am spus eu. E limpede că Stella a bătut câmpii în legătură cu răul de mare și bărcile mici.

Barca s-a clătinat brusc. Tilly a ratat vasul de toaletă și un jet proaspăt de vomă mi-a fost propulsat pe picioare.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

M-am aplecat, am închis ochii și m-am șters cât am putut de repede, râzând.

— Nu-ți face griji. Dacă o să mi se facă și mie rău la un moment dat?

Am condus-o pe Tilly înapoi pe punte și s-a așezat la umbră. Stella era acum întinsă la orizontală, cu capul pe burta băiatului chipeș.

Pe de-o parte, mă simțeam geloasă din pricina faptului că *întotdeauna* era vorba de ea. Dar m-a făcut totodată, să mă simt și mândră. Dacă era capabilă să se dedea la așa ceva acum, ce ar fi fost în stare să facă în timpul unei perioade de urgență națională? Ceilalți băieți din grup vorbeau cu un alt grup de fete. Evident că eu, Tilly și Grace nu luaserăm examenul.

Echipajul a scos mici pahare cu tărie pentru toată lumea. Apoi și mai multe păhărețe. Și punci. Și apoi s-a dezlănțuit o întrecere între băutori. M-am simțit cam nelalocul meu îmbrăcată în rochiță și mai având și o carte. Arătam ca mama în vacanță. Încă puteam simți mirosul vomei pe picior. Atunci când barca s-a oprit, Băiatul chipeș s-a ridicat și s-a dus la prietenii săi. M-am așezat lângă Stella. M-a apucat de braț și m-a tras spre ea.

— Îl cheamă Pax, a șoptit ea emoționată. Înseamnă pace în latină. Mi se duce machiajul?

— Nu-mi vine să cred că te-ai machiat.

M-am aplecat asupra ei și i-am întins fondul de ten cu degetul mare. Băiatul chipeș — sau, mai degrabă, Pax — s-a întors, urmat de prietenii săi. Tilly și Grace și-au împăturit prosoapele. Toată

lumea era în picioare, cu excepția Stellei. Ea stătea întinsă dinaintea noastră, pe post de atracție principală.

— Te simți mai bine? a întrebat Pax uitându-se la Tilly, îngrijorat.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că remarcase plecarea noastră.

— Da, pe bune. Până la urmă, nu m-am simțit chiar atât de rău.

M-am uitat la stropii de pe partea de jos a rochiei mele și i-am zâmbit.

Unii dintre cei aflați pe vas au început să plonjeze în apă. Prietenii lui Pax și-au scos telefoanele din buzunare și Stella le-a oferit geanta ei, pentru a le pune în ea. S-au apucat să-și scoată hainele și să sară în mare.

— Haideți! au strigat ei.

Stella a părut că se gândește la asta preț de o clipă.

— Nu, vreau să stau întinsă la soare. Sunt mai mult un soi de înotător de piscină.

Tilly nu avea de gând să rişte după ce se simțise rău și Grace era un pic bosumflată. Nu puteam să mă duc de una singură. Și nu putem să mă duc împreună cu băieții. Nu-i cunoșteam. N-aș fi știut ce să spun.

Pax s-a uitat la mine.

— Hai, Hannah.

Cum de-mi știa numele? Mi s-a întors stomacul pe dos auzindu-l rostindu-mi-l. Era ca și cum până atunci nimeni nu mi-ar fi pronunțat vreodată numele cu voce tare.

— Nu există nici urmă de rechin pe aici, să știi, a continuat el, zâmbind cu gura până la urechi.

Avea o dantură perfectă.

Voiam să-i spun că eram o înotătoare foarte bună. Că înot în Cornwall în fiecare an, împreună cu fratele meu, înfruntând talazuri uriașe, și că îmi pot ține respirația sub apă timp de aproape un minut.

Dar n-am apucat să fac asta, pentru că el s-a dus la marginea vasului și a plonjat. Nici măcar nu a ezitat. A fost o singură mișcare. M-a privit din apă.

— *Haide!*

Se bălăcea, zâmbindu-mi. Abia așteptasem să înot pe lângă vas cât era ziua de lungă și chiar nu exista vreun motiv logic — sau, cel puțin, unul pe care să i-l fi putut explica — pentru care să nu o fac.

— OK, doar o secundă.

Stătea acolo, călcând apa, și mi-am dat seama că nu aveam de ales și că trebuia să-mi scot rochia sub ochii lui. Știam că aveam să mă înroșesc. Păruse complicat să mă dezbrac brusc, așa că am simțit un respect nou și instantaneu pentru stripteuze. Voiam doar să ajung în mare cât mai rapid posibil. Mă simțeam expusă în bikinii mei. Și încă aveam pielea atât de albă. M-am cățărat pe scară și am început să cobor pe ea, iar el a venit înot în întâmpinarea mea.

Era ciudat să înot lângă el. Mă așteptam în continuare să încerce să-și găsească prietenii, dar nu a făcut-o. Ne-am îndepărtat de restul înotătorilor și am început să călcăm apa.

— Ai de gând să studiezi engleza la universitate?

— Da. York-ul este prima mea alegere și Sussex a doua.

— Nu se poate! Mă duc la York. Tocmai am făcut un an de pauză, așa că o să începem împreună.

Cu excepția faptului că noi, probabil, nu o să începem împreună, pentru că eu cred că am dat-o-n bară la istorie.

— Tu ești prima persoană pe care am cunoscut-o care s-a înscris acolo, am spus.

— Și eu la fel. Dar acum ne cunoaștem.

A spus-o așa, pe nepusă masă. *Voia* să mă cunoască. Exista o șansă ca el să-și facă loc în viața mea, chiar dacă doar pentru a-i arunca o privire, dincolo de ziua de azi sau de această vacanță.

Am înotat un pic mai departe și am vorbit despre limba engleză, despre ce texte studiaserăm, despre examenele noastre și despre

locurile de unde eram. El mi-a vorbit despre anul său de vacanță și despre cum fusese la Petrecerea lunii pline, în Thailanda. Am dat din cap ca și cum știam despre ce era vorba.

Apoi mi-a povestit despre orașul Devon, unde a crescut. Cred că chiar și oamenii cu adevărat atrăgători au fost copii cândva, la fel ca toți ceilalți. Modul în care arăta nu părea să-l afecteze. Pur și simplu înfățișarea sa făcea parte din el.

În timp ce înotam înapoi spre vas, soarele începea să apună.

Stella stătea întinsă exact la fel ca mai înainte. Strălucitoare, cu un exemplar din *Cosmopolitan* în mână și cu ochelarii de soare ascunzând în continuare orice i-ar fi putut trece prin minte.

M-am dus la baie și, când m-am întors, Pax vorbea cu ea și era ca și cum în ultima jumătate de oră nu se întâmplase nimic. Când vine vorba de băieți, ea nu trebuie să încerce și să câștige, căci în cazul ei e vorba despre un reflex automat. Nu că ar fi o competiție la mijloc. Dar ea câștigă întotdeauna, indiferent dacă tu ai chef să te implici sau nu. E ca și cum ai lua parte din greșeală la olimpiadă, cu toate că ești jalnic din punct de vedere sportiv.

Grace era adâncită într-o conversație cu unul dintre prietenii lui Pax. Ea nu se mai oprea din râs și îi atingea brațul. Tilly începuse să se simtă iarăși rău, imediat ce vasul se pusese în mișcare. M-am dus înapoi la toaletă cu ea.

Între icnituri, a rostit „Ce *face* Grace?" Vocea ei răsuna în jurul vasului de toaletă.

— Flirtează, atâta tot. Nu o să facă nimic. E îndrăgostită de Ollie.

Dar, când am ieșit, Grace înconjurase cu brațele talia băiatului. Instinctiv, eu și Tilly ne-am întors privirile în altă direcție.

Stella a ridicat privirea spre noi de pe prosopul ei.

— Am rezolvat cu cina, a spus ea. Băieții știu un loc foarte mișto, după câte se pare.

Înainte de a mă putea opri, privirea mi s-a fixat direct asupra lui Pax.

SAM

După o zi și jumătate pe Sark, mă simțeam ca și cum aș fi căzut pradă claustrofobiei. O zi și jumătate de ploaie torențială, partide maraton de Monopoly cu tata și căni nesfârșite de ceai Earl Grey băute în timp ce o ascultam pe bunica strigând la televizor în timpul telenovelei *EastEnders*.

— Nu te căsători cu ea, prostule! Nu vrea decât banii tăi!

— Nu te poate auzi, bunico.

— Știu, dragă. Nu ascultă, nu-i așa? E fără speranță.

Cel puțin mama era fericită; aproape că terminasem de citit *Paradisul pierdut*. Nu că aș fi înțeles mare lucru din carte, firește.

După masa de prânz, atunci când ploaia s-a oprit în cele din urmă, mama mi-a cerut să merg în sat pentru a cumpăra un ziar și niște lapte. Din moment ce aveam de ales între asta și a-mi petrece restul după-amiezii în grădina din față, ajutându-l pe tata să desfunde canalele de scurgere, am acceptat cu plăcere însărcinarea.

Am accelerat pe străduțele pustii, în șaua bicicletei mele închiriate, străbătând sclipitoarele câmpuri înnoroiate care le mărginesc, pe lângă vacile și oile cu un aer plictisit, care erau la ele acasă.

Chioșcul de ziare al satului era gol. Nici măcar la casa de marcat nu era cineva. Ideea de furt nu există cu adevărat în Sark; oamenii își lasă în mod regulat casele și bicicletele neîncuiate. În această privință, cred că poate fi considerat un loc utopic. Dacă este așa, paradisurile sunt mult supraevaluate.

Am luat un ziar din suport și am remarcat exemplarele vechi de șase ani ale revistei *ZOO Magazine* care erau încă pe raftul de sus, neatinse. Presupun că femeile în vârstă care conduc magazinul erau pur și simplu prea îngrozite pentru a le da jos. Am luat unul și l-am răsfoit. Megan Fox — și sânii ei — era foarte emblematică pentru respectiva publicație.

— Uau! Mişto sâni mai are.

M-am întors, răsucindu-mă, şi m-am trezit nas în nas cu fata cu păr brunet pe care o zărisem în timpul urcării pe jos a dealului, cu o zi în urmă. Ţinea un coş plin cu pâine, ouă şi şuncă şi era limpede că trăsese cu ochiul la revistă, peste umărul meu.

Avea un accent american pronunţat, ridicol de sexy. Părul ei lung şi negru era strâns la ceafă într-o coadă de cal şi un tricou strâmt cu Rolling Stones lăsa să i se vadă braţele şi abdomenul, incredibil de bronzate. Iar sânii lui Megan puteau fi daţi uitării, căci ai ei erau uimitor de aproape şi neobstrucţionaţi de chingile rucsacului.

— Crezi că sunt reali? a întrebat ea, arătând spre sânii pe care Megan încerca (fără prea mare succes) să şi-i cuprindă doar cu mâinile goale.

Am azvârlit numaidecât revista înapoi pe raft.

— Da... nu, am îngăimat. Vreau să spun... e o revistă oribil de sexistă, nu-i aşa? Tocmai aveam de gând... să mă plâng, de fapt.

— Oh, nu, nu face asta, a zâmbit ea, luând revista înapoi de pe raft şi punând-o în coşul ei. Ai nevoie de toată excitarea pe care o poţi obţine într-un loc ca ăsta.

Am ieşit din magazin împreună — lăsând banii pentru alimente, ziare şi revista sexy pe tejghea — şi am continuat să vorbim în timp ce ne îndreptam agale spre bicicletele noastre.

S-a dovedit că nu era americancă, ci din Canada, din Calgary. Numele ei era Erin. Venise în Sark cu mama ei şi cu tatăl ei vitreg şi nu se înţelegea deosebit de bine cu niciunul dintre ei. Avea douăzeci şi doi de ani şi studia moda si designul la un colegiu din Toronto. Nu avea scrupule în a recunoaşte că găsise insula Sark nesfârşit de plictisitoare şi mi-a destăinuit că era extrem de încântată că întâlnise măcar o persoană de o vârstă apropiată.

Îi mergea gura ca o moară stricată. În timpul în care pedalasem pe drumul care duce spre casa bunicii mele abia dacă apucasem să spun cinci cuvinte.

— Unde stai? am întrebat-o, îmbunătățindu-mi recordul personal și ajungând la șapte cuvinte rostite.

— În casa mare aflată mai jos de moara de vânt, a răspuns ea. O știi?

— Da, locul ăla e greu de ignorat.

— Mm, a încuviințat ea, dând din cap. Am practic o aripă întreagă la dispoziție doar pentru mine, ceea ce este mișto într-un fel, pentru că mama și Martin nu pot sta tot timpul cu ochii pe mine.

S-a oprit brusc în mijlocul drumului și m-a examinat cu luare-aminte.

— Câți ani ai?

Am decis că sinceritatea nu era cea mai bună politică în acest caz.

— Am... douăzeci. Tocmai am împlinit douăzeci de ani.

Ea m-a studiat intens preț de alte câteva secunde, ca și cum ar fi vrut să decidă dacă e cazul să-mi dea sau nu crezare. Am crezut că o să am parte de flăcările iadului, dar ea a decis că nu era cazul. În cele din urmă, a zâmbit.

— Știi, ar trebui să dai o fugă și să vezi mai îndeaproape casa. Ce faci diseară?

Asta era o chestie *bestială*. Eram invitat într-o aripă pustie a unui conac de o canadiancă trăsnet de douăzeci și doi de ani, care studia moda și care era dotată cu niște sâni considerabili. Asta era super, apoi fabulos. Era *grozav*.

— Nimic, am răspuns, încercând să rămân (în aparență) calm.

— Mișto. Ei bine, de ce nu ai trece pe-acolo pe la, să zicem, nouă? Vino prin spate. Pot să te bag înăuntru pe fereastră.

— OK, grozav, am spus, începând deja să mă simt cotropit de griji.

Dintr-un salt, ea și-a încălecat din nou bicicleta.

— Ne vedem diseară.

S-a îndepărtat pedalând. M-am urcat pe bicicleta mea și eram pe cale să mă îndrept înapoi spre bunica mea, când am văzut-o oprindu-se la o distanță de vreo zece metri, pe drum.

— Hei, Sam, a strigat ea, fluturând exemplarul din *Zoo* aflat în coșul bicicletei sale și arătând spre Megan Fox. Sper că mă pot ridica la înălțimea standardelor tale.

Nu mi-am dat seama că era posibil să mă simt excitat și un pic speriat în același timp. Am râs și am încuviințat printr-un gest. O *încuviințare* dată naibii. Cine sunt eu, Fonzie, din *Zile fericite*? Sunt pur și simplu, în cel mai bun caz, cea mai puțin atrăgătoare persoană de pe planetă. Ea a zâmbit și și-a văzut de drum.

Am pedalat înapoi agale, gândindu-mă la ceea ce tocmai se întâmplase. Mi-am imaginat că ar trebui să fiu fericit. Exista șansa de a-mi pierde virginitatea cu o tipă trăsnet din Canada în timpul unei vacanțe de familie despre care presupusesem că avea să fie plictisitoare. Cu toate acestea, problema era că „mi-am pierdut virginitatea cu o tipă trăsnet din Canada în timpul unei vacanțe de familie despre care presupusesem că avea să fie plictisitoare" este minciuna clasică a oricărui virgin. Nimeni nu m-ar crede *vreodată*. Și, în cele din urmă, pierderea virginității nu se referă de fapt la tine — se referă la toți ceilalți... Este vorba despre a le spune tuturor celorlalți că ai făcut-o, ca să fii în stare să o faci din nou. În mod corespunzător, de această dată.

Puteam vedea pur și simplu chipul lui Robin, atunci când aveam să-i spun, „Oh, da, i-am tras-o și eu studentei ăsteia la modă, de douăzeci și doi de ani, din Calgary". Nici vorbă de așa ceva. Ar vrea dovezi. Chiar și o fotografie cu mine și cu Erin împreună nu ar fi de ajuns. Ar fi nevoie de casetă porno HD, filmată cap-coadă.

Am luat în calcul varianta de a-mi face cont pe Facebook. Poate că aș putea să devin prieten cu ea și mai apoi să-i cer să confirme

public că făcusem sex, postând o declarație semnată pe pagina mea? Asta nu ar fi deloc ciudat.

Oricum, poate că declarația că „mi-am pierdut virginitatea cu o tipă trăsnet din Canada în timpul unei vacanțe de familie despre care presupusesem că avea să fie plictisitoare" a devenit acum un clișeu atât de uzat încât de fapt a devenit credibil din nou. Pentru că nimeni nu ar avea îndrăzneala să toarne o asemenea minciună sfruntată.

Totuși, în timp ce făceam cale întoarsă la bunica mea, faptul că nimeni nu m-ar crede a ajuns să mi se pară lipsit de orice semnificație. Nu puteam să ratez o asemenea ocazie. Se întâmpla. Trebuia să se întâmple. Astă-seară.

7

HANNAH

A întâlni băieți noi este ceva despre care vorbim în mod constant. Se află întotdeauna pe lista noastră cu lucruri de făcut. Dar e foarte greu să întâlnești băieți noi. Traiul în Londra îngreunează situația deoarece se pare ca toată lumea se îndeletnicește cu o mulțime de lucruri interesante pe care noi nu le facem. Există o întreagă lume de baruri și cluburi și scene mișto unde noi habar n-avem cum să ne infiltrăm.

Tilly nu a împlinit încă optsprezece ani, astfel că deocamdată nu poate merge oriunde. Suntem nevoite să ne mulțumim cu petreceri ținute acasă, nopți albe petrecute pe la prietene și, uneori, participarea la aniversări ținute la vreun club nautic, și cam asta e tot, pe bune. Se presupune că trăim cea mai frumoasă perioadă a vieților noastre, dar nu o simțim ca fiind astfel.

Întâlnirea cu băieți era considerată palpitantă deoarece nici nu mai știam când ni se întâmplase ultima oară (cu excepția celei ratate cu Sam), doar Grace întâlnindu-l pe Jake, în clasa a noua, la cursul de dramaturgie. În secret, am sperat toate că această vacanță avea să ne facă să cunoaștem băieți noi. Și, pentru întâia oară, chiar se întâmpla ceva ce ne dorisem. Și se întâmpla într-o formă bronzată, cu un nume mișto și, bașca, cu interes pentru cărți. Și chiar din prima zi în care am ajuns aici.

În timp ce ne pregăteam, nu prea eram în apele noastre. Nici măcar Stella nu era la fel de stăpână pe ea ca de obicei. A vorbit neîncetat despre Pax. Despre corpul său, despre anul său de vacanță din Australia și Thailanda, despre tatuajul lui și despre cum cânta la chitară. Își tot schimba hainele și se tot ruja. Grace era cu nervii în pioneze și cred că lucrurile erau puțin tensionate între ea și Tilly. Niciuna dintre noi nu a menționat nimic despre flirtul dintre ea și amicul lui Pax, James.

Când am plecat și am început să facem fotografiile obligatorii de dinaintea ieșirii, Stella i-a spus în cele din urmă:

— Grace, trebuie să te relaxezi. Nu e ca și cum ai fi măritată cu Ollie. Adică, dacă nu e să fie, nu e să fie și gata. Poate că despre asta-i vorba, despre un *test*. Ca și cum ar trebui să o faci pentru a-ți dovedi dragostea sau ceva de genul ăsta...

Stella a spus-o ca și cum s-ar fi *cuvenit* ca Grace să îl seducă pe James. Ca și cum ar fi fost o etapă necesară pentru a ajunge la apogeul relației sale cu Ollie. M-a scos din sărite. Era limpede că Grace ar fi regretat dacă ar fi făcut-o. Dacă am fi ajuns să dezbatem subiectul, cu siguranță că am fi ajuns la concluzia că nu era o idee bună. Pentru că Stella se dă în vânt după situațiile dramatice, știe că ea ar ajunge mai aproape de Pax, în cazul în care Grace l-ar seduce pe James.

Vorbea despre Pax în același mod în care vorbise despre Charlie atunci când îl întâlnise pentru prima dată. Cu toate că Charlie nu fusese menționat nici măcar o dată de când venisem pe vas. Nu-ți venea să crezi că ea tocmai își pierduse virginitatea în compania tipului pe care îl urmărise într-o doară timp de doi ani. Cu toate că eu l-aș alege oricând pe Pax în detrimentul nătângului cu pricina, așa că nu o pot învinui cu adevărat...

Restaurantul ales de băieți nu era tocmai mica tavernă pe care mi-o imaginasem. Îmi amintea de cafeneaua de la piscina mea

locală. Mă simţeam cam aiurea în rochia mea albă şi conică, aşa că mi-am îmbrăcat cardiganul în timp ce intram.

Stella părea impenetrabilă şi ne deschidea tuturor calea în pantalonii ei împodobiţi cu paiete şi cu tricoul său pe care se lăfăia Kurt Cobain. Îi place ca toţi ochii să fie aţintiţi asupra ei, ceea ce se şi întâmpla. Saluturile au fost mult mai enervante decât pe vas. Stella era totuşi în largul ei şi în nici zece minute am auzit-o întrebându-l pe Harry dacă se cânta muzică ritmată la clubul unde aveam de gând să mergem mai târziu..

Băieţii erau la fel ca toate grupurile de băieţi. Era Pax, care era liderul. El trebuia să fie atât mişto, cât şi capabil, căci băieţii nu-şi aleg liderii bazându-se doar pe modul în care arată aceştia. Apoi era Harry, secundul, care arăta aproape la fel de bine ca Pax. Apoi James, glumeţul, şi Jordan, cel mai puţin încrezător.

Şi mai era un băiat care nu fusese pe vas. Era verişorul lui Pax, cu un an mai mic decât ei, şi bătător la ochi de diferit. Era mai zvelt decât ceilalţi, cu părul de un gri şoricesc şi pistrui. Nu era bronzat ca ei, nu era îmbrăcat ca ei şi nici nu avea aerul lor uşor zeflemitor. Nu îl lăsau pe dinafară şi nici nu se purtau urât cu el — cred că băieţii fac într-adevăr chestii de genul asta —, dar exista o graniţă invizibilă. Puteai spune că pur şi simplu nu era unul dintre ei. Nu era din acelaşi loc ca şi ei şi nici nu avea acces la glumele referitoare la vacanţa lor de un an. Nu folosea acelaşi deodorant şi nici aceeaşi apă de toaletă ca şi ei, Abercombie. Numele lui era Casper.

Am băut vin la masă, aidoma părinţilor noştri la o cină festivă. Era ca şi cum am fi jucat cu toţii roluri de adulţi, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la Sam şi la conversaţia noastră cu privire la sărutările pe obraji. La început a domnit o atmosferă stranie, dar la felul principal toată lumea se relaxase.

Am încercat să par mai puţin afectată şi să adopt un aer misterios, dar este mai greu decât pare. James şi Grace s-au ambalat într-o discuţie cu efecte uşor de anticipat. Ea râdea isteric la tot ceea ce

spunea el. La un moment dat toată lumea vorbea despre modul în care s-a descurcat la examene, iar Tilly a spus: „*Ollie* a dat la biologie" și s-a uitat pur și simplu la Grace. Presupun că are dreptul să se simtă loială față de Ollie, căci fusese nevoită să se înhame și să-l ajute. Dar nu am priceput în ruptul capului ce mama dracului făcea Grace, ea care-l iubește pe Ollie ca pe ochii din cap.

După o vreme mi s-a acrit să fiu enigmatică și am redevenit treptat eu însămi, cea de zi cu zi. Grace îi spunea lui James despre un clip de pe YouTube al unei tipe obsedate de leneși.

— *Cum* e posibil să nu-l fi văzut? am întrebat.

— Pentru că nu sunt fată.

— În ceea ce mă privește, dacă nu-ți plac videoclipurile despre leneși înseamnă că nici măcar nu ai suflet. Ești doar unul care urăște de moarte leneșii. Le-ai văzut măcar vreodată mutrișoarele?

Pentru a-mi sublinia punctul de vedere, am imitat un leneș trezindu-se, ceea ce implica o umflare a obrajilor și darea ochilor peste cap. James și Grace au izbucnit în râs și l-am putut auzi și pe Pax, aflat la capătul mesei, cum face același lucru. Privirile ni s-au întâlnit și el a clătinat din cap și mi-a zâmbit.

Am văzut-o pe Stella remarcând acest lucru. Numaidecât, ea și-a lăsat mâna pe antebrațul lui.

— Când ți-ai făcut tatuajul ăsta? l-a întrebat.

Ochii lui s-au întors din nou spre ea.

Pax avea tatuată pe piept o rândunică înconjurată de niște simboluri negre care arătau ca niște ideograme chinezești.

— L-am făcut atunci când am călătorit în Thailanda, a răspuns el. Este un vechi proverb thailandez care spune că „Pasărea care zboară cel mai sus scapă întotdeauna de colivie". Practic, asta îmi amintește că trebuie să țintesc spre stele dacă vreau să rămân liber.

Am aruncat o privire spre Grace și Tilly pentru a vedea dacă erau de asemenea retrase la adăpostul șervetelor lor, dar amândouă zâmbeau și încuviințau politicos din cap.

Stella părea cuprinsă de o veneraţie adecvată.

— Uau, Pax, a gângurit ea. E atât de profund.

Şi-a întors şi ea încheietura mâinii pentru a-i arăta fulgul ei de nea, strălucind pe fondul pielii sale bronzate.

— Asta e *grozav,* a spus Pax, „grozav" fiind un cuvânt pe care îl folosea foarte des. Ce înseamnă?

Ştiam exact ce însemna: că Stella văzuse o imagine pe Instagram şi o copiase.

— Că sunt o regină de gheaţă, a răspuns Stella, iar Pax a ridicat din sprâncene şi i-a aruncat un zâmbet obraznic.

— Pun pariu că eşti, a şoptit el.

Asta a fost. M-am gândit că probabil o să se cupleze până când aveam să primim nota de plată, dar în timp ce părăseam restaurantul, pentru a ne muta într-un bar, m-am oprit să-mi încalţ şlapii, iar Pax s-a retras, pentru a vorbi cu mine.

— Ai venit pregătită, a râs el.

— Da, îmi urăsc picioarele obosite şi nu vreau să risc să calc pe cioburi de sticlă sau altceva. Mi-am luat totuşi cardul european de sănătate, aşa că aş putea să mă duc la un medic.

Habar n-am ce mi-a venit să spun asta. Este unul dintre cele mai ridicol de prosteşti lucruri pe care le-am spus vreodată. Să nu mai vorbim de faptul că i le-am mai spus şi unui băiat.

— Oh, ţi l-ai luat? Crezi că asta te face specială, nu-i aşa?

Râdea.

— Nu. Mă face practică. Am putea să trecem peste asta.

Şi apoi şi-a scos portofelul din buzunar.

— Da, dar având cardul nu te vei vindeca, nu-i aşa? Nu-l poţi folosi pentru a-ţi lecui rana. Oricum, nu eşti atât de specială, căci am şi eu o mamă.

Şi a scos din portofel un card medical european. Gândul la Pax fiind în legătură cu ceva atât de banal precum o mamă părea ciudat. Părea atât de independent şi de adult. Am râs cot la cot pe seama

categoriilor de răni pentru care am fi avut nevoie de cardurile noastre aici: atacuri ale măgarilor, come induse de muzica necontenită și cocktailuri otrăvite.

De fapt, era o persoană cât se poate de normală. Așa trebuie să stea lucrurile și cu celebrităţile și preşedinţii, atunci când sunt împreună cu mamele lor, mâncând bunătăţi pe pâine prăjită.

Acum eram atât de departe în spatele celorlalţi încât îi pierdusem complet din vedere. Și dintr-odată, cu toate că nimic nu se schimbase de fapt, a devenit straniu. Am putut simţi că eram amândoi conștienți de faptul că eram un băiat și o fată, împreună, de capul lor.

— *Ești foarte drăguță, Hannah. Sper să intri la York.*

A sunat dezinvolt așa cum a spus-o. A tras un șut unei pietre de pe drum, cu privirile ațintite în pământ.

Am încuviințat din cap. Știam cumva că, dacă aș fi spus „Și tu", ar fi însemnat „Da, te doresc".

Și nu eram într-adevăr sigură că „Da, te doresc" era tocmai ceea voiam. *Era atât de încrezător încât răspunsul ar fi trebuit să fie da*, cu sau fără Stella, dar mai apoi?

M-am oprit din mers pentru o secundă.

— Poate ar trebui să mă încalţ la loc cu pantofii. Nu suntem departe de club acum.

Am păşit până la bordură și m-am așezat, iar el s-a pus lângă mine. Picioarele lui bronzate s-au întins lângă picioarele mele palide, făcându-mă să arăt aproape translucidă.

— Eşti ridicol de bronzat, am rostit.

— Eşti ridicol de palidă. M-am cam prăjit astăzi, *la drept vorbind.*

A spus-o ca și cum s-ar fi apărat. Și-a ridicat tricoul, dând la iveală stomacul lui ușor înroșit. Am putut vedea partea de sus a boxerilor săi Armani, de un alb strălucitor. Erau atât de strălucitori încât păreau radioactivi. Nicio piesă din lenjeria mea de

corp nu fusese vreodată atât de albă, nici măcar atunci când era nou-nouță.

— *Arde.*

Mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe pata de culoare roșie. Stomacul lui se simțea neted și ferm și l-am putut simți ridicându-se și coborând încetișor, în ritmul respirației sale. Era cel mai atrăgător băiat pe care îl văzusem vreodată și îl atingeam. Și nu era vorba doar despre o atingere accidentală a mâinilor. Era ceva atât de deliberat încât nu puteam ignora gestul. Nu mi-am mișcat mâna. Aproape că îndrăzneam să văd ce avea să se întâmple. Atunci când mi-am ridicat mâna și am așezat-o iarăși lângă mine, el și-a pus mâna peste a mea și a strâns-o. Puteam să-mi aud inima bătând atât de tare încât acoperea orice alt zgomot. Mi-a apărut în minte atât chipul Stellei, cât și modul în care Pax o privise după cină. Și apoi, dintr-un motiv oarecare, m-am gândit la Sam. Pe lângă blânda sa sfioșenie, Pax părea un pic prea încrezător într-un fel. Era un pic prea perfect și un pic prea în largul lui în societate.

— Ar trebui să-i prindem din urmă, am spus.

Mi-am retras mâna și ne-am ridicat amândoi. Și apoi stătea proțăpit dinaintea mea. A păşit spre mine, oprindu-se la o distanță care are rost dintr-un singur motiv. Am știut că încerca să mă facă să mă uit la el, așa că am continuat pur și simplu să privesc în pământ.

— Hannah.

Am fost nevoită să-mi ridic privirea. Puteam vedea irizările de chihlimbar din ochii lui verzi. S-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe obraz, șoptindu-mi la ureche:

— Pot să te sărut?

I-am înconjurat talia cu brațele și l-am tras mai aproape. Mirosea a clor, sare și stat la soare. Am stat acolo strâns îmbrățișați.

Și apoi s-a retras suficient de mult încât să-mi poată cuprinde chipul în mâinile sale.

Buzele lui erau atât de blânde atunci când le-au întâlnit pe ale mele.

SAM

Le-am spus părinților mei că o să fac o lungă plimbare cu bicicleta după cină. Au părut suspicioși. Suspiciunea li s-a accentuat atunci când am dat pe gât trei pahare de vin alb în timpul mesei. Mama, în mod clar îngrijorată de faptul nu m-am putut ridica din scaun fără să mă sprijin de masă, a insistat să port o cască și un gigantic poncho reflectorizant.

Nu era tocmai modul în care mi-am imaginat că o să arăt în noaptea pierderii virginității — ca un Clint Eastwood îngrijorat de siguranța sa.

În timp ce pedalam scurta distanță până la locul unde locuia Erin, mi-am putut auzi inima bătându-mi în urechi. Eram abțiguit de-a binelea. La un moment dat, am luat o curbă cu viteză maximă și n-a lipsit mult să ajung într-o tufă de mure.

După câteva minute de pedalat, clădirea morii de vânt s-a ivit fantomatică din beznă. Era imensă; nu era tocmai o casă, ci într-adevăr mai mult un conac.

Am trecut pe lângă ușa din față — observând că toate luminile din corpul principal erau stinse — și mi-am sprijinit bicicleta de un copac, lângă fereastra din spate. Am lăsat acolo și casca, împreună cu poncho-ul. Nimeni nu avea să le șterpelească în Sark. Cu toate că mă îndoiesc de faptul că cineva ar fi catadicsit să o facă fie și în Londra.

Am bătut la fereastră. Nu a existat niciun răspuns și după treizeci de secunde am decis să-mi iau pur și simplu tălpășița. A fost surprinzător cât de ușurat m-am simțit atunci când m-am întors să

plec — puteam spune că avusesem parte de cea mai bună ocazie, dar nu s-a întâmplat nimic. Ei, asta e. Mai mult noroc data viitoare.

Şi apoi, dintr-odată...

— Hei, englezoiule!

Erin a tras draperia, a ridicat fereastra şi m-a sărutat zdravăn pe obraz în timp ce mă ajuta să pătrund în camera de zi. Aceasta era de mărimea întregului parter al casei bunicii mele.

— Nu trebuia să foloseşti fereastra, până la urmă. Ai fi putut intra pe uşa din faţă. Maică-mea şi Martin au ieşit la cină.

Ea ţinea un pahar de lichid limpede, comportamentul ei sugerându-mi că era vorba despre alcool.

Bănuiala mi s-a confirmat peste doar câteva clipe, când mi-a turnat şi mie unul. Doar votcă, niciun amestec. Capul mi s-a îngreunat atunci când am luat o înghiţitură.

Ne-am aşezat pe canapea şi am început să vorbim. Sau, mai degrabă, Erin a început să vorbească. Şi odată ce Erin începea să vorbească, era destul de dificil să o faci să se oprească. Am rămas mut, încuviinţând din cap şi sorbindu-mi votca, în timp ce ea ţinea, plină de încredere, o prelegere despre toate, de la muzică („Dacă ar trebui să descriu un câmp minunat de lalele unei persoane oarbe, pur şi simplu i-aş pune să asculte *Fix You* a celor de la Coldplay") la ceea ce credea ea despre surorile Kardashian („Târfe, absolut toate").

În timp ce vorbea, am început să mă simt din ce în ce mai agitat. Nu doar în legătură cu chestiile sexuale potenţial iminente, ci şi în legătură cu groaznica bănuială ce începea să mi se contureze în minte: că Erin era de fapt cam bătută-n cap. Asta e problema cu fetele trăsnet: frumuseţea lor te poate orbi de multe ori, făcându-te să-ţi scape faptul că ele sunt, de asemenea, destul de enervante.

De exemplu, când am întrebat-o de ce nu s-a dus şi ea împreună cu mama ei şi cu tatăl ei vitreg, a reacţionat dându-şi capul pe

spate, oftând și rostind: „Ascultă, Sam, eu sunt doar o tipă cam dusă cu capul, care încearcă să stea pe propriile picioare în această lume zănatică".

Exact acestea au fost cuvintele ei. Ca ale unui personaj de doi bani dintr-un film de doi bani.

După un monolog de douăzeci de minute despre ceea ce avea ea de gând să facă cu viața ei („Să devin un fel de încrucișare între Lady Gaga și Hillary Clinton"), mi-a adresat în cele din urmă o întrebare. Cu toate că, ce-i drept, era vorba despre ea.

— Așadar, cu câți tipi crezi că am fost, Sam?

În ciuda lipsei mele de experiență, am știut că era un teren minat. Dacă aș fi spus zero, aș fi dat de înțeles că e urâtă. În cazul în care aș fi spus patru sau cinci sute, aș fi sugerat că era de teapa surorilor Kardashian.

— Știu și eu... zece?

Și-a dat iarăși capul pe spate și a râs strident.

— O, Doamne! Ești atât de drăguț!

A luat o altă dușcă de votcă.

— Mda. Să zicem doar zece, atunci, a rostit ea, rânjind cu gura până la urechi. Zece e un număr frumos și rotund. Și tu? Cât de multor fete le-ai tras-o?

Am dat pe gât dușca mea de votcă. Acest lucru putea fi, de asemenea, dificil. Dacă îi spuneam că eram virgin, ea ar fi izbucnit aproape sigur în hohote isterice de râs înainte de a-mi cere să-mi iau tălpășița. Și era chiar posibil să mă mângâie pe cap în timp ce plecam. Am decis că cea mai bună variantă era să ofer un răspuns vag.

Am expirat tare și am râs.

— Doamne, cu cât de multe fete să fi fost? Este dificil să țin socoteala, Erin, ca să fiu sincer.

— Într-adevăr? a zâmbit ea. Uau, chiar atât de multe?

Nici aşa nu era bine. Dacă ea ar fi crezut că le-am tras-o mai multor femei decât puteam ţine socoteala, s-ar fi aşteptat la o performanţă cel puţin decentă în pat, mai degrabă decât ceea ce era de fapt probabil să se întâmple — trei minute de zvârcolire confuză, urmate de o îmbrăţişare lungă şi uşurată.

— Ei, haide, a rostit ea, mutându-se mai aproape de mine pe canapea. Ce zici de o estimare aproximativă?

Am decis că ar fi mai bine să o fierb un pic. Am făcut o faţă ca şi cum aş fi făcut, în minte, o socoteală vastă şi complexă.

— Probabil... două. Poate trei.

A urmat o pauză. Erin şi-a îngustat ochii.

— Două, poate trei?

— Da.

— Şi asta e o socoteală greu de ţinut?

— Da.

— De ce?

— Deoarece, am spus, făcând în aşa fel încât să lungesc acest cuvânt cât mai mult cu putinţă, fiindcă nu prea ştiam ce alt cuvânt avea să urmeze. Deoarece... se întâmplă să am probleme mari cu aducerea aminte.

Ea nu părea convinsă. Dar până la urmă, pentru a fi corect, nu a fost un răspuns convingător.

— Da, am continuat, vărul meu m-a dat cu capul de o sobă de camping când aveam nouă ani. De atunci n-am mai fost în stare să-mi amintesc nimic ca lumea.

În mod evident, în cazul în care ar fi existat măcar un *singur* alt bărbat cu vârstă cuprinsă între şaisprezece şi patruzeci de ani pe această insulă, Erin mi-ar fi arătat politicos uşa. Din moment ce nu exista, totuşi, ea s-a mulţumit să zâmbească şi să ia o altă duşcă de votcă.

— În regulă. Așadar, peste o săptămână, chiar nu o să-ți aduci aminte dacă ne-am tras-o?

Am sorbit. Era pentru prima oară când ea punea pe masă cartea sexului. Nu literalmente. În orice caz, *speram* că nu avea să se întâmple pe masă. Aș fi fost destul de agitat și într-un pat.

— Nu, nu. Nu fi toantă. Bineînțeles că o să-mi amintesc. O să... o să mă asigur că îmi setez un memento pe telefonul meu.

Erin a zâmbit. Era limpede că acum nu se mai sinchisea din pricina absurdei și evidentei mele lipse de abilități sociale. Era beată, eram beat. Eu eram *foarte* beat. Ea a mai turnat câte o votcă pentru fiecare.

— Scuze, am spus, sorbind-o. De obicei nu dau peste cineva care să-și dorească atât de mult să și-o tragă.

— Haide! a râs ea. E în regulă. Ești haios. Tu ești singura mea sursă de distracție pe această insulă, îți dai seama de asta, Sam, nu-i așa? Vrei ca eu să mă distrez, corect?

S-a tras și mai aproape de mine pe canapea și și-a pus mâna pe genunchiul meu. Oh, Doamne! Oh, Doamne, Doamne, Doamne!

— Cât timp lipsesc mama ta și tatăl tău vitreg? am întrebat.

— Nu-ți face griji', a zis ea, pisicindu-se, în timp ce mâna ei se furișa pe partea interioară a coapsei mele. Vor lipsi ore în șir. Nu ne vor deranja.

După aceea m-a sărutat. De fapt, „sărutat" face să sune ca o experiență romantică. Ce s-a întâmplat de fapt a fost că limba ei mi-a explorat adâncurile gurii cu o forță îndeajuns de mare încât să-mi scoată amigdalele.

Am început să nu mă simt tocmai bine. Din anumite motive, mi-a venit în minte o imagine a lui Hannah la petrecerea Stellei. Când eram împreună în baia cu pricina, nu m-am simțit câtuși de puțin rău și n-am avut nici urmă de emoție. Era ca și cum m-aș fi

aflat împreună cu o prietenă. Dar o prietenă pe care chiar voiam să o sărut.

De această dată nu simţeam nimic de genul ăsta.

Erin mi-a tras fermoarul şi şi-a strecurat mâna în deschizătură, în chiloţii mei. Acum îmi atingea pur şi simplu penisul. S-a apucat să-l frece din greu. Am simţit o creştere bruscă a excitaţiei pulsând prin el. Oh, te rog, Doamne, nu! Fă-mi hatârul să dureze măcar câteva minute.

I-a mai tras un frecuş. Dintr-odată, eram la un pas de a-mi da drumul. Încă un frecuş din ăsta şi, ei bine... gata noaptea.

Instinctiv, m-am retras.

— Erin, îmi pare rău...

Erin a ridicat din sprâncene. Era limpede că nimeni nu mai dăduse vreodată înapoi în compania ei. Nu părea prea fericită în legătură cu asta.

— Ce s-a întâmplat?

Am respirat adânc. Excitaţia tulburătoare dintre picioarele mele părea să se fi domolit. Am decis că era doar o combinaţie de agitaţie şi alcool. M-am tras iarăşi mai aproape de ea, pe canapea. Era OK. Mă simţeam bine. Deţineam controlul. M-a potopit un calm ciudat. Fusesem la un pas de un rateu sexual şi supravieţuisem. Eram pe cale să devin bărbat. Asta era.

— Totul e în regulă, am şoptit, întinzând gâtul pentru un sărut. S-o facem.

Erin a zâmbit şi şi-a încolăcit iarăşi degetele în jurul penisului meu. Şi atunci am ejaculat. Pe toată mâna ei. Şi pe mâneca ei. Şi pe braţul canapelei.

Timpul a încremenit. Preţ de câteva secunde, amândoi am rămas îngheţaţi în poziţiile noastre — eu cu braţele în jurul gâtului lui Erin, întins pentru un sărut, Erin cu mâna pe penisul meu, cu gura căscată, în stare de şoc. Doar ochii i se mişcau, plimbându-se

nebunește între chipul și penisul meu, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama ce se întâmplase.

În cele din urmă, a scos un țipăt ascuțit de dezgust.

— Puah!

A țâșnit și a fugit în bucătărie.

— Uf! Uf! Uf!

Am auzit-o dând drumul la robinete și frecându-și cu frenezie mâinile.

— PUAH!

M-am holbat în gol la tavan în timp ce ascultam apa curgând și PUAH-ul răcnit și îngrozit. Capul îmi zumzăia ca un viespar. Umilința mă înghițise și mă scuipase înapoi.

Mi-am dat seama că ceea ce tocmai se întâmplase era fenomenal de jenant, dar, de asemenea, mi-am dat seama că Erin nu știa pe nimeni dintre cunoscuții mei și, drept urmare, nimeni nu avea să afle vreodată despre asta. Era ca și cum, prăbușindu-te de pe o frânghie întinsă la înălțime, ți-ai fi amintit, în aer, că dedesubt există o plasă de siguranță. Straniu de liniștitor. Chiar mă bătea gândul să o întreb pe Erin dacă mai puteam încerca o dată. Aveam să mă întorc la Londra în aproximativ cincisprezece ore — ce altceva, mai rău, s-ar fi putut întâmpla?

Am auzit-o închizând robinetul. S-a întors cu pași apăsați înapoi în cameră, frecându-și frenetic mâinile. A dat cu ochii de pata lipicioasă de pe brațul canapelei și a scos un mic țipăt de groază.

— O, Doamne! Ai măcar idee cât valorează canapeaua asta?

— Cât valorează ?

— Nu știu! Dar valorează o groază! Și acum o să valoreze mult mai puțin, acoperită peste tot de spermă!

— Îmi pare rău... N-am vrut să se întâmple una ca asta.

— Oh, chiar așa? Ejaculatul pe canapele nu face parte, de obicei, din tehnica ta de seducție?

— Nu, de obicei nu.

S-a așezat pe un scaun în fața canapelei și a clătinat din cap.

— Uite, îmi pare rău, dar cred că ar trebui să pleci, Sam.

Am încuviințat din cap. Ea a deschis brusc fereastra și eu am escaladat-o, îndreptându-mă spre bicicleta mea, cu virginitatea intactă și cu mândria făcută țăndări.

8

HANNAH

El a deschis gura ușor pentru a mă săruta din nou și am închis ochii. Știam că dacă nu îl opream atunci, nu aveam să o mai fac niciodată.

— Pax.

Voiam să-i spun că nu puteam din cauza Stellei. Dar chiar era din cauza ei? Pax sărutându-mă nu m-a făcut să mă simt chiar așa cum mă gândisem că avea să fie. A fost un sărut al unei vedete de cinema și el arăta ca o vedetă de cinema, dar poate că era un pic *prea* cinematografic. M-am simțit ca și cum am fi interpretat amândoi niște roluri sau ceva de genul ăsta. Ca și cum el arăta trăsnet, dar eu nu simțeam asta. Și Stella părea să-l placă de-a binelea. Mai mult decât pe Charlie, mai mult decât o văzusem eu plăcând pe oricine altcineva. Și da, ea face unele lucruri nasoale și egoiste, dar nu s-ar lega de cineva despre care i-am spus că chiar mi-a picat cu tronc.

În adâncul sufletului știu că Stella n-are nicio vină în privința lui Sam. Ea habar n-are că el este Băiatul de la Toaletă. Nu e vina ei că el a dorit-o pe ea, și nu pe mine.

Am făcut un pas înapoi și m-am uitat la Pax. Nu i-am putut descifra chipul.

— Pur și simplu... Nu pot... Asta nu este... ceea ce vreau.

Era, într-un fel, o minciună. Ridicându-mi privirea spre el doream să-l sărut din nou pentru a vedea ce simţeam. Vreau să spun, cine *nu* şi l-ar fi dorit pe Pax? El a dat din cap şi a zâmbit. Voiam ca el să lupte cumva pentru asta. Să nu ţină seama de respingerea mea. Să mă sărute din nou. Dar el a spus doar „OK" şi a dat din cap.

În timp ce am mers pe drumul principal şi am intrat în barul în care se aflau ceilalţi, el a vorbit la fel de în largul său ca şi mai înainte, ca şi cum momentul cu pricina nu s-ar fi întâmplat nicicând.

Prima dată le-am văzut pe Stella şi Tilly. Erau prinse până peste cap într-un soi de discuţie aprinsă. Obrajii mi s-au înroşit, căci am crezut că vorbeau despre mine. Pax s-a dus şi s-a alăturat băieţilor, la bar, iar eu m-am îndreptat către fete. Am încercat să adopt un aer detaşat. Stella era foarte prinsă în conversaţie.

— Ea a făcut-o, de fapt.

Nu mi-a dat de înţeles în vreun fel dacă observase că dispărusem cu Pax. I-am urmărit privirea spre Grace, care era pe ringul de dans, zbânţuindu-se cu James. Nu prea ştiam cum să reacţionez. Nu era tocmai o surpriză. Am simţit o doză bună de tristeţe, pentru că Grace şi Ollie sunt un cuplu atât de minunat, iar chestia asta cu James probabil că avea să aibă ca efect destrămarea lui.

— Ce ar trebui să fac? a întrebat Stella, uitându-se la Tilly şi la mine.

Ce voia să spună? Ce fel de răspuns căuta?

— Nu ştiu, a pus Tilly. Mă simt groaznic pentru Ollie. Are de gând să-i cumpere o brăţară talisman, înainte de a merge la universitate. El mi-a spus.

— Ollie este prietenul meu, a zis Stella. Am de gând să-i spun. Are dreptul să ştie.

Al naibii de tipic pentru Stella, să vrea să ia taurul de coarne.

Dintr-odată m-am simţit întoarsă pe dos. Pentru că Stella nu s-a sinchisit câtuşi de puţin din pricina faptului că fusesem cu Pax.

Pentru că ea crede că e mult mai bună decât mine, că un băiat nu m-ar putea dori nicicând, atunci când se află ea prin preajmă. Din pricina gândului la ea abandonându-l pe Sam. Din pricina trădării ei, spunându-i lui Freddie despre virginitatea mea.

Nici măcar nu-l place pe Ollie atât de mult. Dar Stella pare să aibă întotdeauna dreptate, chiar şi atunci când nu ar avea cum să o dea mai tare în bară. Şi-a scos telefonul. Voiam să spun ceva, dar apoi au apărut băieţii, iar ea şi-a pus telefonul deoparte.

Mi-a spus din nou cât de mişto credea ea că era Pax. Se hrănea cu ce avea să urmeze, dansând şi dând pe gât băuturi. A zâmbit şi m-a îmbrăţişat. „Toţi pentru unul şi unul pentru toţi."

Apoi s-a îndreptat cu paşi mari spre ringul de dans şi am ştiut că avea să-l înhaţe. Pentru că îl dorea. Până la finalul primei melodii, erau deja ca două boabe-ntr-o păstaie. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi. La drept vorbind, nu aceasta este adevărata Stella. E cea mai egoistă dintre fete. N-am mai răbdat să-i urmăresc, aşa că am ieşit afară.

L-am găsit pe Casper aşezat pe gardul barului. Mi-a părut rău pentru el. Arăta atât de singur şi de nelalocul lui, ca şi cum întreaga lume l-ar fi lăsat de izbelişte. Ştiam cum se simţea. M-am dus şi m-am aşezat lângă el.

— Hei! Este cam mare agitaţia acolo, înăuntru, nu-i aşa?

Şi-a ridicat privirea din telefon. Era ocupat cu un joc. Probabil că voia să pară ocupat, ştiind că altminteri ar fi arătat doar ciudat. Făcusem şi eu asta.

— Da. Tocmai a trebuit să-i scriu un mesaj prietenei mele.

Voiam să-l fac să se simtă bine şi băgat în seamă. Am vorbit despre examene şi despre felul în care am scăpat de ele. Nu părea la fel de timid ca în timpul cinei. Pur şi simplu nu făcea parte din gaşca băieţilor şi nici în Kavos nu se simţea acasă. Părea că i-ar fi stat mai bine bând o cafea în Paris sau în secţia de filosofie a unei biblioteci din New York. Iar el parcă ştia că aparţinea unui loc şi nu-l

deranja faptul că nu era ăsta locul cu pricina. Poate că pur şi simplu nu dorea decât să fie singur şi se simţea bine aşa, habar n-am.

Am reuşit să aflu câteva lucruri de la el. Locuia cu bunica lui în Devon, şi ea fusese cea care îi cumpărase biletul pentru Grecia. I-am spus despre bunica mea şi despre cât e de dusă cu capul. I-am spus despre întâlnirile ei pe internet şi el chiar a râs în hohote. Amândoi am făcut-o.

Şi apoi Pax şi Stella au ieşit valvârtej din club. S-au apropiat şi dintr-odată m-am simţit jenată. Ca şi cum faptul că stăteam alături de Casper m-ar fi transformat într-o ratată. Nu voiam să fiu lăsată pe dinafară, cu Casper. Voiam să fac parte din gaşcă. Stella i-a aruncat o privire lui Pax.

— Voi doi aveţi un aer *prietenos*...

Ochii îi străluceau. Ştia că el nu mi-ar fi fost niciodată pe plac. Era pur şi simplu beată, melodramatică şi toantă. Casper s-a înroşit. Pax avea o figură impenetrabilă. Nici măcar nu mi-a atras atenţia.

— Nu am vrut să vă întrerupem, a rostit, apucând-o de mână pe Stella. Pur şi simplu am ieşit să facem câţiva paşi, a continuat el, conducând-o spre plajă.

Ea s-a întors şi mi-a trimis o bezea. „Ne mai vedem!"

Casper nu rostea niciun cuvânt. Voiam doar să fug de acolo. Am urât faptul că Stella vehiculase ideea că ar fi fost posibil să ne placem unul pe celălalt, când ştia prea bine că nu era nici măcar pe departe vorba despre aşa ceva. M-am ridicat.

— Trebuie să mă duc şi să dau de urma lui Tilly, a fost tot ce am spus, înainte de a mă întoarce înăuntru.

Am găsit-o pe Tilly şi am hotărât să ne luăm tălpăşiţa. Era limpede că era scârbită şi ea de toată tărăşenia. S-a dus şi i-a spus lui Grace şi am putut vedea momentul penibil dintre ele. Ieşind, l-am putut vedea pe Casper cu coada ochiului. A zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. Aş fi putut să trec peste toate şi să-l rog să ni se alăture, dar

m-am mulţumit să-i răspund făcându-i şi eu cu mâna. Stomacul mi-a fost cuprins de spasme de vinovăţie, pentru că aş fi putut să-i înfrumuseţez seara, dar n-am făcut-o.

A doua zi, lucrurile au luat o turnură stingheritoare. Stăteam cu toţii lângă piscină, luând micul dejun, şi chiar şi micile pălăvrăgeli dintre noi păreau tensionate.

— Îmi place costumul ăla de baie, am spus, în timp ce a trecut o fată cu un costum întreg, alb şi elegant.

Nu a răspuns nimeni.

Niciuna dintre noi nu l-a pomenit pe Ollie, dar nici pe James. Era limpede că Grace murea să vorbească despre cel din urmă, dar ştia că era pusă la colţ, fiind considerată vinovată. Urma să fie judecată astăzi. Ea era *personajul negativ*. Era însemnată cu litera stacojie a adulterului şi îşi mânca ciudata pâine prăjită, crocantă, fără să facă risipă de vorbe. Modul nu tocmai cordial în care mă purtasem cu proscrisul Casper mă făcea să nu mă simt nici eu în apele mele. Voiam să dau de el şi să-l fac să se simtă mai bine.

Tilly era agitată. În timpul nopţii stătuse între patru ochi cu Stella şi o bârfiseră pe Grace. M-am gândit că Grace putea să-şi dea seama de asta. Mi-a adresat câteva comentarii.

Mai târziu, stăteam întinse lângă piscină, în bikini. Stella a flirtat cu un comis voiajor, iar la prânz şi-a schimbat bikinii. Voia să poarte toate perechile pe care le adusese cu ea până la sfârşitul vacanţei. Eu şi Tilly ne-am dus să ne luăm câte ceva de băut şi am trăncănit despre lucruri neutre — familiile noastre, universitate, celebrităţi. Am fi vrut să vorbim despre cât de jenantă era întreaga situaţie, dar niciuna din noi nu a ştiut cum să abordeze acest subiect delicat.

În timp ce ne întorceam înapoi la piscină, ea a zis:

— Unde aţi fost tu şi Pax seara trecută, înainte de a ajunge la club?

Nu-mi dădusem seama ca cineva să fi remarcat.

— Pur și simplu am rămas un pic în urmă. Am vorbit despre York și cursuri și chestii de soiul ăsta.

N-a insistat. Tot ceea ce voia era să puncteze că remarcase. Mă mânca limba să-i spun. Să mă laud că Pax mă dorise pe mine, dar am știut că asta ar fi schimbat totul. Porumbelul mi-ar fi ieșit pe gură și dus ar fi fost.

În schimb, ne-am gândit ce ținute aveam să purtăm seara. Urma să ne întâlnim iarăși cu băieții și mie una îmi era cam teamă de asta. Era doar a treia seară și eu voiam deja să merg acasă. Mă simțeam sufocată. Realitatea mi se limpezea, dezvăluindu-mi faptul că nu eram cei patru muschetari; eram doar patru fete care nu păreau câtuși de puțin în stare să fie sincere unele cu altele. Există oare găști de fete care să poată vorbi deschis despre modul în care și-au înșelat iubitul sau cum au ajuns să se descotorosească de un băiat pe care și-l dorește cea mai bună prietenă? Sau întotdeauna este vorba doar despre flecuștețe și comentarii meschine?

Tot ceea ce a rămas nespus întina amintirile din ultimii șapte ani. Camerele noastre tapetate cu milioane de fotografii, toate weekendurile petrecute împreună de când aveam unsprezece ani, pentru ca în cele din urmă să se ajungă cumva la supraviețuirea celui mai adaptat, cam ca în filmul *Fete rele*.

Ne-am dus înapoi în cameră și am tras un pui de somn, iar când m-am trezit, Stella era în baie. Le-am putut auzi pe Tilly și Grace în camera alăturată, ascultând *Hairspray* și cântând împreună. Aveau niște voci fericite. În orice caz, mai puțin tensionate decât mai devreme.

Eu și Stella am fost întotdeauna prietene care nu se fereau să meargă la baie în prezența celeilalte, așa că m-am dat jos din pat, am străbătut cu pași mari camera și am deschis ușa de la baie. Și chiar acolo și era. Stătea în fața oglinzii, mai bronzată decât fata din reclama H&M și Pax laolaltă.

Și purta rochie. Rochia *ei*. *Rochia mea*.

Am fost atât de șocată încât n-am fost în stare să rostesc vreun cuvânt. Ea nu s-a întors, ci a continuat să scotocească în trusa ei înainte de mă privi în oglindă și a-mi adresa un zâmbet pe cât de larg, pe atât de fals. Niciuna din noi nu a spus vreo vorbă. M-am așezat pe closet. La început nici măcar nu am fost capabilă să fac vreun strop de pipi. Pur și simplu mă uitam la ea. Niciuna din noi nu spunea nimic. Liniște.

Penele de pe partea de jos a rochiei îi mângâiau coapsele și pantofii ei aurii i se potriveau perfect. Își strânsese părul răvășit în creștetul capului. Lăsase câte șuvite să-i atârne pe paietele aurii. M-am ridicat și am stat lângă ea în timp ce m-am spălat pe mâini. Aveam senzația că totul se petrecea cu încetinitorul, din cauza tăcerii. Arăta chiar mai bine decât de obicei. Fredona în timp ce folosea creionul dermatograf. Dacă era agitată, nu o arăta câtuși de puțin.

Am închis ușa de la baie și m-am băgat în pat. M-am rostogolit și mi-am ațintit privirea în perete. Mâinile îmi tremurau, habar n-aveam ce urma să se întâmple în următoarele câteva minute. Am simțit nevoia să fac un gest dramatic. Ceva care ar fi schimbat totul. M-am gândit să o sun pe bunica și s-o rog să-mi plătească un bilet pentru a mă întoarce mai devreme acasă. Dar ea ar fi zis că eram pur și simplu toantă să fac una ca asta. Nu știam a cui greșeală era mai mare: a mea, pentru că îmi cumpărasem rochia, sau a Stellei, pentru că o luase. M-am gândit să spun că nu mă simțeam bine, pentru a nu fi nevoită să ies. Dar asta ar fi însemnat doar să stau singură. Am auzit-o pe Stella punându-și lucrurile în trusă și închizând fermoarul. S-a întors în cameră și am simțit-o așezându-se pe marginea patului.

— Hei, nu te deranjează că ți-am împrumutat rochia, nu? a întrebat ea cu o voce mieroasă, din care răzbătea și o falsă îngrijorare. Noi două ne punem întotdeauna hainele la comun, așa că m-am gândit că o să fie în regulă.

Am continuat să mă holbez la perete.

— Da... sigur.

Am încercat să nu par afectată, dar tonul vocii mele era stins și fals.

Se asigura că faza nu avea cum să fie interpretată.

— Pot să mă schimb, dacă vrei s-o porți în seara asta.

— Nu, chiar îți vine foarte bine.

— Super, ne vedem la bar.

Și-a luat tălpășița. Și eu am rămas întinsă acolo. Mi-am tras genunchii la piept și i-am strâns din toate puterile. M-au podidit lacrimile, dar mi-am mușcat buza cât de tare am fost în stare și mi-am pus perna pe cap. Arăta minunat. Chiar îi venea foarte bine.

În cele din urmă, m-am ridicat să mă îmbrac. Adusesem cu mine o mulțime de rochii, dar am ales-o pe aceea pe care o purtasem cu o seară înainte și am tras-o pe mine. Apoi am coborât și am făcut eforturi să zâmbesc ca și cum m-aș fi aflat la o ședință foto.

Ne-am întâlnit cu băieții și, în timp ce ne îndreptam spre club, am putut vedea că Tilly era pe cale să se cupleze cu Harry. Mergeam pe aceeași porțiune de drum pe care o străbătusem cu Pax, dar de data aceasta îi vedeam pe Pax și Stella, Grace și James, Tilly și Harry. Jordan și Casper nu se zăreau nicăieri. M-am simțit invizibilă. Tilly, evident, a observat acest lucru, pentru că ea a rămas în urmă, făcându-l și pe Harry să meargă la pas cu mine, ceea ce era chiar și mai umilitor. Pe când treceam pe lângă toaletele publice Stella a strigat la mine:

— Hannah, mai bine ai intra acolo! S-ar putea să te aștepte Băiatul de la Toaletă.

— Du-te dracului, Stella.

Am strigat fără să mă mai gândesc.

Înjurătura mea a spintecat aerul și, preț de o secundă, toată lumea a înghețat. Stella a izbucnit în râs. Nimeni altcineva nu a mai făcut-o și toată lumea a tăcut timp de o clipă.

— Relaxează-te, a fost doar o glumă, a spus ea.

Pax s-a întors și m-a privit. Habar n-aveam ce-i trecea prin cap. Voiam să știu ce gândea despre ceea ce se petrecuse între noi, dar el se purta ca și cum nici măcar nu și-ar fi adus aminte. Ne-am văzut cu toții de drum. Atunci când am ajuns la club și toată lumea s-a împrăștiat pentru a-și lua de băut și a se duce la toaletă, m-am întors din drum și m-am dus spre hotel.

Preț de o clipă, faptul că eram singură și că mergeam în direcția opusă m-a făcut să mă simt eliberată. Ca și cum faptul că fusesem îndeajuns de curajoasă încât să plec ar fi reprezentat un fel de declarație. Știam că fugeam de tot, dar cel puțin nu urma să fiu în acel club de doi bani, zâmbind frumos în poze pentru a demonstra că ne distram mai bine ca niciodată. I-am scris un mesaj lui Tilly și i-am spus că îmi era rău și că mă duceam să mă întind. Răspunsul ei a fost, așa cum era de așteptat, îngrijorat și amabil.

Întoarsă înapoi în camera noastră, m-am întins în pat și am ascultat sunetele orașului Kavos. Fete zbierând și băieți dându-se mari și tari. Sunete de bas bubuind din toate cluburile și fragmente aleatorii ale unor conversații purtate între oameni beți. M-am acoperit cu cearceaful subțire și m-am apucat să citesc *Mansfield Park*. Măcar nu mă chema Fanny.

Nu știu când am adormit, dar m-a trezit râsul Stellei, care urca scările. În timp ce bâjbâia cu cheia l-am auzit râzând și pe Pax, după care au apărut amândoi chiar acolo. Au dat buzna în cameră, el sărutând-o de-i săreau capacele și trăgând-o de rochie, *rochia mea*, ridicându-i-o până la nivelul taliei.

Atunci s-ar fi cuvenit să spun ceva, dar am crezut că ei aveau să-și dea seama că eram acolo. Dar nu și-au dat. Se împleticeau, sărutându-se. Ea l-a tras în patul ei, după care el m-a zărit, cu coada ochiului. Și-a ridicat privirea spre mine, iar apoi a făcut și ea același lucru.

Ea a țipat în bătaie de joc, după care a izbucnit în râs, ca și cum ar fi fost cel mai amuzant lucru care i se întâmplase vreodată.

— Jenant, a fost singurul cuvânt pe care l-a rostit ea.

— Cum te simți? a întrebat Pax.

El era în mod evident tulburat. Ei bine, cât de tulburat putea să pară Pax. S-a îndepărtat de pat și și-a încrucișat brațele, ca și cum ar fi încercat să dea impresia că purtam o discuție normală, la o ceașcă de ceai.

— Da, mă simt bine acum. Am de gând să mă întorc și să-i găsesc pe ceilalți. La noapte o să dorm în camera lui Grace și a lui Tilly.

El părea că vrea să spună ceva, dar n-a făcut-o.

Mi-am pus șlapii în picioare și am ieșit din cameră. Imediat ce am închis ușa, mi-am dat seama că eram îmbrăcată în pijamale — cele cu arici înfulecând un mic dejun american tipic — și că nu îmi luasem nici măcar un cardigan. Am hoinărit pe afară, în frig. Habar n-aveam pe unde aș fi putut să dau de urma celorlalți. Am dat să-mi scot telefonul, dar mi-am dat seama că îl lăsasem în cameră.

SAM

Robin a făcut țăndări un alt extraterestru și a clătinat din cap pentru a suta oară în acea după-amiază.

— Nu te-ai întâlnit nici măcar cu o singură fată? a oftat el. Nici măcar cu una? Sincer să fiu, Sam, uneori mă aduci la disperare. Zău că da.

Era duminică seara — la aproximativ patru ore după ce eu și familia mea ne întorseserăm din Sark traversând Canalul Mânecii, puternic agitat de vânturi furtunoase —, iar eu și Robin stăteam în

dormitorul meu. Trebuia să dau iama în lista de lecturi de la Cambridge, dar de fapt mă uitam cum Robin masacra o armată de rebeli extratereştri pe consolă. Eram destul de mulţumit că îi găsise o utilizare. Nu o mai folosisem de când aveam cincisprezece ani.

La drept vorbind, eram tentat să-i spun lui Robin totul despre Erin. Ei bine, chiar totul, până în cele mai mici amănunte. Chiar aş fi putut pretinde că am avut parte de o stimulare manuală. Ceea ce, tehnic vorbind, cred că chiar s-a întâmplat. O stimulare manuală incredibil de umilitoare, da, totuşi o stimulare manuală. Când eşti încă virgin, toate contează.

Dar n-am rostit un cuvânt. Toată chestia începea să mă calce pe nervi, sincer să fiu. Dacă i-aş fi tras-o lui Erin, nu aş fi putut spune nimănui pentru că nimeni nu m-ar fi crezut. Şi nu puteam spune nimănui că *aproape* i-o trăsesem, pentru că pur şi simplu ar fi râs de mine că am ratat o asemenea ocazie, dând-o în bară într-un mod atât de jenant. Era o situaţie în care nu aveam decât de pierdut. Cred că din cauza asta se spune să-ţi *pierzi* virginitatea, în loc să-ţi câştigi masculinitatea sau ceva de genul ăsta.

Din moment ce nu aveam nimic de povestit (sau, mai degrabă, nimic din ceea ce aş fi fost *pregătit* să povestesc) despre excursia mea în Sark, Robin s-a apucat să trăncănească despre săptămâna pe care o petrecuse în Florida — nereuşind cu niciun chip să-şi ascundă emoţia care îl cuprinsese atunci când vizitase parcul tematic Harry Potter („Aveau şi un magazin Zonko's Joke adevărat!") — în timp ce le făcea de petrecanie marţienilor pe consola de jocuri.

În locul oricărei veşti interesante sau încurajatoare legate de fete, m-am gândit să-i spun ce se întâmplase cu Hannah. Că eu eram Băiatul de la Toaletă, despre care Stella spusese că se făcuse nevăzut la întâlnirea noastră dublă. Dar ce rost avea? Poate că ea simţise aceeaşi legătură stranie pe care eu o simţisem în baia Stellei, dar ea avea un prieten. Îmi spusese asta. Era aproape sigur Freddie,

Dobitocul cu Vestă. Când cineva îţi spune că are un prieten, ce altceva poţi face decât să încerci să-l uiţi şi să-ţi continui viaţa?

Eram nevoit să accept că Hannah era doar un vis; un vis ciudat şi splendid, avut timp de zece minute la o petrecere, dar nu ceva real sau palpabil. Cu siguranţă nu ceva ce aş fi putut să-i destăinui lui Robin. Dacă i-aş fi destăinuit toate astea, nu aş fi făcut decât să-mi sporesc dezamăgirea.

Aşa că am îngropat adânc gândurile despre Hannah, în timp ce Robin izbea în comenzile consolei şi tot bătea câmpii despre modul în care o fată din Orlando îl învăţase să prepare un mojito perfect.

Dintr-odată, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, şi-a curmat turuiala şi mi-a aruncat o privire în timp ce se încărca un nou nivel al jocului.

— Mai ai vreo veste de la fata aia, Stella? a spus el.

Am clătinat din cap.

Robin a scos un sunet dezaprobator.

— A fost tare urât din partea ei să se facă nevăzută în felul ăla, la Westfield.

— Nu s-a făcut nevăzută. Nu se simţea bine. Şi oricum, tu te-ai făcut nevăzut chiar înainte de a o face ea!

— Da, dar numai pentru că era limpede că nu aveam să ajung nicăieri cu prietena ei. Chiar, cum o chema?

Am privit ecranul televizorului înverzindu-se în timp ce se umplea cu sânge extraterestru.

— Hannah, am spus, cu o voce calmă.

— Da, ăsta-i numele. Pur şi simplu nu mi-a adresat nici măcar un cuvânt. Este, probabil, o „intelectuală introspectivă" de teapa ta. Ar fi trebuit să-i ceri să ieşiţi să beţi ceva atunci când Stella şi-a luat tălpăşiţa.

— Nu cred, am spus, cu un glas chiar şi mai liniştit decât înainte.

Robin abia dacă m-a ascultat.

— Da, ei bine, ar fi trebuit să ne dăm seama că nu o să iasă niciodată ceva cu Stella. Cât de mulți X a pus în primul mesaj pe care ți l-a trimis?

— Ce vrei să zici?

— Exact ceea ce am zis. Cât de mulți X, cât de mulți pupici a pus ea în mesajul ăla pe care ți l-a trimis atunci când a organizat întâlnirea?

Am scos telefonul și am verificat.

— Unul.

Robin a făcut ochii cât cepele. A lăsat baltă jocul video și s-a întors spre mine.

— Unul singur? Iisuse. Sam, asta e jalnic. M-am ales cu mai mulți pupici de la fete pe care le-am respins.

Am vârât telefonul înapoi în buzunar și mi-am încrucișat brațele.

— Aiurea. Poate că Stella pur și simplu nu e genul de fată care să pună o grămadă de X-uri în mesaje.

Robin a râs și apoi s-a ridicat, scăpând controller-ul consolei pe covor.

— Sam. Ascultă. Știu că ești tânăr...

— Ești cu doar patru zile mai mare decât mine, am spus.

El a continuat ca și cum nu m-ar fi auzit.

— ...dar trebuie să înțelegi că numărul de X-uri pe care îi pune o fată într-un mesaj este un indiciu despre cât de mult te place. Am primit o dată un SMS de la o fată care nu avea *decât* X-uri. Nimic altceva. Doar un ecran plin cu X-uri.

— Sună ca și cum ar fi vorba despre o tânără elocventă.

— Dacă prin „elocventă" înțelegi că mi-a supt-o la majoratul lui Matt Farley, atunci, da, era.

— N-am vrut să spun asta, în mod evident.

Robin era acum cu totul pe val și se apucase să meargă la pas prin cameră.

— Îți amintești de Alex Spokes? Cum îi picasem cu tronc în clasa a zecea?

Am încuviințat din cap, obosit.

— A pus șase X-uri la finalul primului mesaj pe care mi l-a trimis. Șase.

— L-ai pus la socoteală și pe cel de sfârșitul numelui ei?

Robin a clipit.

— Da, bine, cinci X-uri. Da' oricum. Era înnebunită după mine, iar acei pupici dovedeau asta. Șase dacă îl pui la socoteală și pe cel de la sfârșitul numelui ei.

— Pe care e limpede că nu ar trebui să-l numeri.

— Un X de la o fată poate fi foarte bine o chestie fără precedent, Sam. Este posibil să fi descoperit un nou nivel de apatie feminină. Dacă o ții tot așa, atunci când o să împlinești douăzeci de ani, e posibil să primești un SMS de la o fată *fără niciun X în el*!

Tocmai eram pe cale să-i arunc lui Robin o pernă în mutră, când mama a strigat din josul scărilor:

— Sammy! Ce faceți voi acolo sus, băieți?

Robin și-a dat ochii peste cap, s-a așezat la loc și a reluat jocul video.

— Mă uit la posibilitățile de cazare din Cambridge, mamă! am strigat, drept răspuns.

— Pot să aud drăcovenia aia de joc pe calculator, a răspuns ea, cu un glas din care răzbătea îngrijorarea.

I-am tras un șut lui Robin, iar el a oprit sonorul televizorului.

— Robin se joacă, am strigat. Eu mă uit după cazare.

N-am auzit oftatul ei, dar am știut că o făcuse.

— Poate că ar trebui să faci ceva care să te ajute cât de cât? De ce nu aruncaţi voi doi o privire prin unele dintre cărţile de pe lista de lectură?

Robin nu a lăsat nicio umbră de îndoială asupra modului în care vedea această sugestie, mimând că îşi petrecea şi strângea un lanţ în jurul gâtului.

— Bine, mamă! Acum tocmai citesc *Tărâmul pustiirii*[1]!

Am auzit un oftat sonor şi limpede, în timp ce se întorcea tiptil în camera de zi.

— Mama ta o ţine întruna cu Cambridge, a bombănit Robin în timp ce pornea iarăşi sonorul televizorului. Dacă îi place atât de mult, de ce nu se duce *ea* acolo?

— Nu ştiu ce o să facă dacă nu o să fiu admis, am spus.

Începeam să simt cu adevărat că părinţii mei aveau să fie mai supăraţi decât mine, în cazul în care nu aveam să obţin notele necesare.

— O să intri fluierând, omule. În locurile de soiul ăsta se dau în vânt după şoareci de bibliotecă bătuţi în cap, de teapa ta.

— Mulţumesc, amice.

— În plus, ai de gând să faci chestia aia numită experienţă de muncă. Te întreb iar: ce înseamnă asta?

— Chiar nu ştiu. Pur şi simplu să lucrez într-un birou, cred.

Mama îmi aranjase o săptămână de lucru de probă la biroul unui prieten de-al ei. Făcuse în aşa fel încât asta să se întâmple doar cu câteva zile înainte de a-mi primi rezultatele, ca şi cum ar fi crezut că asta mă va ajuta să-i conving pe cei de la Cambridge să mă accepte, chiar dacă încă nu primisem notele. Nu-mi prea bătusem

[1] *The Waste Land* (în limba engleză în original), publicat în 1922, este un amplu poem al scriitorului T.S. Eliot, unanim recunoscut ca unul dintre cele mai importante poeme ale secolului XX şi o operă centrală a modernismului.

capul cu asta. Nici măcar nu eram prea sigur ce fel de activitate avea biroul cu pricina.

— Genul de dobitoc care merge *de bunăvoie* și lucrează într-un birou în timpul vacanțelor sale este exact genul de dobitoc după care sunt topiți cei de la Cambridge, m-a informat Robin.

— Asta e, probabil, adevărat, am spus eu, cu toate că nu eram pe deplin convins.

— Bineînțeles că e adevărat, a pufnit el.

— În orice caz, cum poți să fii atât de calm în privința rezultatelor? am întrebat. Chiar nu-ți pasă dacă nu intri la Loughborough?

Robin s-a apucat să-și roadă unghia degetului mare.

— Îmi pasă, dar îmi fac mai multe griji în legătură cu ceea ce o să fac în timpul anului ce vine. De pildă, cei doi tipi pe care i-am întâlnit în Miami mi-au povestit că și-au petrecut ultimul an predând într-una din acele tabere de vară americane. Suna destul de uimitor. Se pare că *toți* profesorii din acele locuri sunt americance ridicol de mișto.

— În afară de cei doi tipi care ți-au spus asta, în mod evident, am zis.

— Da, în mod evident, în afară de ei, a izbucnit Robin. Nu pot fi sută la sută femei mișto, căci altminteri s-ar termina cu egalitatea de șanse a grupurilor.

Am încuviințat din cap, răbdător.

— Așadar, da, s-ar putea să fac pur și simplu chestia asta, a continuat Robin. Să petrec șase luni trăind într-un cort în sălbăticie, bucurându-mă de favorurile sexuale a sute de fete mișto, atunci când o să le spun că sunt rudă cu prințul Harry.

— Cum rămâne cu beatboxing-ul tău?

— O să fie timp pentru așa ceva într-o tabără de vară americană, Sam, a zis el, cu subînțeles. Acesta e marele avantaj al beatboxing-ului — nu e nevoie de un loc anume. Îl poți face oriunde.

Am râs și m-am întins în patul meu.

— Oricum, uite cum stă treaba, a spus Robin, concentrându-se din nou asupra consolei. Nu ai timp să-ți faci griji în legătură cu Stella, cu Cambridge-ul sau de lipsa de X-uri în mesajele tale săptămâna viitoare. Pentru că o să fim pe un câmp în Devon, la Festivalul Woodland, deconectați total de toate astea, fără nicio grijă pe lume.

A tăiat un alt extraterestru în două, cu arma sa virtuală.

— Ei, ce părere ai despre *asta*, nenorocit spațial?!

9

HANNAH

Am devenit conştientă de cât de ridicol arătam abia atunci când am ajuns pe strada principală. Nimeni altcineva nu mergea singur şi cu atât mai puţin în pijamale. Mi-am desfăcut părul şi am încercat să-mi acopăr faţa.

Atunci când băieţii ţi se adresează şi chelnerii fluieră după tine poate să fie interesant şi amuzant când te afli într-un grup mare, dar când eşti pe cont propriu, în întuneric, luminile de neon şi şmecheraşii te înfricoşează de-a binelea. Fetele nu erau în bar, cu toată că spuseseră că aveau să se ducă acolo, sau poate că era vorba despre barul din seara anterioară. Nu erau nici pe plaja spre care îi văzusem îndreptându-se pe Pax şi pe Stella şi nici în restaurant. Nu erau nicăieri. De fiecare dată când aruncam o privire într-un bar nou sau mă zgâiam printr-o fereastră, mi se mai strângea un pic inima. Aveam impresia că deveneam tot mai însingurată şi mai ciudată. Mă transformam într-un copil pierdut, muşcându-mi interiorul obrazului pentru a nu izbucni în hohote de plâns.

Nu mă puteam întoarce înapoi la Stella. Nu voiam. Grace probabil că şi-o trăgea cu James; Tilly şi-o trăgea probabil cu Harry.

Am ajuns la capătul aleii, unde se termina şi staţiunea. Mai departe era doar un drum întunecat care se pierdea în peisajul de ţară. Probabil tipuri de locuri idilice de pe cărţile poştale pe care îmi

imaginasem că o să ne zbenguim înainte de a mă urca în avion. Stând acolo, în picioare, mă simţeam ca şi cum m-aş fi aflat la marginea lumii. Nicicând nu mă simţisem atât de disperată. Am încercat să mă gândesc la ce ar fi făcut mama. Gândul la ea şi la acasă m-a făcut să încep să plâng.

M-am întors şi am început să merg. Apoi l-am văzut pe Casper stând în faţa unui bar, cu o sticlă de bere în mână. Stomacul mi s-a relaxat. Era ceva în legătură cu Casper. Independenţa sau capacitatea lui de a fi OK îl făcea cumva puternic. Dar, în mod ciudat, cu toate că simţeam că totul avea să fie bine pentru că văzusem pe cineva cunoscut, pur şi simplu îmi venea şi mai tare să izbucnesc în plâns. Am înţepenit în mijlocul drumului, înconjurată de muzică, o droaie de fete bete şi cupluri ce se simţeau bine şi aveau de gând să treacă la fapte, şi m-a bufnit plânsul. El m-a văzut şi s-a apropiat.

— Te simţi bine?

— Da, mă simt bine. Eu...

Dar nu mă puteam opri. De fiecare dată când încercam să vorbesc părea să fie tot mai rău. Îmi puteam simţi mucii scurgându-mi-se din nas. Nu aveam nici măcar un cardigan. I-am şters pur şi simplu cu mâna. Plânsul şi încercările ratate de a spune ceva păreau să meargă mână-n mână, la nesfârşit. El nu s-a clintit. Nu m-a atins. Nici măcar nu şi-a pus o mână pe braţul meu. Stătea pur şi simplu acolo, în micul său cerc spaţial. Aidoma lunii deplasându-se pe orbită în jurul Pământului. Era cea mai calmă persoană pe care o cunoscusem vreodată. Poate că ar fi fost capabil să stea proţăpit acolo întreaga noapte, uitându-se la mine cum plângeam în hohote. În cele din urmă, lipsa lui de reacţie a devenit atât de vizibilă încât m-a făcut să mă adun. Ca şi cum m-ar fi smuls din pasa mea isterică prin calmul său demn de periculosul joc în care două maşini vin una spre alta, iar cel mai calm nu se dă la o parte.

— Îmi pare atât de rău. Cred că m-a ajuns oboseala.

Scuza socială acceptată pentru cei duşi cu pluta.

El a încuviinţat din cap. Fără cuvinte. Dar am văzut cum ochii săi remarcaseră aricii şi covrigii de pe pijamalele mele.

— M-am pierdut de toată lumea. Şi am rămas încuiată pe afară. Ai idee unde sunt Grace şi Tilly?

— Nu. Eu, Jordan şi Harry ne-am despărţit de ceilalţi.

S-a uitat spre bar. Am putut vedea conturul lui Jordan făcându-i curte unei fete. Casper era singurul care nu se îndeletnicea cu aşa ceva. Era perfect îndreptăţit să nu-şi piardă timpul cu mine după cele petrecute ieri, dar nu puteam suporta gândul de a fi lăsată singură din nou.

— Vrei o gogoaşă? Am văzut un tip care vinde gogoşi calde.

El a încuviinţat din cap, dar apoi mi-am adus aminte.

— Lăsând la o parte faptul... că sunt lefteră.

Şi apoi a zâmbit. Doar un pic. Nu avea ce să facă.

L-am luat de braţ în timp ce coboram pe stradă, la pas. Liniştea lui părea să-mi hrănească încrederea şi am început să sporovăiesc. Am cumpărat gogoşi şi i-am spus despre cum o dădusem în bară la examenul de istorie.

Treptat, el a vorbit mai mult şi mi-a susţinut privirea. I-am spus că doream să văd o parte a insulei şi el mi-a arătat un copac la hotelul său cu nişte chestii ca de ceară care se prelingeau pe trunchiul lui. Ne-am întrebat dacă era chihlimbar.

Din senin, pe când ne îngrămădeam amândoi, uitându-ne la coaja cu pricina, el a rostit:

— Dacă nu ai unde să dormi, poţi să stai în camera mea şi a lui Jordan. Vreau să spun că, probabil, Jordan... nu o să se întoarcă...

— Mersi...

La drept vorbind, nu era chiar aşa de ciudat. Niciunul dintre noi nu a spus „doar ca prieteni". Nu era nevoie ca aceste cuvinte să fie rostite.

Camera puțea de la picioarele băieților și de la berea stătută și atât podeaua, cât și așternuturile erau pline de nisip. M-am cățărat, recunoscătoare, într-un pat.

— Ți-aș oferi niște pijamale, dar...

Amândoi ne-am coborât privirile spre aricii care ronțăiau covrigi și am izbucnit în râs.

Stăteam întinși în întuneric, care de fapt nu era tocmai întuneric din cauza luminilor de la cluburi. Mă simțeam ca și cum ar fi fost un moment „acum ori niciodată". Voiam să fiu curajoasă și de fapt dădeam glas unui gând nerostit pentru prima dată în viața mea. Voiam să fiu o persoană care avea, de fapt, curaj.

— Îmi pare rău pentru felul în care te-am lăsat baltă ieri, căci m-am simțit tare aiurea.

— E în regulă.

— Eu doar... nu știu ce e în neregulă cu mine. Nu mă bucur cu adevărat... Toate se petrec anapoda...

Și apoi i-am spus. Despre Freddie și despre blestemul virginității mele, despre Stella și rochie. Despre Sam și despre seara ratată. Și despre Pax. Și despre cum dorise să mă sărute. Despre senzația de urâțenie, paloare și supraponderalitate. Despre cât de speriată eram că nu o să obțin note mari. Despre faptul că mă simțeam vinovată că uneori, acasă, eram atât de capricioasă. Mă simțeam ca la spovedanie. Dar, mai cu seamă, toate păreau să revină și să se învârtă în jurul Stellei.

— Cred că o urăsc. Dar dacă o urăsc pe ea, atunci cine îmi *place* de fapt?

Amândoi stăteam pur și simplu întinși, cu ochii în tavan. Nu ne-am întors să ne privim față în față. Am crezut că o vreme nu avea să spună nimic, dar el se numără printre aceia care vorbesc doar atunci când știu ce au de spus.

— Stella este doar una dintre fetele *alea*. Tot spui despre ea că e uimitoare. Și chiar e mișto. Dar așa ești și tu, Hannah. Pax te-a dorit pentru că ești drăguță și zâmbitoare și, de fapt, frumoasă.

A râs, după care a continuat:

— Cu excepția faptului că m-ai lăsat baltă ieri-seară. Dar am văzut și că nu-ți lași prietena să-și verse mațele de una singură. Dacă vrei atât de mult să fii Stella, atunci *fă* asta și gata. Nu are cum să fie atât de greu. Nu e greu să te cuplezi cu băieți care te doresc. Asta se întâmplă deja. Tu doar *crezi* că nu o fac. Te afli în umbra ei pentru că *tu* alegi să fii acolo. Pur și simplu spune-i să se ducă naibii. Sau nu. Tot un drac. E posibil ca Pax să vrea să se culce cu ea, dar asta nu înseamnă că el crede că e o tipă mișto.

Nu făceam altceva decât să stau întinsă acolo. Și mi-am dat seama că nu-mi spusese nimic despre el însuși sau că o luasem atât de tare pe arătură încât nu avusese ocazia. Dar poate că nu voia să o facă. Am adormit amândoi, în timp ce răsărea soarele.

Dacă Jordan a fost șocat, sau chiar vag interesat de faptul că mă aflam în patul lui atunci când a intrat în camera de hotel, a doua zi, nu a arătat-o în vreun fel. A zâmbit, și-a scos tricoul și a intrat în baie.

— Te caută prietenele tale, Hannah, a strigat el prin ușă. Le-am întâlnit mai devreme și m-au întrebat dacă știu unde ești. Nu pot să cred că Pax și Stella te-au dat afară. Asta e o chestie *tare* dură. Ar fi trebuit să știe că bătrânul Casper va veni să te salveze.

— El e cavalerul meu în armură strălucitoare, i-am strigat, drept răspuns. Chiar ești, am continuat cu voce joasă, doar pentru urechile lui.

Știam că avea să fie o dramă de toată frumusețea. Avusesem senzația că mi se strângea stomacul. Ca și cum aș fi avut probleme la școală. M-am întors agale la hotel. Le-am văzut înainte ca ele să dea cu ochii de mine. Stăteau îngrămădite, împreună cu restul

băieților. Grace m-a zărit cea dintâi și a rupt-o la fugă spre mine. M-a îmbrățișat. Celelalte au urmat-o.

Stella a vorbit prima. Desigur.

— Ești în viață? Te-am căutat ore în șir. Ore în șir. Unde ai fost? Am crezut că ești moartă și că cineva ți-a hăcuit trupul și l-a dat pisicilor vagaboande și răpănoase să-l mănânce.

— Sunt în viață.

Nu datorită ție, m-am gândit. N-am mai spus vreun cuvânt. M-am concentrat asupra lui Casper. Voiam ca ea să-și frământe mintea cu asta.

— Ei bine... Unde *ai fost*?

— Am stat cu Casper.

Pax a mijit ochii și s-a holbat la mine. Apoi s-a uitat în jos, la podea. Ceilalți băieți au izbucnit cu toții în râs.

— Pe toți dracii. E un candidat pe care nu ar fi pariat prea multă lume.

James era în mod clar șocat, chiar dacă Jordan nu fusese.

Pax și-a întors privirea spre mine. Aș putea spune că era surprins. Ceilalți băieți s-au apucat, care mai de care, să facă glume proaste, dar Pax a rămas tăcut, uitându-se mai mereu la mine. Grace, Tilly și Stella încercau să-și dea seama ce și cum. Aș fi putut să mă avânt într-o explicație amplă despre cum nu se întâmplase nimic, dar de ce să o fi făcut? Aveau să afle destul de curând. În cazul în care Stella voia o dramă, aveam să-i ofer una. Știam că fetele erau disperate să mă ia la întrebări. Păreau să-și dea seama că nu dormisem împreună, indiferent ce ar fi fost în mintea băieților.

M-am întors în camera noastră. Rochia era îngrămădită pe podea. Nu am ridicat-o. M-am așezat la capătul patului meu și am împuns-o cu piciorul. Imaginea Stellei îmbrăcând-o din nou și luându-l pe Pax cu ea mi s-a derulat iarăși în minte.

Cineva a bătut la ușă.

— Han?

Era Tilly.

Am deschis-o și ea a intrat, gata de plajă, cu bikini pe sub rochie și cu tașca ei în dungi, din bumbac, doldora de prosoape și reviste.

— Am găsit un loc pe plajă. Tocmai am venit să te iau, să nu te pierzi iarăși.

— Nu m-am pierdut. Ce ar fi trebuit să fac? Să stau acolo și să mă uit?

— Chiar am fost cu toții foarte îngrijorați.

— Nu te-am găsit, cu toate că te-am căutat peste tot. Unde erați cu toții?

Nu că aș mai fi fost supărată din cauza asta, dar nici nu voiam să las lucrurile așa. Voiam să-mi apăr cât de cât părerile.

— Am crezut că dormi, Han. Evident că habar n-aveam că umblai creanga...

— Da, dar Stella știa. Nu aveam telefonul la mine. Eram în pijamale. Arătam literalmente precum Cathy din *La răscruce de vânturi*, umblând brambura și căutându-mi dragostea de mult pierdută.

— Haide, ești topită după pijamalele astea. Aș putea să jur că ai mai ieșit cu ele în plină zi.

— Nu, le-am purtat ca să fiu pregătită pentru cursa *cine ajunge mai repede în pat de la Comic Relief*. Care este un eveniment la care se poartă pijamale.

M-am uitat la ea și am râs împreună.

— Îmi pare rău, Han. Trebuie să te fi simțit într-adevăr îngrozitor. Aproape că am luat-o razna. Așa că... ce s-a întâmplat cu Casper? Toți băieții cred că te-ai culcat cu el.

— Ei, băieții sunt atât de neciopliți! Poate ar *trebui* s-o fac. Cel puțin e interesant, de fapt. Nu știu exact de ce cred că sunt pregătită pentru asta.

— Sufletul tău pereche.

— Ei bine, dacă tot suntem în vacanță, la mare...

Am râs din nou, și dintr-odată amintirea Băiatului de la Toaletă mi-a fulgerat prin minte.

— Oricum, ce face Stella? S-a culcat în cele din urmă cu Charlie, iar acum s-a încurcat cu altcineva.

Nu am rostit numele lui Pax.

— Da, știu. Cu toate astea, ei nu au făcut-o noaptea trecută.

Dintr-un anume motiv, m-am simțit ușurată.

— Au făcut alte chestii.

M-am simțit iarăși ciudat. Cuvântul „chestii" poate însemna destul de mult, în funcție de modul în care îl spui.

Mi-am pus costumul de baie, am aruncat într-o geantă *Ariel*, *Mansfield Park* și un pachet de drajeuri Starmix și am plecat.

Când am ajuns la mica tabără pe care o încropiseră pe plajă, am trecut pe lângă Stella și m-am îndreptat spre Casper, dar nu m-am așezat.

— Am de gând să mă duc să mă bălăcesc în apa rămasă între stânci, am spus.

— Ce? a întrebat Grace, pe un ton derutat.

— Nu-mi place să stau întinsă pe plajă toata ziua. Vreau să fac ceva. Să explorez.

Casper s-a ridicat și și-a încălțat șlapii.

— Da, o să vin, a spus el.

Pax a ridicat privirea.

— Sună bine. Mă dau în vânt după scăldatul în apele dintre stânci. Și ești pe mâini bune cu mine și cu Casper. Am făcut amândoi chestia asta încă din copilărie.

S-a ridicat și și-a scuturat tricoul.

Stella și-a lăsat revista jos.

— Ne purtăm cu toții de parcă am avea cinci ani. Pax, poate scopul expediției lor nu este de fapt bălăcitul. Orice ar însemna chestia asta.

I-a aruncat o privire sarcastică, ca şi cum el ar fi fost un pic mai greu de cap. Ea ştia că nu era nimic între Casper şi mine.

Tilly şi Grace nu au spus nimic, dar băieţii au râs. Pax a rămas cu tricoul în mână. Era prima dată când îl vedeam arătând jenat.

— Nu fi toantă. Oricine poate să vină.

M-am adresat tuturor, dar îl aveam în vedere pe Pax. Oarecum îmi doream ca el să vină, doar pentru a o enerva pe Stella.

— E un magazin acolo sus, unde se vând găleţi, lopeţi şi chestii de pescuit.

— Am putea face rost de o mască şi de nişte înotătoare, a adăugat Casper.

Stella a pufnit tare. Ştiam că nu se simţea în largul ei.

Casper şi-a luat portofelul.

— Hai, vere, i-a spus el lui Pax. Acolo n-ai cum să-ţi pierzi interesul după cinci minute. O să te plictiseşti stând întins pe plajă.

Pax şi-a coborât privirea spre Stella. Ea şi-a smuls ochelarii de soare şi s-a uitat la el, dându-şi ochii peste cap.

— Oh, Doamne, Pax, aşază-te şi cu asta, basta. Nu poţi să-ţi doreşti cu adevărat să te joci cu găletuşe şi lopăţele. În plus, chiar am nevoie de cineva care să mă ungă pe spate.

I-a întins cu nerăbdare sticla ei cu loţiune de protecţie solară.

— Da, OK, a mormăit Pax. Atunci ne vedem mai târziu, băieţi.

Şi s-a aşezat lângă ea, supus.

În timp ce plecam de pe plajă, Casper a spus:

— Uau, prietena ta Stella este de o drăgălăşenie fără limite. Pax este mai sub papuc decât tata, şi asta a devenit vizibil abia în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Am râs.

— Da, ăsta-i efectul Stellei, vezi bine.

Pax începea să semene din ce în ce mai mult cu una dintre acele statui ale zeilor greci pe care le vezi în muzee; numai bun să-l admiri pe dinafară, dar cam atât.

Am mers dincolo de capătul aleii, ajungând pe plajele pustii, cu excepţia unor înotători mai excentrici şi a grupurilor de copii greci care se jucau. Am cumpărat îngheţată şi am înmuiat drajeurile Starmix în ea, după care ne-am dat seama că nu mai auzeam bubuitul muzicii.

Am văzut o familie de crabi. Casper a spus că avea să meargă la universitate pentru a studia biologia marină. Am discutat despre potenţialele planuri de rezervă în cazul în care urma să nu luăm note mari. I-am sugerat lui Casper să lucreze la SeaWorld, în Florida, iar el mi-a spus că aş putea fi unul dintre acei oameni care se îmbracă în costume de epocă şi fac tururi cu cei care vor să vadă clădiri maiestuoase.

Am ajuns într-un loc în care un şir de stânci îngrămădite de-a valma blocau înaintarea pe plajă. Câţiva băieţi mai mici se căţărau pe ele şi plonjau în mare. Un copilaş s-a căţărat chiar foarte sus — trebuie să se fi aflat la vreo zece metri deasupra apei.

— O, Doamne, nu pot să mă uit, am spus. De fapt, simt că mi se face greaţă. Ce se întâmplă dacă sunt stânci sub apă? Ar trebui să-l oprim?

Dar el a şi plonjat, trupul său mititel atingând apa la baza stâncilor şi scufundându-se în mare. Apoi a înotat înapoi la suprafaţă, s-a urcat pe o piatră şi s-a apucat să escaladeze iarăşi stâncile.

— Nu pot să cred că nu îi e frică.

— Ei bine, este un risc calculat, a spus Casper. I-a văzut pe ceilalţi băieţi făcând-o, aşa că ştia că va ajunge cu bine în apă, atâta vreme cât nu ratează săritura.

— Da, dar sare de atât de sus şi ar putea să dea greş.

— Din cauza asta e atât de palpitant.

I-am urmărit cu toţii multă vreme. Apoi, în cele din urmă, s-au plictisit şi şi-au luat tălpăşiţa.

— Care este cel mai înspăimântător lucru pe care l-ai făcut vreodată?

Casper a ridicat din umeri. Soarele era mai mic pe cer și căpătase o culoare purpurie.

— Pentru a răspunde sincer aș avea nevoie de timp să mă gândesc la asta.

M-am uitat la stâncă.

— Să o facem?

— În regulă.

Nu a fost floare la ureche să ne cățărăm până pe buza celei mai înalte stânci. Din contră. Atunci când am ajuns acolo și m-am ridicat în picioare, am început să tremur. Era mult mai înaltă decât părea de pe plajă.

— Trebuie să te asiguri că faci un pas mare în afară, cu toată încrederea, OK?

— OK, OK.

Îmi puteam auzi vocea căpătând accente de isterie.

— Pentru că trebuie să sari suficient de departe pentru a evita partea de jos a stâncilor. Atâta vreme cât faci asta, o să fie bine.

I-am simțit mâna prinzând-o pe a mea.

— Bine, o să număr până la trei.

— În regulă.

— Unu, doi...

— Oprește-te, oprește-te! Am nevoie de mai mult timp să capăt curaj.

— Asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. Eu o să sar acum, iar tu fie sari împreună cu mine, fie sari singură.

— OK.

Am făcut amândoi un pas mic spre margine. M-a strâns de mână.

— Unu, doi... trei!

Şi am sărit amândoi exact în acelaşi timp. I-am strâns mâna cât de mult timp am putut, înainte să fim despărţiţi de vertiginoasa coborâre. În cădere am ţipat din toţi rărunchii, am lovit apa şi m-am scufundat mai adânc decât o făcusem vreodată. Apa m-a înghiţit, apoi întunericul rece m-a scuipat înapoi afară şi capul mi-a reapărut la suprafaţă. Nu mă aşteptasem ca apa să fie atât de rece şi am scos nişte sunete ciudate, ca nişte icnete schelălăite.

În timp ce ne cărăram înapoi pe plajă, am rostit:

— Aş fi vrut să fie cineva care să facă o fotografie. Pentru a dovedi tuturor că am făcut-o.

— De ce ar crede cineva că nu ai făcut-o? Niciodată nu mi-ar trece prin cap că nu ai făcut-o. Poate pe Stella n-aş crede-o. Nu cred că Stella e genul care să plonjeze de pe stânci.

— Stella este neînfricată, de fapt.

— Da, pot să-mi dau seama şi de chestia asta. Nu avem nevoie de o fotografie pentru că am fost amândoi acolo şi nu putem să dăm niciodată uitării ce am făcut.

Am considerat că era o recunoaştere a faptului că aveam să fim prieteni în continuare, şi după vacanţă. Era primul *prieten* pe care îl avusesem vreodată.

M-am simţit ca şi cum noaptea rochiei trasase o linie invizibilă între mine şi Stella. Sau poate doar în mine. Dar poate că era atât de invizibilă încât doar eu o observam de fapt.

Ne-am petrecut ultimele câteva zile pe plajă, înotând şi citind reviste. Am hoinărit în jurul magazinelor de cadouri şi ne-am cumpărat cu toţii brăţări pe măsură. Treptat, eu şi Stella ne-am intrat iarăşi în ritm. Unul nou, mai formal şi mai experimental, dar unul despre care amândouă ştiam că ne venea bine. Niciuna dintre noi nu a pomenit ceva despre rochie. Aceasta fusese pliată şi pusă înapoi în valiza mea, împreună cu tot ceea ce se întâmplase în acea

noapte între noi, lucruri despre care nu avea să se mai vorbească vreodată.

Am făcut câteva lucruri pe cont propriu. Am terminat de citit cărțile, am mers și am mângâiat măgari și am înotat departe în larg, folosind înotătoarele pe care le cumpărasem. Am stat cu băieții și, în ziua în care aveau avionul de întoarcere, Pax i-a oferit Stellei hanoracul lui preferat, drept cadou de rămas-bun, iar Grace i-a spus lui James că ea era împreună cu Ollie și faptul că se încurcase cu el fusese o greșeală comisă la beție.

Grace plănuise să-l sune pe Ollie pentru a-i mărturisi totul, dar lucrurile au mers prost, pentru că el a sunat-o cel dintâi și ne-a oferit Stellei și mie cele două bilete ale lui la festivalul Woodland. Fusese stabilit ca el și fratele său să meargă împreună cu Grace și Tilly în săptămâna ce urma întoarcerii noastre din Kavos, dar se pare că ei nu s-au obosit să ceară și părerea mamei lor, care le-ar fi spus că nu puteau lipsi de la nunta vărului lor doar pentru a se zbânțui pe un câmp cât toate zilele.

Este destul de greu să mărturisești totul și apoi să accepți bilete la festival în valoare de două sute de lire sterline, astfel încât Grace a decis să-l păstreze pe al ei și, dintr-odată, cei patru muschetari mergeau la Woodland. Eu și Stella am fost de acord să mergem pentru că era musai să o facem, pe bune, așa că, din exterior, noi, cele patru fete, păream în continuare cele mai bune prietene.

În ultima noastră zi în Kavos, Stella a fost pișcată de o meduză și s-a așezat pe plajă învelită în hanoracul lui Pax, arătând jalnic. Înainte aș fi stat alături de ea, loială până la capăt, fără să mă gândesc măcar la asta.

Voiam să-i spun „Ești bine?" cu acea tonalitate falsă, pasiv-agresivă, pe care numai fetele o pot detecta în glasul cuiva. Dar nu am putut. Pentru că o știam pe Stella dintotdeauna și pentru că există o parte din mine care poate să o vadă așa cum este ea cu adevărat și

poate că uneori își dă și ea seama, cumva, de acest lucru. Așa că am dat fuga în cameră și i-am adus antihistaminicul pe care mi-l dăduse mama, maimuțărindu-mă precum Kourtney Kardashian născând și citindu-i din *Ariel* cu vocea lui Donkey din *Shrek*.

Purtam bikinii pe care îi cumpărasem dintr-un magazin cu o zi înainte. Niște bikini adecvați, neon, de genul tipei „Privește-mă!" din reclama de la H&M. Sinceră să fiu, erau bikinii unei fete care își pierduse virginitatea cu mult timp în urmă, dar pe care îi purtam oricum.

10

SAM

Nu eram de mai mult de douăzeci de minute în mașină atunci când Ben a leșinat. De-a binelea. Chris l-a plesnit peste față și el nici măcar nu a tresărit. Cu toate că, ținând seama de faptul că se apucase să ruleze și să fumeze țigări cu marijuana încă din clipa în care Robin vârâse cheia în contact, cred că douăzeci de minute de conștiență nu erau de fapt chiar de ici, de colo. Chris a pus lângă el noua pălărie rasta a lui Robin, pentru cazul în care s-ar fi trezit și ar fi vomitat.

Stilul de șofat al lui Robin, care este vraiște în cele mai fericite cazuri, friza sinuciderea, în timp ce am intrat pe autostradă și ne-am îndreptat spre vest, către festivalul Woodland. Am început să-mi fac griji că Opelul Corsa al mamei nu avea să reușească să se întoarcă întreg acasă.

Era *foarte* entuziasmat de festival. Noi — el, eu și Chris — nu mai fuseserăm împreună la un festival de la Reading, când aveam cincisprezece ani, dar asta nu se pune de fapt, căci am petrecut acolo doar vreo cinci ore, deoarece părinții noștri nu ne-au lăsat să campăm.

Atunci când Robin este entuziasmat de ceva este aproape imposibil să-l determini să se concentreze pe orice altceva. Acesta este

unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la el, presupun. Cu toate acestea, în timp ce survolam autostrada M4 cu aproape 150 de kilometri la oră și el bătea ritmul muzicii pe piciorul drept (cel de pe accelerație), devenise un pic nesuferit.

Trei ore mai târziu, ne-am avântat în noroiul care ținea morțiș să ne înhațe pantofii din locul de campare de la Woodland. Ben — odihnit după lungul său somn și cuprins acum de un nou val de entuziasm în privința datoriei sale de a rula țigări cu marijuana — m-a întrebat dacă voiam să jucăm frisbee, dar i-am spus că mai degrabă ne-am ocupa cu instalarea corturilor noastre. Norii începuseră deja să se adune. Câțiva, mai mici, se abătuseră direct deasupra câmpului nostru și ne scrutau amenințători.

Începeam să regret că îi spusesem mamei — care mă îndemnase să-mi iau o pereche de cizme de cauciuc zdravene — că cizmele de cauciuc erau „pentru copii și fermieri". Aveam la mine doar vechii și ponosiții mei tenișI de skateboard. Dacă ploua, eram terminat.

Pe la șapte seara ploua. De fapt, „ploua" sună prea blând. Pe la șapte seara, ploua *cu găleata*. În loc să cadă pur și simplu din cer, cum ar fi normal, stropii cu pricina păreau să se năpustească deliberat și cu furie asupra noastră. Ca și cum norii ar fi fost niște vecini furioși care încercau să ne facă pe toți să dăm muzica mai încet.

Dar muzica nu se lăsa nici ea, în ciuda musonului. Așa că am decis să nu ne dăm nici noi bătuți. M-am pregătit să ies din cort înfășurându-mi tenișii deja îmbibați cu apă cu două pungi de plastic de la Sainsbury. Ben avea mantaua de cauciuc a tatălui său și pălăria de pescar impermeabilă care să-i protejeze țigările, așa că el era în regulă. Robin avea pe el trei hanorace de bumbac, în ipoteza ilogică conform căreia, pentru că erau trei, cumva el nu avea să se ude. Chris purta un sac de plastic pentru gunoi, care îi venea ca o rochie. Îi făcuse o gaură în partea de sus, pentru a-și putea scoate capul din el.

— Ar trebui să mă îmbrac așa tot timpul, a spus el, în timp ce se examina. Este ieftin și practic.

I-am spus lui Robin, în timp ce plecam cu toții din cort, că totuși Chris arăta în continuare enervant de bine, chiar și atunci când purta un sac de plastic.

Robin a râs.

— În cazul în care Chris face vreo lipeală arătând așa, o să-ți dau zece lire sterline.

Am încuviințat din cap și am bătut palma. Îl cunoșteam pe Chris de mai multă vreme decât Robin. Chris era în stare să se culce cu o tipă chiar și purtând tricoul lui Robin cu Futăcios Băiat Individul. Și ăla era de zece ori mai nașpa decât un sac de plastic.

Ne-am îndreptat direct spre cortul de dans. Robin — care, după cum am menționat anterior, avea o experiență într-ale festivalurilor de doar cinci ore — a proclamat sus și tare că scena principală era doar pentru „idioți care nu au mai fost în viața lor la un festival".

În mai puțin de treizeci de secunde de când ne părăsiserăm corturile eram cu toții uzi fleașcă. Ajungând la cortul de dans ne-am bucurat de o binemeritată pauză din partea ploii. Ne-am apucat să țopăim în ritmul muzicii ca niște descreierați, doar pentru a ne usca. Chiar și Robin a renunțat să se mulțumească să dea doar din cap lângă pupitrul DJ-ului. Era o distracție tembelă și grozavă — genul de care nu ne mai bucuraserăm, împreună, de o căruță de vreme. De dinainte de examene, în orice caz.

Asta până când Robin a spionat un grup de fete mișto făcând același lucru la vreo cincisprezece metri depărtare de noi. El s-a apropiat încetul cu încetul de ele, dansând, iar ele au procedat în același mod, până când, în cele din urmă, am ajuns să dansăm cu toții cot la cot.

Chestia asta sună probabil ciudat, dar eu întotdeauna m-am simţit un pic deranjat atunci când venea acea parte a serii când încercam să ne facem lipeala cu fete. Introducerea de femei atrăgătoare în ecuaţia unei nopţi de distracţie face ca totul să devină numaidecât mai puţin plăcut, pentru că dintr-odată nu-ţi mai este permis să te comporţi ca un cretin absolut. Trebuie să te transformi într-o persoană mişto, cu capul pe umeri. Trebuie să pretinzi că eşti altcineva.

Presupun că fetele de genul lui Hannah constituie o excepţie de la această regulă — fetele în compania cărora te poţi relaxa pur şi simplu şi faţă de care te poţi comporta prosteşte. Şi să nu-ţi faci griji dacă te comporţi ca un dobitoc şi baţi câmpii despre Ribena fierbinte, pentru că ele nu se dau în lături să facă acelaşi lucru. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult îmi dădeam seama că zece minute petrecute cu ea în baie au fost o experienţă unică.

Aceste fete nu erau *cu siguranţă* ca Hannah. Ben şi Robin s-au apucat instantaneu să râdă, să glumească şi să încerce în mod intenţionat mişcări teribile de breakdance, zâmbind îngâmfaţi şi ridicând din sprâncene, ca şi cum ar fi fost într-un nenorocit de videoclip de-al lui Justin Timberlake.

Chris continua să se prostească şi să-şi bată joc, învârtindu-se jalnic pe podea, ca o moară de vânt, dar el este un ticălos atât de chipeş încât e în stare să se dedea la asemenea chestii fără să pună fetele pe fugă. M-am vârât cumva între două dintre ele — zâmbind îngâmfat şi ridicând din sprâncene în timp ce încercam, la rândul meu, nişte mişcări îngrozitoare de breakdance — şi probabil că până la urmă am ajuns, drept rezultat, să arăt mai mult decât ciudat.

Ca de obicei, cele mai mişto fete din grup au început să vorbească cu Robin şi Chris. Ben a sesizat ocazia şi i-a oferit celei de-a treia fete să tragă un fum din cuiul lui. Ceea ce m-a lăsat fără nicio alegere, neputând face altceva decât să intru în vorbă cu cea de-a patra fată din grupul lor.

Purta niște pantaloni galbeni strânși pe picior, cerceii ei erau niște cercuri mari, iar părul ei, de un blond-roșcat, îi era prins într-o coadă în creștetul capului. Nu era rea, dar era limpede că era cât se poate de conștientă de acest lucru. Mi-a spus că o chema Miranda, dar că își spune Panda, deoarece rimează cu Miranda și pentru că e topită după urșii panda. Atât de tare îi plăceau urșii panda, încât avea unul desenat și cusut pe rucsacul ei. Și-a scos puloverul pentru a da la iveală un tricou al trupei Pixies.

— Îmi plac Pixies, am zbierat eu, pentru a acoperi muzica bubuitoare. Care este melodia ta preferată de la ei?

Ea a părut derutată.

— Oh, este și o trupă? Am crezut că este o linie vestimentară realizată de Pixie Lott. E atât de minunată. Crezi că e aici? Mi-ar plăcea să o văd și în realitate.

M-am întors pentru a le spune lui Robin, Chris și Ben că trebuie să ne luăm numaidecât tălpășița, dar fiecare își vrăjea fata. Vestea cea bună era că, de vreme ce Chris continua să poarte sacul de plastic care îi venea ca o rochie, Robin îmi datora o bancnotă de zece lire sterline. Vestea proastă era că era limpede că nu aveam să ajungem nicăieri. M-am întors înapoi la Panda.

— Așadar, probabil că ar trebui să ne facem ochi dulci, nu? a rostit ea, vag. Doar asta fac toți, nu-i așa?

— Păi... da, m-am oferit.

Așa că asta am și făcut.

HANNAH

Tatăl meu cam ezitase cu privire la întreaga idee ca noi să mergem la un festival. Nu pentru că s-ar fi gândit că aveam să iau droguri sau o să apar goală la televizor, ci mai mult din cauza aspectului

legat de camping. Nu părea să fie prea încrezător în abilitățile mele de supraviețuire tip Bear Grylls, despre care el credea în mod evident că aveau să-mi fie puse la încercare.

Mama mea se repezise și cumpărase un cort Cath Kidston, spunând:

— Asigură-te că o să-l aduci întreg înapoi, astfel încât să poată fi folosit și altă dată.

Ne-a luat trei ore să-l instalăm și în final era acoperit peste tot de noroi, ca și noi de altfel.

— Eu una nu o să mă mai implic în niciun chip cu demontarea lui, a spus Stella, în timp ce își azvârlea sacul de dormit în el.

Un tip dintr-un cort de lângă noi m-a întrebat ce trupe vreau să văd. N-am știut ce să spun. Nu sunt una dintre acele fete care *chiar* e pasionată de muzică. Este una dintre întrebările de care mă tem. E ca un test decisiv pentru cât de mișto ești. De obicei răspund ceva de genul „îmi plac toate tipurile de muzică" și încerc să schimb subiectul cât mai repede posibil. Mi-e dor de timpurile în care era acceptabil să-ți placă muzica din topuri.

Nici măcar nu m-am uitat pe net la lista celor care vor cânta. Pentru noi, mersul la festival n-a fost niciodată despre muzica live, ci despre purtarea unor blugi tăiați, a unor cizme de cauciuc, a unei bentițe hippie și despre o bronzare cât mai intensă. Eram încă la fel de albă ca varul. Kavos-ul nu avusese niciun fel de impact asupra pielii mele.

În ciuda ploii, Stella era în formă. A flirtat cu diverși tipi, la întâmplare, pentru a-i convinge să ne ajute la instalarea cortului, și a tropăit în jur, pe câmp, încălțată în cizmele ei de cauciuc Hunter, ediție limitată, țopăind prin băltoace. Lucrurile erau în regulă între noi. Eram prietene la fel ca întotdeauna, dar exista o anumită detașare. Am vorbit în fiecare zi, dar nu i-am spus despre cearta

zdravănă pe care am avut-o cu mama despre cazarea la universitate sau despre faptul că deveneam agitată din cauza plecării de acasă.

Băiatul de la Toaletă nu a fost nici el pomenit. Nici măcar ca un flirt întâmplător. Nici măcar ca pe cineva bun de adăugat la albumul nostru de amintiri de la sfârșitul clasei a noua. Era doar un tip oarecare, întâlnit la o petrecere. Doar un alt nume pe lista posibilelor suflete pereche. Era un nimeni. Cel puțin, asta credeau Grace, Tilly și Stella. Pentru mine, el era încă o persoană la care visam cu ochii deschiși.

Kavos și toate evenimentele care se întâmplaseră aveau să ne țină ocupate în timpul petrecerilor în pijamale, până avea să se petreacă ceva mai important. Asta dacă mai urma să facem petreceri în pijamale. Lucru care nu mă prea așteptam să se întâmple.

Până am ajuns la scena principală se făcuse deja întuneric, ploua cu găleata și era *frig*. Purtam hanoracul meu de urgență și șosetele de camping ale tatălui meu trase cât mai sus pe picior. Atât în privința condițiilor de lux din camping. Găsisem deja o urechelniță în părul meu și fusesem nevoită să fac pipi din picioare, în spatele unui paravan.

Scena principală era ticsită. Am fost strivită lângă Grace și împinsă în față, într-un tip pe care nu l-am văzut la față, dar care purta un costum de vacă.

Grace l-a rugat s-o ia în cârcă. El a făcut-o. Acolo sus, deasupra mulțimii, ea s-a apucat să zbiere pe un ton fals „sunt o fată drăguță" și să-și fluture brațele, în cazul în care ar fi fost filmată și imaginea i-ar fi fost proiectată pe ecranul cel mare. Le-am putut auzi pe Stella și Tilly în spatele meu, dar era prea mare înghesuială ca să mă pot întoarce măcar pentru a vorbi cu ele.

Dintr-odată, am crezut că Grace a fost rănită pentru că a început să răcnească. La început, n-am putut auzi ceea ce-i ieșea pe gură, era doar un fel de vaiet gutural. Și apoi a început să zică:

— Băiatule de la Toaletă! Băiaaatuuule de la Toaletăăă!

El era *aici*. Undeva printre toate aceste trupuri zăpăcite care dansau, el era aici. Grace flutura puternic din mâini. Am văzut-o uitându-se în jos. Ochii ei mă căutau pe mine. Am împietrit din cauza panicii. Stella m-a apucat de braţ şi a ţipat spre Grace:

— Ce?! Eşti sigură?

— Da, da! El este, cu siguranţă! E dincolo de difuzoare!

Stella a împuns costumul de vacă în piept.

— Omule vacă! Las-o jos! Trebuie să ajungem la Băiatul de la Toaletă!

Acesta a părut derutat.

— Să ce?

Grace şi-a înfipt tocurile în coastele lui.

— Pune-mă jos şi gata! a exclamat ea, folosind o voce autoritară.

Omul vacă s-a aşezat în genunchi şi Grace s-a dat jos de pe umerii lui, plonjând în mulţime.

— Urmaţi-mă! a ţipat ea la noi. Pe aici!

Stella ne-a apucat strâns de mână pe mine şi pe Tilly şi ne-am avântat pe urmele ei. Mă simţeam ca şi cum aş fi avut rău de mare. Ca şi cum nu m-aş fi mişcat după voia mea, ci aş fi fost pur şi simplu purtată de curent, împotriva dorinţei mele.

— Băiatule de la Toaletă! a zbierat Grace, ca şi cum acesta ar fi fost numele lui adevărat şi ar fi putut să-i răspundă. BĂIATULE DE LA TOALETĂ!

În cele din urmă, ne-am croit drum prin mulţime şi am dat cu ochii de el chiar acolo, în faţa noastră. Numai că nu era singur.

— Băiatul de la to... lui Grace i-a căzut faţa. Oh...

Era Sam, acoperit de noroi, dar arătând mai bine ca oricând, pupându-se de zor cu o roşcată în nişte pantaloni de un galben strălucitor.

Grace s-a întors spre mine, cu ochii cât cepele.

— Îmi pare rău, Han, el nu... făcea asta cu un minut în urmă.

Înainte de a putea spune ceva, Stella și-a dat ochii peste cap și a făcut un pas înainte.

— Grace, idioato, ăsta nu e Băiatul de la Toaletă. Ăsta e doar Sam. Hei, Sam!

A spus-o tare, pe o voce care suna cumva în genul plictisită-de-toate.

Auzindu-și numele, Sam și-a scos limba din gura domnișoarei Pantaloni Galbeni și s-a întors. Și-a mutat privirea de la mine la Stella și înapoi la mine. Grace a prins-o pe Stella de talie și i-a spus în șoaptă:

— Stella, serios, ăsta e Băiatul de la Toaletă.

— Aşteptă! Stai puţin, a spus Tilly. Ăsta e băiatul care fuma iarbă în şifonierul tău.

Grace și Stella s-au holbat la ea.

Nu era nicio cale de ieșire. Era pe cale să se întâmple. Nicio minciună pe care aș fi putut să o spun nu avea cum să mă scape basma curată. M-am uitat în jurul meu în căutarea unei căi de ieșire, dar oamenii din preajmă mă înghesuiau din toate părțile.

Stella s-a întors spre mine.

— Ce naiba se întâmplă, Han? a întrebat ea, pe un ton imperativ.

Puteam simți cum tremur. Acum toată lumea se zgâia la mine: Stella, Grace, Tilly, Pantalonii galbeni. Și Sam.

SAM

Ar fi trebuit să știu că avea să se întâmple — că aveam să dau iarăși nas în nas cu Hannah, adică. Cred că ar fi fost de dorit ca, în acest caz, să nu fi fost beat, drogat și surprins în timp ce eram pipăit

de o tipă numită Panda, iar ea să nu fie înconjurată de o droaie de amice care să se refere toate la mine ca fiind „Băiatul de la Toaletă".

În orice caz, de unde și până unde „Băiatul de la Toaletă"? Sună ca dracu'. Poate că „Băiatul din baie" ar fi fost mai bine? Măcar are o aliterație și tot ce-i mai trebuie.

Am știut că era o greșeală să merg lângă scena principală. Dar, din moment ce Panda și prietenele ei au sugerat acest lucru, lui Robin, Ben și Chris le-a fost greu să refuze.

Din fericire, acel moment oribil în care stăteam pur și simplu împietriți, holbându-ne unul la celălalt, în fața tuturor, a fost întrerupt aproape imediat de un șir de conga, care își croia drum prin mulțime. Chris, Robin și Ben, care nu erau conștienți încă de situația incredibil de incomodă care se petrecea lângă ei, s-au alipit și ei în spatele șirului, iar noi — eu, Hannah, prietenele lui Hannah și cele ale lui Panda — am fost, de asemenea, înghițiți. Pe măsură ce se alătura tot mai multă lume, șirul devenea tot mai dezlânat. Într-un minut, îi pierdusem din vedere pe toți cei care pe care îi cunoșteam.

Când am fost în cele din urmă scuipat afară din gloată, am văzut-o pe Hannah, singură, adunându-se, după ce fusese și ea expulzată în apropiere. A existat o fracțiune de secundă în care ea nu mă zărise încă și în care am știut că pot să dau bir cu fugiții, dar chiar voiam să vorbesc din nou cu ea. Nu-mi păsa dacă era ciudat.

— Hei, am spus, apropiindu-mă de ea. A fost o chestie cam țicnită, nu-i așa?

Mi-a aruncat un zâmbet agitat.

— Da. Îmi pare rău, noi nu am vrut să vă, ăăă, întrerupem. Stella tocmai te văzuse și ne-am gândit să te salutăm.

— Oh, nu, e în regulă, am zis. Eu doar...

Eu doar mă giugiuleam cu o fată numită Miranda, care își spune Panda pentru că iubește atât de mult urșii panda. O fată care nu ești tu.

— Eu doar... nu făceam cine ştie ce, zău aşa.

Nu mi-a venit în minte altceva mai bun decât asta. Era limpede că mă văzuse cu limba vârâtă pe gâtul lui Panda.

— Bun aşa, a spus ea, lovind cu piciorul, distrată, un petic de gazon.

— Cu cine mai eşti pe aici? am întrebat, simţind cum bătăile inimii mi se înteţeau, doar la adierea următoarei întrebări care îmi venise în minte şi care îşi croia drum la vale, spre limba mea. Este şi, ăăă, prietenul tău aici?

S-a apucat să lovească mai abitir bucata de gazon, fărâmiţând-o sub cizme.

— Păi... Nu. Nu a putut să vină. E prins cu nişte chestii.

— Oh. Mişto.

Ce fel de chestii? m-am întrebat. Probabil cumpăratul mai multor veste.

Un strop de linişte a pogorât între noi în timp ce împungeam amândoi gazonul cu picioarele. Ea şi-a desfăcut câteva fire din părul prins în coadă şi a început să le mestece. Am simţit o nevoie imperioasă de a o înşfăca şi a o săruta. Mi-am canalizat nemulţumirea de a fi nevoit să-mi reprim această dorinţă izbind aiurea în solul umed.

În cele din urmă, ea a rostit:

— Uite, acum ar trebui să încerc să le găsesc pe Stella şi pe celelalte fete.

— Oh, da, am murmurat eu. Trebuie să mă întorc şi eu la băieţii mei. Dar presupun că o să te mai văd pe aici, nu-i aşa?

Ne întâlnirăm deja, întâmplător, de două ori, aşa că nu exista niciun motiv să nu ni se întâmple din nou. Sau, cel puţin, asta mi-am spus.

— Da, cu siguranţă. Ne vedem, atunci.

Mi-a zâmbit și a plecat. Am observat că soarele îi scosese în evidență pistruii mai mult ca niciodată.

În timp ce o urmăream croindu-și drum înapoi prin mulțime, am stat acolo blestemându-i prietenul, oricine ar fi fost, și realizând încă o dată cât de tare îmi picase cu tronc.

HANNAH

Nici măcar nu m-am deranjat să încerc să le dau iarăși de urmă — pur și simplu m-am îndreptat direct spre cort și m-am vârât în sacul meu de dormit. Cortul era fierbinte și lipsit de aer. Undeva, pe unul dintre câmpuri, știam că vorbeau cu toții despre mine. Mă simțeam ca o ciudată. O escroacă.

Eu și Stella nu ne dăduserăm încă întreaga armă pe față. Toată vara. Poate că acum era momentul. Știam că aveau să se întoarcă în cele din urmă. După un timp, mi-am dorit cumva ca ele să apară, dar nu au făcut-o. Se distrau cu toții acolo, afară, fără mine. Poate că Stella și-o trăgea deja cu Robin. Probabil că vorbeau despre ce mincinoasă compulsivă și nebună eram.

Să zaci întinsă într-un cort ascultându-i pe toți cei din jur cum se distrează este probabil unul dintre cele mai singuratice lucruri pe care le poți face.

După o vreme, care mi s-a părut zile întregi, le-am auzit pe toate trei afară, glasurile lor devenind tot mai ridicate pe măsură ce se apropiau. Stella a avut nevoie de secole până să-și dea seama cum să desfacă fermoarul cortului. Am luat revista *Vogue* și m-am prefăcut că citesc. Tăcerea dintre noi era palpabilă. Niciuna dintre noi nu avea nimic de spus. Poate că așa stau de fapt lucrurile. Poate că prietenia se termină, la drept vorbind, atunci când niciunul dintre cei implicați nu mai are ceva de spus.

— Îmi pare foarte rău, Han. Chestia asta e atât de ciudată. Acum încep să-mi dau seama cum de totul este atât de ciudat între noi. Toate se leagă. Aș vrea să-mi fi spus.

Era adevărat. Cred. În sensul că ea se gândea că totul era deoarece se giugiulise cu Sam. În sensul că ea regreta lucruri care făcuseră ca relația noastră să ajungă o mizerie. În sensul că ea nu se gândea la nimic la un nivel mai profund. Tot ceea ce vede ea intră în categoria titlurilor știrilor. În sensul că ea nu spune de fapt niciodată ceva adevărat, iar acest lucru se simțea.

— Mă simt ca o tembelă, i-am zis. Ar fi trebuit să-ți fi spus la cinematograf.

— Nu arăți ca o tembelă. Pe bune. Oricum, acum ne-am sărutat cu aceiași trei tipi, așa că totul e în regulă.

— Nu l-am sărutat pe Sam.

Mi-a zâmbit în timp ce-și scotea trusa de toaletă din rucsac.

— Nu l-ai sărutat *încă* pe Sam...

Conversația din cort nu conținea de fapt întregul adevăr. Mult mai multe se petrecuseră pentru a provoca ruptura dintre noi. Dar am lăsat-o așa, pentru a ne putea simți din nou ca înainte. De fapt, asta nu era adevărat. Am lăsat-o așa pentru că sunt slabă. Stella a avut toată explicația de care avea nevoie pentru a lăsa totul în urma noastră. Pentru ea, era doar ceva ce se întâmplase. Numai că eu simțisem, întreaga vară, că era vorba de mai mult decât atât.

În timp ce Stella se foia în sacul ei de dormit, lângă mine, m-am gândit la Sam și la cât de bine arăta. Chiar și purtând pungi de plastic de la Sainsbury înfășurate în jurul picioarelor, arăta mișto.

— Cum să ajung să-l sărut vreodată, Stell? am șoptit în timp ce ne fura somnul pe amândouă, gândindu-mă la tipa cu pantaloni galbeni. E limpede că are pe cineva.

Din adâncurile sacului ei de dormit, am auzit murmurul Stellei:

— Nu pentru mult timp.

SAM

După aproape o oră de călcat noroiul în picioare, am dat în cele din urmă de Ben și Robin pe ringul de dans. Nu dansau, desigur. Stăteau în picioare lângă cabina DJ-ului, dând aprobator din cap la fiecare nouă melodie. Chris era considerat în continuare dezertor. Poate că dansa conga pe drumul înapoi spre Londra.

— Unde naiba ai fost? a țipat Robin, îmbrățișându-mă entuziast.

N-am putut să mai țin în mine. Entuziasmul ce pusese stăpânire pe mine la vederea lui Hannah și aducerea aminte a cât de mult o plăceam au scos ce era mai bun din mine. I-am spus totul — despre cum o întâlnisem în baie, la petrecerea Stellei, despre întâlnirea dublă, despre faptul că eu eram Băiatul de la Toaletă.

— Pe toții dracii, a strigat Robin peste asurzitoarea muzică tehno. Așadar tot timpul, la Westfield, tipul cu Ribena despre care vorbea Stella erai *tu*?

Am încuviințat din cap, reușind să mă simt simultan mândru și jenat.

— Nu e de mirare că Hannah era atât de ciudată. Tu stăteai pur și simplu acolo, fără să sufli o vorbă, în timp ce Stella ne spunea cât de mult te iubea!

Auzindu-l pe Robin spunând-o mi s-a părut dintr-odată că era adevărat și am simțit un val de excitare pulsând prin mine.

— Ce altceva puteam să fac? am strigat. Nu puteam să recunosc în timp ce stăteam cu toții așezați în jurul mesei — ar fi fost și mai jenant pentru Hannah dacă tu și Stella ați fi știut adevărul. Iar eu se presupunea că venisem la o întâlnire cu *Stella*, oricum.

Robin a clătinat din cap.

— De acum încolo nu mai ai voie să te mai plângi vreodată că nu te plac fetele.

Dintr-odată, l-am zărit amândoi pe Chris croindu-şi drum spre noi prin mulţimea care se legăna. Avea nişte ochi sălbatici, era fără cămaşă şi avea nişte tatuaje sportive, în stil tribal, proaspăt impregnate cu henna pe braţ.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

— Nu sunt sigur, a spus el, rânjind nebunește. Am stat în șirul conga. Am ajuns prin niște locuri stranii. Cred că m-am căsătorit cu un model la un moment dat.

— Îmi place melodia asta! a răcnit Ben, în timp ce DJ-ul punea un cântec tehno, care suna exact la fel ca oricare alt cântec tehno pe care îl pusese anterior.

Am dansat până când am fost prea obosiţi ca să ne mai ţinem pe picioare. Apoi ne-am călcat în picioare înapoi la corturi, plini de noroi, beţi şi fericiţi.

A doua zi ne-am trezit zvâcnind mahmuri, într-o căldură insuportabilă. Pereţii cortului se năruiseră ca şi cum ar fi fost incendiaţi. Robin s-a târât afară din sacul lui de dormit, icnind şi ţinându-şi capul în mâini.

— Aer proaspăt... a bombănit el. Apă...

Am desfăcut fermoarul de la ieşire şi am aruncat o privire chiorâşă afară, în lumina orbitoare a zilei. Musonul din noaptea precedentă părea să fi spălat cerul, curăţându-l, iar soarele strălucea intens peste câmpuri, uscând noroiul.

Ben şi Chris s-au dus să ia nişte sandviciuri cu şuncă, să ne mai dregem mahmureala. Robin s-a întins pe iarba umedă, strângând la piept sticla noastră de apă de doi litri.

— Aşadar, care-i planul pentru astăzi? a întrebat el, căscând. O să te vezi iarăşi cu Hannah, corect?

— Sper. Cred că chiar îmi place foarte mult de ea.

Robin a ridicat o sprânceană.

— Ai crezut că îţi plăcea cu adevărat şi de Jo. Şi s-a dovedit a fi greţos de insuportabilă.

Era adevărat. Dar simţeam ceva diferit în legătură cu Hannah. Relaţia cu Jo fusese subminată tot timpul de îndoieli sâcâitoare şi neliniştitoare. Nu-mi venea în minte nici măcar un singur lucru care să-mi displacă la Hannah. Cu excepţia faptului că avea un iubit, desigur.

— Există o problemă totuşi, am spus. Are un prieten.

— Dă-l dracului. Probabil că e un idiot, a zis el luând o gură de apă din sticlă şi ştergându-şi buzele cu mâneca tricoului. Stai aşa, dacă are un prieten, ce căuta la întâlnirea aceea dublă?

— Cred că a venit doar pentru a fi companionul Stellei.

— *Companioana,* m-a corectat Robin.

— Da, companioana. Sau poate că nici măcar nu a ştiut că era vorba de o întâlnire.

Robin s-a încruntat.

— Nu sunt sigur de asta. Sună un pic suspect. Dacă ai avea un prieten, nu cred că ai ieşi cu prietena ta şi cu alţi doi tipi, ce zici?

— Nu ştiu, am spus. Poate că prietenul ei pur şi simplu nu are nimic împotriva unor asemenea chestii. Poate că e model sau ceva, aşa că nu trebuie să-şi facă griji în legătură cu faptul că ea iese cu alţi tipi.

— Sau *poate,* a spus Robin, ridicându-se în picioare şi clipind, ea nu i-a spus asta. Şi *de aceea* ea era aşa de binedispusă, deranjându-se să se întâlnească cu un tembel ca tine în baie, la o petrecere!

Preţ de o clipă, m-am cufundat în această teorie. Un rânjet imens mi-a cuprins chipul şi mi-am simţit mahmureala evaporându-se. Îmi doream să fi vorbit cu Robin despre toată chestia asta legată de Hannah mult mai devreme; în mintea mea se răsuciseră şi

se încurcaseră tot soiul de fire, derutându-mă zdravăn. Se pare că o problemă împărtășită chiar se reducea la jumătate.

— S-ar *putea* să ai dreptate, am spus eu, rânjind în continuare ca un maniac. Dar, în orice caz, ea încă e cu acest tip. Asta mi-a spus aseară. Poate că e un obstacol prea mare.

— Nu, a zis Robin. Cu cât sunt mai mari obstacolele, cu atât mai mult sunteți meniți să fiți împreună, cred. Uită-te la Ron și la Hermione. Obstacole peste tot. Dar a renunțat Hermione la Ron atunci când el se întâlnea cu Lavander Brown? A lăsat-o Ron baltă pe Hermione atunci când ea se plimba cu jucătorul acela de Quidditch din Bulgaria? Au lăsat ei presiunea urmăririi ultimelor câtorva Horcruxes finale să-i despartă? Nu. Toată drama prin care au trecut nu a făcut decât ca totul să fie mai tulburător atunci când au ajuns în cele din urmă împreună.

M-a observat rânjind și a mai dres-o.

— Cel puțin... cred că asta s-a întâmplat. Asta e ceea ce mi-a spus sora mea, în orice caz. Nu știu.

Am râs și am înșfăcat sticla de apă de la el.

— Sună cam aiurea să batem câmpii despre fete și alte chestii de genul ăsta când există lucruri mai importante pentru care să ne facem griji.

— La ce te referi? a spus el. La încălzirea globală? Pentru că eu consider că totul o să fie în regulă în privința asta, până la urmă. Atâta tam-tam pentru nimic.

— Nu, mă refer la rezultate. Universitate. Toate astea. Știu că am dat-o în bară la franceză.

Robin a gemut.

— Îți faci prea multe griji, Sam.

Ben și Chris s-au întors cu sandviciuri cu șuncă de mărimea unor opritoare de ușă și ne-am pus toți patru pe înfulecat, băut și jucat frisbee, în timp ce soarele după-amiezii ne scălda în razele sale.

Pe la șase seara ne-am apucat să ne pregătim ca să ne îndreptăm spre scena principală. Lentilele mele de contact îmi dădeau o senzație de mâncărime, așa că m-am dus la toaletă să mi le scot. Eram puțin enervat din pricina asta, căci dacă aș fi dat iarăși nas în nas cu Hannah, aș fi purtat ochelarii, care — după cum îi place lui Robin să sublinieze — mă fac să arăt ca „un hipster de rahat".

— Mă întorc într-o secundă! am zbierat.

11

HANNAH

Nu văzusem prea multe penisuri. Lista este:

1. Al fratelui meu (nu se pune).

2. Al lui Daniel Radcliffe, în *Equus*, la Teatrul Gielgud (aflat tare departe şi care nu mă atrage în mod special, aşa că nici ăsta nu se pune).

3. Al lui Freddie Clemence de la petrecerea de ziua Aliciei Miller, când a împlinit şaisprezece ani. (L-am masturbat. Ei bine, într-un fel. Habar n-aveam ce făceam şi m-am mulţumit să-l privesc frecându-şi-l singur şi, din când în când, i l-am atins un pic. Era jenant. Categoric contează, dar nu este chiar o listă impresionantă pentru o fată în vârstă de optsprezece ani, care nu este creştină sau altă ciudăţenie de soiul ăsta.)

Pe numărul patru l-am zărit de fapt, vrând-nevrând, la festival. Am văzut un tip pişându-se într-o sticlă de plastic.

Aşteptând la rând la toaletă mi-aş fi dorit să fi putut face şi eu acelaşi lucru. Să aştepţi patruzeci şi cinci de minute pentru a face ceva ce acasă poţi oricând este destul de deprimant. Până când am ajuns în faţă, mi-am încrucişat picioarele şi am simţit o durere moderată.

L-am văzut pe Sam înainte s-o facă el. Încerca să-şi spele ochelarii sub un robinet. După ce i-a curăţat a încercat să-i şteargă de bluză, dar aceasta era atât de plină de noroi încât nu a reuşit decât să-i murdărească la loc. Habar n-aveam că purta ochelari. Nu-i avea acasă la Stella. Sau la Westfield. În cele din urmă, şi i-a pus aşa, uzi. Şi apoi, tocmai când îmi coboram privirea, m-a văzut.

Părea să aibă nevoie de secole pentru a se decide ce să facă. Şi apoi a făcut cu mâna. M-a cuprins o senzaţie stranie, ca atunci când mănânci Haribo acru. Părul meu era atât de unsuros. Nu am putut *suporta ca el să-l vadă de aproape, aşa că mi-am ridicat gluga.* De fapt, mi-am ridicat-o precum un gangster jamaican.

Mersul prin noroi durează de vreo zece ori mai mult decât mersul normal. De câte ori îi poţi zâmbi cu stângăcie cuiva împreună cu care îţi croieşti drum prin glod?

— Hei, am spus.

M-am gândit că era posibil ca el să se aplece pentru a mă săruta, dar n-a făcut-o, slavă Domnului.

— Hei, a fost tot ce a spus el, înainte ca o fată din spatele meu să mă bată pe umăr.

— Stai la rând? m-a întrebat ea.

Ceea ce este o întrebare al dracului de stupidă când ai stat în picioare la coadă mai mult decât ai fi stat pentru Air[1] la Alton Towers.

Am dat din cap. Şi apoi i-am spus lui Sam:

— Doar o secundă.

M-am dus la toaletă şi am deschis uşa.

DOAR. O. SECUNDĂ.

Habar n-am cum de mi-a ieşit pe gură sau ce am vrut să spun. Practic i-am ordonat să aştepte. Ca şi cum eram prieteni. Ca şi cum

[1] Air, actualmente Galactica, este un roller coaster virtual reality în parcul de distracţii Alton Towers din Staffordshire, Anglia. (n. red.)

aș fi avut ceva să-i spun. La fel ca atunci când îi spun ceva mamei și scriu un SMS în același timp. M-am așezat pe ciudata toaletă metalică, a cărei cuvă era umplută cu lichid albastru și mi-am dat seama că nu exista hârtie igienică, așa că m-am speriat. Am vrut să-i trimit un SMS Stellei și să-i spun că mă întâlnisem cu Băiatul de la Toaletă la toaletele *de aici* și că trebuia să vină ACUM. Dar telefonul meu nu avea semnal.

Gluga era ridicolă. Chiar și gangsterii jamaicani trebuie să-și dea glugile jos pentru a face pipi.

Sam aștepta lângă robinete când am ieșit. Ori de câte ori sunt cu băieții ajung, în cele din urmă, să spun cele mai plictisitoare lucruri mămoase.

— Ochelarii tăi sunt OK?

— Da, într-adevăr urăsc să fiu chior.

— Bunica spune mereu că nu ar trebui să mă căsătoresc cu un bărbat care poartă costume maro, are barbă sau mustață și are nevoie de ochelari.

El a râs. Practic îi spusesem că era un eșec genetic. De fapt, vrusesem să spun: „Ești minunat și cred că s-ar putea să fii Alesul".

I-am spus cât de mult timp așteptasem să intru la toaletă și despre băiatul care făcuse pipi într-o sticlă.

— Ce faceți voi acum? m-a întrebat el.

M-am simțit pusă într-o situație delicată. Habar n-aveam, la drept vorbind. Nu aveam un plan mișto de a ne întâlni cu oameni mișto, așa cum, probabil, avea el. Văzusem cam despre ce era vorba. Cred că urma să ne învârtim pur și simplu pe acolo și poate să dansăm un pic pe undeva, după care aveam să ne întoarcem la cort. Eram cam jalnice, zău așa.

Bunica spune întotdeauna că norocul îl favorizează pe cel curajos. Dar eu n-am dat dovadă, în continuare, de curaj. Am făcut în așa fel încât să nu fiu nevoită să-l împart cu nimeni altcineva.

— M-am cam pierdut de ceilalţi.

— Oh, la naiba, asta e naşpa rău.

— Ai semnal?

— Nu.

— Nici eu.

Mă simţeam ca un copil pierdut sau ceva de genul ăsta. M-am întrebat dacă el se simţea obligat să stea cu mine. Probabil că dorea să se întoarcă la Pantaloni Galbeni, care avea un păr incredibil de perfect, pe care nu era nevoită să-l acopere cu o glugă, şi care cumva izbutise să nu se împroaşte cu noroi din creştet până-n tălpi.

Am vrut să-i spun că era OK dacă îşi vedea de treabă şi pleca. Ştiam cu exactitate unde erau fetele. Grace îmi spusese de zece ori, înainte să plec, că aveau să fie la standul cu băuturi fără alcool.

— Vrei ceva de mâncare? m-a întrebat el.

Am încuviinţat din cap şi ne-am îndepărtat. Pentru puţin timp mi-am verificat mai întâi de trei ori în minte ceea ce aveam de gând să spun, vorbind abia după aceea. Nu era ca şi cum aş fi vorbit cu un prieten, dar vorbeam totuşi. Continuând să spun lucruri pe care chiar le credeam. Pentru o vreme am mers în tăcere şi nu a fost ciudat.

Un bărbat îmbrăcat în galben i-a dat lui Sam un jeton Happiness.

— Hei, omule, fii fericit! Uite un jeton Happiness pentru tine şi prietena ta, a spus el.

Stomacul mi s-a agitat un pic, deoarece el presupusese că eram împreună.

Sam nu a spus: „Nu e prietena mea. Prietena mea face acum poze mişto pentru Instagram pantalonilor ei galbeni pentru că e o gagică incredibil de mişto". A spus doar: „Desigur, mulţam", după care mi-a dat jetonul.

Am mers pe un câmp unde nu mai fusesem niciodată şi am trecut pe lângă un cort pe care scria *Silent Disco*.

Așa că am intrat și am luat niște căști și am dansat pe acolo. Nu demential, ca niște drogați, sau dezlănțuit, aidoma celor care se aflau acolo, ci potolit, precum niște copii la o nuntă. Pur și simplu ne fandoseam. Sam nu părea să se sinchisească de faptul că nu eram în rând cu lumea. La un moment dat, un hipiot bătrân și dus cu pluta a început să valseze cu el și el pur și simplu i-a cântat în strună.

Sam era ciudat și greoi și uneori avea un aer cam anxios, dar totodată și amabil. Când am plecat, am găsit un pantof pe jos, iar el l-a ridicat și l-a așezat pe o bancă, astfel încât persoana care l-a pierdut să-l poată găsi.

Am mers mai departe în timp ce soarele începea să apună. Am cumpărat amândoi niște cidru și am vorbit despre ce s-ar putea întâmpla dacă te-ai duce până la capătul universului și dacă ai cădea de pe marginea lui. Și apoi am discutat despre cuverturile cu care ne înveleam când eram mici și despre mămicile care cumpără întotdeauna biscuiți ieftini, pentru că aceștia ar ține mai mult.

Am trecut de spațiul în care o preoteasă păgână oficia ceremonii de căsătorie fără acoperire legală și ne-am uitat la niște oameni beți mangă, majoritatea enervându-și prietenii cerându-le să se căsătorească și să danseze în jurul runelor.

Puteam auzi coloana sonoră de la *Bugsy Malone*. Îmi place *Bugsy*. Am DVD-ul în ediție limitată.

— Mă dau în vânt după Bugsy Malone.

Cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să le pot pune stavilă. Mi-am notat, în minte, ca mai târziu să spun ceva mișto, ca de la sine, astfel încât să echilibrez situația.

Ne-am îndreptat spre un cort care avea o pancartă pe care scria „PETRECEREA PĂLĂRIERULUI ȚICNIT" atârnată deasupra intrării, iar Sam m-a apucat de mână și m-a tras înăuntru. Acolo

cânta o trupă, iar o femeie într-o rochie mulată și împodobită cu un șarpe făcut din pene interpreta cântecele Ninei Simone.

Existau niște mici mese rotunde și oameni care beau din cești de ceai. Și un cufăr mare din care oamenii scoteau haine, îmbrăcându-se cu ele. Când m-am uitat la ringul de dans, mi-am dat seama că toată lumea purta costume de bal mascat. Am scos o rochie roșie de satin, lăsând-o să cadă ghem pe podea, mi-am scos hanoracul și mi-am tras-o peste vestă și pantalonii scurți. Mi-a ajuns până la cizmele de cauciuc. Știam că mi se vedea sutienul, dar mi s-a părut aiurea să îmbrac la loc hanoracul.

O fată care proba o diademă lângă mine a spus:

— Arăți *uimitor* în rochia aia.

Sam a dat din cap și mi-a zâmbit.

— Da, chiar așa. Cu toate că ai reușit cumva să te stropești cu noroi pe *gât*. Asta e destul de impresionant.

Aveam noroi peste tot. Sam își pusese un melon și un costum negru care era mult prea mare pentru el.

Un bărbat îmbrăcat ca un iepure alb ne-a luat comanda. Amândoi am cerut gin tonic și ne-a servit dintr-un ceainic.

Ne-am învârtit pe acolo, dansând, și o femeie în dresuri, cu moațe victoriene în păr, ne-a făcut o fotografie cu un Polaroid.

Ne-am așezat pe niște perne de catifea și am stat de vorbă cu oamenii din jurul nostru în timp ce ne-am băut ginul. Apoi ne-am ridicat și am încercat să dansăm tango.

În cele din urmă, cortul s-a închis, așa că ne-am schimbat din nou în hainele noastre și am ieșit în noapte. Oamenii începeau să se întoarcă la corturile lor.

— Stella și restul își vor face griji pentru tine?

— Nu, totul e în regulă în privința chestiilor de genul ăsta.

Probabil că Grace sunase atât poliția, cât și pe mama mea, ba chiar și la BBC, pentru orice eventualitate.

Din pricina noroiului și a celor care se fâțâiau încoace și-ncolo nu mă așezasem nicăieri jos înainte de a ajunge aici. Dar lângă cortul cu costume, iarba era încă teafără.

Stând jos și uitându-mă în jur la cât de pustiu era câmpul, mi-am dat seama cât de târziu se făcuse.

— Mă simt ca o ceașcă de ceai.

— Sau ca o Ribena fierbinte.

Era prima dată când vreunul dintre noi aducea vorba despre noaptea respectivă. Noaptea în care se giugiulise cu Stella. Voiam să-mi scot din minte faptul că îl doream.

— Amicii tăi nu-și vor face griji? l-am întrebat.

— Nu, e în regulă.

— O, super!

Și-a plecat privirea, holbându-se la picioarele lui.

— Cum se face că prietenul tău n-a reușit să vină?

— Păi... A trebuit să lucreze.

— Naşpa. Unde lucrează?

— La Morrisons.

Chiar și prietenii mei fictivi sunt niște rataţi. De ce n-am spus că își luase un an de pauză? Sau că lucra într-un club?

Ne-am uitat puțin la stele. Dacă am fi fost într-un film, ar fi putut să mă sărute. Dar, dacă am fi fost într-un film, eu aș fi arătat ca Pantaloni Galbeni. Și n-aș fi inventat relații fictive de doi bani.

SAM

Ar fi trebuit, probabil, să o sărut atunci când stăteam întinși sub stele. Mă tot gândeam: „Acum! Fă-o acum!" Dar părea atât de clișeeic. Poate că fetelor le plac totuși clișeele. Comediile romantice de rahat sunt pline de ele.

Desigur, principalul motiv pentru care nu am sărutat-o a fost prietenul ei. Nu reușeam să înțeleg. Dacă era într-adevăr cu el, ce făcea întinsă pe un câmp, cu mine? Poate că Robin avusese dreptate.

Nu am simțit că aș avea nevoie să o impresionez. Cu Panda și Erin și Jo și cu majoritatea celorlalte fete cărora le făcusem vreodată ochi dulci eram întotdeauna conștient de faptul că vorbele mele sunau ca dracu'. Nu puteam permite nici măcar unei singure propoziții să-și ia zborul de pe buzele mele fără a o scana în minte mai înainte, în cazul în care ar fi conținut ascuns pe undeva ceva stupid sau naspa.

M-am simțit ciudat gândindu-mă că eu și Hannah ne cunoscuserăm cu adevărat unul pe celălalt doar de vreo șapte ore. Așa cum stăteam întinși acolo, mă simțeam la fel de confortabil cu ea ca și cum m-aș fi aflat în compania lui Robin sau a lui Chris. Mai confortabil, de fapt.

Niciunul dintre noi nu știa nimic despre astronomie, așa că ne-am apucat să botezăm constelațiile. Ea a arătat spre „Fundul lui Kim Kardashian". Eu am arătat spre „Ciuful lui Simon Cowell".

Bateria telefonului meu se descărcase, așa că nu mi-am dat seama cât am stat acolo, dar atunci când ne-am ridicat, în cele din urmă, soarele era pe cale să răsară.

Ne-am întors spre corturile noastre străbătând câmpul. Era mult mai pustiu decât cu o noapte înainte — doar câteva trupuri vag conștiente întinse pe jos, cele mai multe strângând încă în mâini sticle de cidru sau cuie stinse de mult.

Am trecut printr-un mic pâlc de tarabe insuportabil de ciudate unde studenți cu părul rasta vindeau cărți de tarot și clopoței de vânt lucrați manual.

— Oh, fir-ar să fie, nu suport chestiile de genul ăsta, am spus, arătând spre o ditamai grămada de cranii de cristal și de tricouri cu simbolurile yin și yang.

— Da, nici eu, a încuviințat ea dând din cap. De fapt, i-am dat papucii lui Robert Pattinson în clasa a noua, atunci când am aflat că avea un talisman al viselor, amuletă aia amerindiană.

— Foarte înțelept, am zâmbit. Măcar nu credea în horoscop. Chestia asta mă enervează cel mai tare.

Hannah a icnit îngrozită, luându-mă peste picior.

— Bunica mea nu te-ar ierta în vecii vecilor dacă te-ar auzi spunând așa ceva. E *obsedată* de horoscop. La un moment dat mi-a spus că am dat-o în bară la examenul de fizică deoarece capricornii au probleme de concentrare.

Am râs.

— Cred că e ridicolă ideea cum că luna în care te-ai născut are vreo legătură cu felul de persoană care ești.

— Când e ziua ta de naștere? a întrebat ea.

— Optsprezece august.

— Un leu tipic, a rânjit ea. Încăpățânat și năvalnic.

Am izbucnit amândoi în hohote de râs. Nu-mi venea să cred cât de amuzant și de la îndemână era să stau de vorbă cu ea și cât de *bine* mă făcea să mă simt.

— Așadar, la ce universitate o să mergi? a întrebat ea, în timp ce treceam pe lângă o cabină mică de lemn acoperită cu o perdea de catifea groasă pe care scria „Ghicitoare".

De fapt, nu-mi place să le spun oamenilor că am obținut un loc la Cambridge. Sună ca și cum mi-aș da aere.

— Am... obținut cumva un loc la Cambridge, dar nu sunt sigur până când nu voi primi rezultatele.

Toată lumea spune că nu e sigură până când nu va primi rezultatele.

— Uau. Asta e cu adevărat impresionant. Ca să faci ce?

— Engleză.

— Hei, și eu la fel.

Tocmai eram pe cale să o întreb la ce universitate avea de gând să se ducă, când dintr-odată, dinspre ieșirea din cortul de dans, am văzut-o pe Panda și pe prietenele ei croindu-și vesele drum spre noi. Trebuie să fi stat acolo întreaga noapte. Ele nu mă văzuseră încă, dar era o chestiune de secunde până aveau s-o facă.

Fără să mă gândesc, am făcut un salt înapoi și am intrat prin cortina din fața micii cabine a ghicitoarei, târând-o și pe Hannah înăuntru.

— Ah! Bun venit, călătorilor! a murmurat o doamnă masivă, de vârstă mijlocie, cu un pronunțat accent est-european. Purta o mantie lungă de mătase și un turban improvizat, care era destul de limpede un prosop de baie vopsit.

— Vreți să vă cunoașteți soarta, presupun?

Interiorul cabinei era doar cu puțin mai mare decât dulapul tip Harry Potter al Stellei, iar mirosul bolnăvicios și dulceag de tămâie era copleșitor.

— Sam, ce facem? a șoptit Hannah, care bineînțeles că era un pic derutată de cele petrecute.

Printr-o breșă a cortinei am văzut-o pe Panda și pe prietenele ei oftând și icnind pe un covoraș din cânepă pentru yoga, la o tarabă de vizavi. Nu puteam să ieșim din nou afară prea curând.

— Păi, da, i-am spus doamnei, vrem să ne aflăm soarta.

După care am continuat, întorcându-mă spre Hannah și ridicând din umeri:

— M-am gândit că ar putea să fie amuzant.

Ea a ridicat din sprâncene spre mine. Nu era convinsă, asta era limpede. N-o învinovățeam pentru asta.

— Excelent, călătorilor, a murmurat doamna. Dar, mai întâi, trebuie să-mi puneți niște argint în palmă.

— Cât de *mult* argint? am întrebat.

Nu voiam să dăm nas în nas cu Panda, dar, de asemenea, nu ţineam morţiş să dau toţi banii pe care îi mai aveam pentru festival unei femei cu un prosop de baie pe cap.

— Cinci monede de argint fiecare, aşadar zece pentru amândoi.

— Şi cât înseamnă aceste zece monede de argint?

— Zece lire sterline.

— *Zece lire sterline*? am protestat. Dar lirele sterline nici măcar nu sunt de argint!

— E o figură de stil.

Am tras iarăşi cu ochiul prin breşa cortinei. Panda era în continuare afară, la câţiva paşi, probând o basma de un verde strălucitor.

— În cazul ăsta, cu ce ne alegem pentru zece lire sterline? am întrebat.

— Îţi faci o idee despre ce te aşteaptă în viitor, dragul meu, a şoptit doamna pe un ton teatral.

— Da, dar aveţi de gând să-mi spuneţi lucruri bune sau lucruri rele? Nu vreau să vă dau zece lire sterline şi mai apoi să aflu că o să fiu jefuit, călcat de vreo maşină, mâncat de un rechin sau ceva de genul ăsta.

— Mâncat de un rechin? a rostit Hannah, ridicând din sprâncene.

— S-ar putea întâmpla, am spus, ridicând la rândul meu dintr-o sprânceană.

— S-ar putea, într-adevăr, a tors doamna. Tot ce trebuie să faceţi este să-mi puneţi nişte argint în palmă, după care vi se va dezvălui totul.

— Adică vreţi să spuneţi că tot ce trebuie să fac este să vă dau zece lire sterline şi că veţi face nişte chestii.

Zâmbetul enigmatic al doamnei s-a dizolvat într-o încruntare iritată.

— Uite, iubire, dacă nu aveţi de gând să plătiţi, vreţi să vă luaţi tălpăşiţa? Am alţi clienţi care aşteaptă.

Vorbirea ei tărăgănată, cu accent est-european, lăsase locul unui pronunţat accent de Newcastle.

Înainte de a putea protesta, Hannah i-a mulţumit politicos pentru timpul acordat, a tras cortina şi m-a tras afară, în lumina soarelui.

Panda şi prietenele ei tocmai părăseau taraba, înarmate cu achiziţiile lor ridicole. Din fericire, nu ne-au văzut, dar Hannah le-a zărit.

— Ăăă, Sam, nu e fata aia cu care erai ieri? a întrebat ea, uitându-se cum Panda şi prietenele ei se îndepărtau.

— Cine? am spus, prefăcându-mă că nu înţeleg întrebarea.

— Fata? De ieri? Atunci când te-am văzut prima dată în mulţime...

M-am uitat chiorâş în direcţia spatelui lui Panda.

— Păi, da, e posibil să fi fost ea. Nu pot fi cu adevărat sigur de la distanţa asta.

Hannah a aruncat o privire spre cabina ghicitoarei, după care mi-a zâmbit.

— Sam, ai fi putut vorbi cu ea, dacă avei chef. Nu m-ar fi deranjat.

Habar n-am ce m-a apucat — poate faptul că eram încă pe jumătate beat, sau obosit din cauza lipsei de somn, sau poate doar pentru că Hannah arăta atât de bine în acel moment, zâmbindu-mi atât de larg sub soarele dimineţii —, dar am hotărât să-i spun pur şi simplu adevărul.

— Nu am vrut să vorbesc cu ea. M-am sărutat cu ea ieri doar pentru că toţi prietenii mei şi toate prietenele ei făceau acelaşi lucru. Nici măcar nu mi-am dorit în mod special să fac asta. Pe ea o cheamă Miranda, dar îşi spune Panda pentru că rimează cu Miranda şi pentru că e topită după urşii panda.

Hannah a chicotit.

— Asta e ridicol.

— Ştiam că o să ţi se pară amuzant! La drept vorbind, nimănui altcuiva, cu excepţia mea, nu i s-a părut amuzant. Chiar şi Robin a spus că era o modalitate mişto de a-ţi arăta sprijinul pentru o specie pe cale de dispariţie. Cred că...

M-am oprit, încercând să invoc de undeva din mine vitejia de care aveam nevoie.

— Cred că mai degrabă aş fi fost cu tine. Chiar n-am fost în stare să-mi iau gândul de la tine de atunci, de la petrecerea Stellei. Îmi pare rău, chestia asta sună ca dracu' când ştiu că ai un prieten, dar nu mă pot abţine.

Zâmbetul ei s-a lărgit şi a roşit un pic.

— Am crezut că îţi plăcea de Stella, a spus ea calmă. Din ce alt motiv te-ai fi dus la întâlnirea respectivă?

— Pentru că Robin, prietenul meu, m-ar fi ucis dacă nu aş fi făcut-o! Stella a venit pur şi simplu şi s-a apucat să-mi facă ochi dulci la petrecere — habar n-aveam ce se întâmplă, de fapt. Am încercat să te găsesc, dar am presupus că plecaseşi deja cu prietenul tău, poate.

„Poate" stătea suspendat în aer, aidoma ecoului într-un pasaj subteran. Hannah a râs şi a clătinat din cap.

— Da, chestia e, Sam... Unele dintre lucrurile pe care le-am spus despre prietenul meu nu erau tocmai adevărate.

— Ce lucruri?

— Ei bine...

M-a privit drept în ochi.

— Toate.

M-am simţit derutat şi exaltat totodată, ambele senzaţii luptându-se pentru supremaţie în interiorul meu.

— Ce vrei să spui? Aşadar, nu ai pe cineva?

Ea a clătinat din nou din cap. Şi apoi, nu sub un cer înstelat imposibil de frumos, ci în mijlocul prinzătoarelor de vise, a beţelor

de tămâie și a șarlatanilor, am sărutat-o. Și ea m-a sărutat la rândul ei.

Când eu, Robin și Chris vorbim despre giugiulit fete, ne referim întotdeauna la mecanică, la gesturi în sine: tehnica lor, cât de mult își folosesc limba, cât de larg își deschid gura. Dar sărutând-o pe Hannah, mi-am dat seama că de fapt nu conta absolut nimic din toate astea. Ceea ce conta era ce anume simțeai față de persoana respectivă. Asta a făcut ca acela să fie cel mai mișto sărut de care avusesem parte vreodată. A fost pur și simplu... perfect. Nu exista niciun alt cuvânt pentru asta.

— Ce facem acum? am spus în cele din urmă, atunci când am fost nevoiți să luăm câte o gură de aer.

— Ar fi mai bine să mă duc înapoi și să le găsesc pe fete.

Ne-am îndreptat înapoi spre câmpul unde Hannah campase, dar s-a dovedit că nu era în stare să-și amintească unde era cortul ei.

— Cum arată? am întrebat.

— Nu știu, e un cort.

— Asta nu o să ne ajute să-l găsim într-un câmp plin de corturi. Cum arată *de fapt*?

— Păi... a zis ea, arătând spre un cort. Seamănă un pic cu ăsta.

— În ce fel?

— În acela că e un cort.

— Oh, bine. Cu abilități deductive ca astea, o să-l găsim cât ai bate din palme.

Ea m-a prins de antebraț și mi-a zâmbit.

Într-un târziu, a zărit un cort mic, împroșcat cu noroi, cu un model floral care abia dacă se mai distingea sub mizerie.

— Cred că ăsta e!

A alergat la el, a desfăcut fermoarul de la intrare și s-a târât înăuntru. Am urmat-o.

Podeaua era presărată cu cotoare de mere, suluri de hârtie igienică Rizla și sticle de cidru goale.

— Ești absolut sigură că ăsta e cortul tău? am întrebat.

— Păi... nu, de fapt, a spus Hannah. Suntem în cortul altcuiva.

Am izbucnit amândoi în hohote de râs. Arată atât de bine când zâmbește. Am tras-o spre mine și ne-am prăvălit amândoi pe sacul de dormit (cam murdar) și am început să ne sărutăm. Aerul din cort era înăbușitor — acel gen de căldură înăbușitoare de care poți avea parte numai dacă te închizi într-un iglu minuscul din poliester în bătaia soarelui arzător al dimineții — dar asta nu ne-a domolit pasiunea. Cu buzele încă strâns lipite, ne-am zvârcolit transpirați pe salteaua gonflabilă, ajungând fiecare sub tricoul celuilalt, și ea a gemut încetișor — un geamăt de bun augur (am sperat eu).

Începusem să regret că folosisem Febreze pe bancheta din spate a mașinii lui Robin ca deodorant. Dar, din moment ce îmi lăsasem deodorantul cu bilă acasă, nu prea avusesem de ales. Oricum, diferitele damfuri neortodoxe care existau deja în interiorul cortului făceau tot posibilul pentru a masca mireasma mea de Alaska Springtime.

Ne-am văzut de zvârcolelile noastre, ignorând căscaturile și târșâielile celor care se trezeau în corturile din preajmă. Ignoram absolut totul, concentrându-ne doar unul asupra celuilalt.

Ne mișcam repede. Ea s-a apucat să-mi descheie blugii și s-a ridicat pentru ca eu să-i pot scoate tricoul, trăgându-i-l peste cap. Ne-am întins înapoi, pe jos, continuându-ne smotoceala.

— Sam, a șoptit ea, în timp ce îi sărutam lobul urechii, pentru a încerca să-i distrag atenția de la faptul că bâjbâiam și nu eram în stare să-i scot sutienul. Sam...

— Da? am spus, lăsând baltă pentru moment catarama sutienului, care părea de neînfrânt, și sperând că ea nu băgase de seamă.

— Pur și simplu... Ar trebui să-ți spun...

A tras adânc aer în piept, în timp ce eu am decis să-mi încerc în schimb norocul cu nasturii blugilor ei.

— Ce? am icnit.

— Sunt... E prima dată pentru mine. Sunt virgină.

M-am ridicat, îndreptându-mă și aproape expunându-mi penisul care se înviorase cât se poate de vizibil. Era prima oară pentru ea. *Nu* și-o pusese cu tembelul ăla de Freddie! Nu și-o trăsese cu nimeni! Era... Era exact la fel ca mine! I-am luat chipul în căușul palmelor și am sărutat-o.

Dintr-odată, mi-a trecut prin minte să încerc să fac pe șmecherul, așa cum procedasem cu Erin. Să-i spun că le-o trăsesem câtorva fete, două sau trei, și că nu era cazul să-și facă griji, pentru că eu știam exact ce făceam. Dar nu mă puteam stăpâni. Era ca și cum mi s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Am luat o gură de aer, după sărut, și i-am zâmbit.

— Și pentru mine e prima oară.

Un zâmbet sclipitor i-a cuprins chipul și m-a tras înapoi spre ea. Acum ne mișcam chiar și mai repede, nu ne mai stătea mintea la ce făceam. M-am repezit în a doua rundă a meciului purtat cu catarama sutienului și ea mi-a desfăcut fermoarul blugilor și i-a tras în jos, până când au ajuns să-mi înconjoare gleznele. Asta era. Asta era și gata — și nu m-am simțit speriat, ciudat sau prost. M-am simțit uimitor.

Apoi, de nicăieri, s-a iscat freamăt, tuse și râsete chiar lângă cort. Eu și Hannah am împietrit și ne-am holbat spre intrare. Freamătul s-a accentuat și dintr-odată fermoarul a început să se miște în sus. Intra cineva.

Am alunecat afară din sacul de dormit — de această dată expunându-mi în toată splendoarea penisul erect — și, cu un icnet, am tras la loc fermoarul de la intrare, până la pământ. Hannah a izbucnit

în râs şi, acoperindu-şi iute gura cu palma, a redevenit tăcută. Fermoarul se zbătea în mâinile mele. Proprietarii cortului încercau în continuare să pătrundă înăuntru.

— Hei! am auzit o fată strigând afară. E cineva acolo?

Hannah nu se putea abţine. Tensiunea şi ridicolul întregii situaţii o năpădiseră. Nu era în stare să se oprească din chicotit. Fără să dau drumul fermoarului, am aruncat un sac de dormit peste ea, pentru a înăbuşi sunetul. N-a ajutat prea mult. Cei de pe câmpul alăturat o puteau auzi în continuare sâsâind şi fornăind.

— Lăsaţi-ne să ne întoarcem în nenorocitul nostru de cort! a zbierat fata de afară. Suntem mahmuri!

Nu puteam întrezări nicio cale de ieşire, cu excepţia aceleia de a tăia o gaură în cort şi de a ne târî afară prin partea din spate, aşa că am acceptat înfrângerea.

— OK, OK, am spus. Ieşim. Îmi pare rău.

— Aveţi zece secunde! a spus fata. Sau...

A urmat o pauză.

— Sau ce? am întrebat.

O altă pauză.

— Da... Nu ştiu. Părea să sune bine în situaţia asta. Doar grăbiţi-vă cât puteţi de tare, vă rog.

Mi-am tras pantalonii pe mine şi Hannah şi-a îmbrăcat cămaşa şi (în cele din urmă) a izbutit să se oprească din râs. În timp ce eram pe cale să desfac fermoarul de la intrare, a spus dintr-odată:

— Opreşte-te! Se cuvine să lăsăm locul într-o stare decentă, nu crezi?

Am râs.

— Da. OK.

Am netezit sacii de dormit pe salteaua gonflabilă şi am adunat cotoarele de măr într-o pungă de plastic abandonată — chiar dacă nu ne aparţineau. Şi apoi, după ce am considerat că totul era în

regulă în cort, am deschis fermoarul de la intrare și ne-am târât afară.

Agitația adunase ceva lume. Vreo treizeci de persoane mahmure se strânseseră în jurul intrării cortului. În timp ce îmi iteam capul afară, au început cu toții să râdă, să ovaționeze și să aplaude. Hannah s-a ivit în spatele meu, iar ovațiile și aplauzele s-au întețit.

— Să vedem cuplul iubăreț! a strigat cineva din mulțime. Să-i vedem pe pupăcioșii din cort!

Eu și Hannah ne-am uitat unul la celălalt, ridicând din umeri, după care am zâmbit și am ridicat brațele, lăsându-ne adulați. Evident că nu apucasem să ne-o tragem, de fapt, dar faptul că eram împreună, în cele din urmă, constituia o realizare în sine.

— Vă mulțumim, vă mulțumim, am spus noi, dând mâna cu zeci de oameni care trăgeau entuziaști de noi.

Chiar și atunci când am pășit pe următorul câmp încă râdeam pe chestia asta. Nu din pricina faptului că tocmai ratasem cea mai bună șansă pe care o avusesem vreodată de a-mi pierde virginitatea. Pur și simplu părea hilar. Și oricum, nu am simțit că șansa se irosise. Eram încredințat că eu și Hannah aveam să ne aflăm curând într-o situație similară. Doar că nu în cortul altcuiva, presărat cu cotoare de mere.

— Acum chiar că ar fi mai bine să dau de urma Stellei și a fetelor, a spus Hannah netezindu-și părul răvășit. Se vor îngrijora.

— Da. Cred că lipsim deja de aproape douăsprezece ore.

Am tras-o spre mine și am îmbrățișat-o.

— Să ne întâlnim iarăși la petrecerea Pălărierului Țicnit diseară, a zis ea. O să le iau cu mine și pe Stella, Grace și Tilly. Tu adu-l pe Robin și pe toți ceilalți.

— OK. Ne vedem acolo pe la nouă, să zicem?

Ea a dat din cap și a zâmbit.

În timp ce ne sărutam de rămas-bun, puteam încă auzi ovațiile și aplauzele în capul meu.

12

HANNAH

În cele din urmă, am găsit cortul și m-am strecurat în el. M-am întins lângă Stella, așteptând-o să se trezească. Nu mai puteam suporta. M-am pus pe tușit, pentru a accelera procesul. Stella este singura persoană pe care am întâlnit-o vreodată care poartă o mască de ochi din satin în pat. Într-un cort plin de noroi și infestat cu urechelnițe părea chiar și mai ridicol.

— Te-ai trezit?

Știam că nu o făcuse. Am lăsat baltă tentativa de a fi subtilă și am tras-o de părul prins în coadă.

— M-am giugiulit cu Sam.

Și-a smuls masca și m-a privit în ochi.

— Pe toți dracii!

Și apoi a țipat. Dintr-un cort din apropiere, am auzit pe cineva strigând:

— Taci din gură!

Îmi place modul în care se implică Stella, ca și cum ar fi vorba despre propria ei viață.

— O, Doamne. Spune-mi *totul*! Ca un film. De la început. Am știut că te-ai întâlnit cu el. I-am spus lui Grace că ai făcut-o. Ea o tot ținea cu „Oooohhhh, a fost înjunghiată în învălmășeală". Dar

eu știam. Cel de-al șaselea simț al meu era în cea mai bună formă. Îmi vorbea. Îmi zicea: „Hannah și-o trageee!"

Și apoi s-a ridicat în genunchi, rămânând în sacul ei de dormit, și s-a prăvălit peste mine.

— Hannah și-o trageee!

— Nu mă face să râd! Trebuie să fac pipi și nu sunt în stare să rezist la coada aia lungă.

S-a ridicat și s-a prăbușit iarăși peste mine.

— Termină! Mă doare.

— O să te doară și mai tare mai târziu, când o să ți-o traaagi!

Eram amândouă isterice.

— Nu râde, Stell. L-am găsit pe Cel Ales. Sam e sufletul meu pereche. Asta-i.

Cortul era atât de încins încât ne-am târât afară, fără să ieșim din sacii noștri de dormit, și ne-am întins pe iarbă, ronțăind chipsuri și pălăvrăgind despre Sam. Despre cum își schimbase tunsoarea și era un pic bronzat, arătând chiar și mai mișto decât înainte. Despre ceea ce ar purta Stella ca domnișoară de onoare. Despre cât de mare ar putea să fie penisul lui și dacă ar trebui să iau paracetamol înainte de a face sex, așa cum procedase Grace.

Stell a fost surprinsă atunci când i-am spus că era virgin.

— Dar e atât de *înalt*.

— Și?

— Nu știu...

Grace și Tilly au ieșit din cortul lor și ne-am pus toate la taclale. Ne-am rostit numele cu voce tare.

— Hannah și Sam, Sam și Hannah.

— Sannah! a exclamat Grace.

Stella a pufnit.

— Sannah sună ca dracu'. Ar trebui să fie Ham.

Tot ceea ce simţisem cu Freddie erau nervi. Dar nu nervi buni. Mai mult frică. Sau jenă. Îl dorisem pentru că voiam ceva ce el putea să-mi ofere. Un lucru bifat ca făcut, poate. Un fel de dovadă că eram OK. Pentru că mă combinam cu oameni mişto şi care se combinau cu fete mişto. Punându-mi-o cu el nu aş fi simţit fizic, niciodată, că se întâmpla cu adevărat. Ca şi cum cineva şi-ar vârî limba în gura mea. Sau mi-ar atinge sânii. Sau orice altceva.

De fapt, îl *doream* pe Sam. Nu pentru că era mişto, chiar dacă aşa şi era. Ci pur şi simplu pentru că îl doream cu adevărat. Mă pot imagina ca fiind prietena lui. Nu într-un mod de doi bani, gen întâlnit-la-Westfield-şi-făcut-lipeala, o chestie demnă de nişte puşti de paisprezece ani. Giugiuleala cu el din cort m-a făcut să simt altfel decât în oricare altă dată în care mi se întâmplase să fiu în compania unui alt băiat. Am vrut să-l ating. Nu aveam o experienţă extracorporală şi m-am forţat să fiu curajoasă şi să fac tot soiul de chestii. Am vrut ca el să mă atingă. Am vrut ca el să fie aproape de mine. În mintea mea era că pur şi simplu tocmai experimentam aşa ceva. Poate că toată lumea simte întotdeauna asta atunci când se giugiuleşte. Dar eu una nu o făcusem niciodată. Până atunci.

Dacă tipii ăia nu s-ar fi întors la cortul lor, cred că ne-am fi bucurat unul de altul. Aş fi fost teribil de speriată, dar aş fi făcut-o cu el. Înainte de a mă săruta, îmi mângâiase părul, dându-l pe după urechi, şi mă sărutase pe obraz. Ca şi cum m-ar fi plăcut cu adevărat.

Noaptea care vine e noaptea noastră.

Grace mi-a împrumutat sutienul ei negru. Cu toate astea, nu aveam nişte chiloţi mai de Doamne ajută. În cele din urmă, a trebuit să-i port pe cei cu troli, pentru că erau cei mai noi şi pentru că pe ceilalţi scria, pe spate, „PUPĂ-MĂ-N FUND" şi aş fi murit de ruşine dacă el ar fi crezut că era un îndemn.

Am ajuns la petrecerea Pălărierului Țicnit mai devreme decât în noaptea precedentă, așa că lumea nu o luase încă razna de-a binelea, costumându-se. Ne-am așezat pe niște perne mari și am băut gin tonic din cești de ceai. Purtam blugii tăiați, o bluză de mătase și un batic imprimat cu ghirlande de flori. Grace desenase flori și fluturi, cu sclipici, pe abdomenele, umerii și în jurul ochilor tuturor fetelor din grupul nostru. Slavă Domnului că nu ploua.

— Strălucești, a anunțat Tilly.

— Nu sunt însărcinată.

— Da, dar ești îndrăgostită.

Nici măcar nu am negat. Știam că de fapt nu eram *îndrăgostită*. Pentru că nu ne cunoșteam de îndeajuns de mult timp unul pe celălalt, dar mă simțeam oricum într-un mod special.

La început nu m-am putut uita la el și atunci când s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz am reacționat amândoi mișto, ca și cum eram doi prieteni care tocmai se întâlniseră întâmplător. Și am pălăvrăgit despre tot soiul de fleacuri, după care prietenul lui, Robin, a venit și m-a sărutat pe amândoi obrajii și l-a ciufulit pe Sam, spunând:

— Tipul ăsta... ce tip. E... ce pot să zic? Nu ai putea să-ți dorești un gagiu mai pe cinste.

Sam a râs.

— Tacă-ți fleanca, Robin.

A venit apoi rândul prietenului lor mișto, Chris:

— Tipul ăsta. Ascultă, dacă ar fi să-mi pice cu tronc vreun tip din încăperea asta... ar fi Samuel Eugene Moran.

— Al doilea prenume e Eugene? am chicotit.

Sam l-a bătut pe Chris pe spate.

— Mulțumesc pentru asta, amice. Apreciez.

— Nu-ți face griji, Eugene, măi băiatule, a spus Chris, bătându-l pe umăr.

— Să ne îmbrățișăm, a rostit Robin. ÎMBRĂȚIȘARE DE GRUP!

M-a tras alături de el, Chris și Sam și am izbucnit cu toții în râs.

Am dansat împreună și toată lumea se costuma și făcea fotografii. Pe perete era o galerie de fotografii polaroid din noaptea de dinainte. Am găsit una cu mine și cu Sam. Arătam într-adevăr fericiți. Atunci când nu se uita nimeni, am smuls-o de pe perete și am pus-o în buzunar.

L-am observat pe Robin vorbind cu o fată și pe Stella simțindu-se și ea bine. Am dansat și iar am dansat și băieții nu s-au lăsat nici ei mai prejos. Sam era lângă mine.

— În regulă, a spus el, hai să dansăm ca... un cuplu în vârstă într-o croazieră.

Și-a a pus o mână în jurul taliei mele, mi-a prins cealaltă mână și ne-am pus pe valsat.

— Oh, Beryl, a spus el, cu un accent american de modă veche. Arăți ravisantă în seara asta, dragă.

Obrajii mi s-au îmbujorat chiar și atunci când mi-a spus Beryl.

— Acum ca niște hipioți, la Woodstock.

Și ne-am clătinat, am făcut semne de pace și ne-am învârtit prin jur.

— Gangsteri hip-hop.

Nimic nu ar fi putut să fie mai ridicol, dar am făcut-o oricum.

Și apoi, chiar în toiul mișcărilor agresive pe care le făceam cu mâna, el mi-a înconjurat talia cu mâinile și aproape că mi-a venit rău. Pentru că, chiar dacă ne sărutaserăm o grămadă și aproape că ne-o trăseserăm, încă mă simțeam agitată.

Urechile mele erau atât de fierbinți, încât m-am întrebat dacă el observase. Și gura mi se uscase. M-a învârtit, ținându-mă de talie. Eu mi-am pus brațele în jurul gâtului său, după care m-a sărutat. L-am simțit umed și mirosind a sudoare și noroi. Și apoi, după ce

m-a sărutat, mi-a zâmbit. Nimeni nu îmi mai zâmbise vreodată după ce mă sărutase.

Am simţit un braţ în jurul taliei.

— Băiatule de la Toaletă, i-a spus Stella lui Sam. Nu o poţi acapara pe Hannah. O să jucăm *Niciodată n-am...*

Ne-am îndreptat spre locul în care se îngrămădiseră ceilalţi.

Stella a explicat regulile, chiar dacă eu sunt destul de sigură că toată lumea îl mai jucase înainte.

— Stăm în cerc şi fiecare spune, pe rând, ceva ce nu a mai făcut niciodată. Aşadar, de pildă, eu aş putea spune că nu am fost niciodată în America. Şi dacă cineva a fost în America, trebuie să bea.

— Robin ar fi băut pe chestia asta, a spus Chris, împungându-l pe Robin în coaste. Tocmai s-a întors din America, nu-i aşa, amice? La care parc tematic te-ai dus din nou?

Robin s-a uitat la băutura lui.

— Nicăieri. Nu contează. Hai să jucăm pur şi simplu jocul ăsta nenorocit cu băutul.

Stăteam cu toţii pe perne aruncate pe podea. Sam stătea lângă mine, suficient de aproape pentru a-mi atinge mâna din când în când şi a-mi zâmbi chiar mai des. Robin a început cu:

— Eu n-am sărutat pe nimeni din acest cerc.

Eu şi Sam am băut. Şi apoi am ridicat privirea şi am văzut-o pe Stella făcând acelaşi lucru.

Stella a spus:

— Eu nu mi-am pus-o vreodată.

Şi toată lumea a băut, cu excepţia mea, a lui Sam şi a lui Tilly. Toată lumea a scos zgomote gânguritoare, chiar şi băieţii, cu toate că ale lor au sunat mai scabros. Ben, prietenul lor, care părea să fie tot timpul „luat", a spus:

— Ei bine, ştiţi ce se spune, nu există niciun moment ca prezentul.

— Ar trebui să bei, mare zombie sexual ce ești! a țipat Stella la Tilly.

— Ce e un zombie sexual? a întrebat Robin.

Tilly s-a înroșit și și-a dat pe gât băutura. Urma Grace.

— Eu nu am trișat niciodată la un examen.

Grace este atât de dulce. Toată lumea a băut, cu excepția lui Sam, a mea și a lui Grace. Stella era în elementul ei, iar Robin se dădea tot mai tare la ea. I-am văzut privindu-se reciproc la fiecare câteva minute. Era evident că aveau de gând să și-o pună.

Studiind cu atenție cortul, am remarcat dintr-odată o siluetă cunoscută. Înaltă, musculoasă și bronzată. Am știut cine era înainte să se întoarcă. Pax. Stomacul mi-a bolborosit. Purta un tricou negru ponosit, cizme de cauciuc împroșcate cu noroi și pantaloni scurți de camuflaj. Nu m-am putut abține să nu-mi treacă prin minte că arăta foarte bine și acest simplu gând m-a făcut să mă simt vinovată. M-am întors să văd dacă Stella îl observase. Nu o făcuse, dar Grace da, mai mult ca sigur. Avea o privire sălbatică atunci când m-a înșfăcat de umăr și mi-a șoptit, printre dinții încleștați:

— James este acolo!

Fusesem atât de afectată de vederea lui Pax încât nici măcar nu îi remarcasem pe James, Harry și Jordan, care stăteau în picioare alături de el, lângă difuzoare.

— Simt că-mi ies din minți, a șuierat Grace. Am crezut că nu o să-l mai văd vreodată!

Ea și-a întors capul, lăsându-și părul să-i cadă peste față, ca o mască.

— Mă simt atât de îngrozitor pentru că m-am combinat cu el, iar Ollie mi-a scris acea scrisoare săptămâna trecută despre cum vrea el să rămânem împreună pe tot parcursul facultății și să nu ne despărțim în vecii vecilor. Eu chiar îl iubesc, Han.

Ochii îi luceau. Grace este regina reacţiei exagerate. Eram nevoită să o scot afară înainte să izbucnească în plâns sau să-şi piardă cunoştinţa. L-am bătut pe Sam pe umăr.

— Eu şi Grace dăm o fugă până la toaletă. Ne întoarcem cât ai bate din palme.

Sam m-a sărutat pe obraz, apoi mi-a cuprins faţa în mâini şi m-a sărutat din nou, de data aceasta pe buze.

— Sunt atât de bucuros că s-a întâmplat în cele din urmă, a spus el.

— Şi eu, i-am răspuns, zâmbindu-i, în timp ce Grace mă conducea spre ieşire.

SAM

Nu am încercat să mă comport ca şi cum aş fi fost prietenul ei. Pur şi simplu, cumva... s-a întâmplat de la sine. Nici măcar nu m-am gândit să o cuprind cu braţul sau să o sărut — am făcut-o doar pentru că ne simţeam bine.

Imediat ce ne-am întâlnit în cortul Pălărierului Ţicnit, eu şi Hannah am început să fim luaţi peste picior de prietenii noştri, care ne spuneau ce cuplu formidabil formam. Cu toate astea, niciunul din noi nu s-a sinchisit. O ţineam tot într-un zâmbet. Şi ne frecam tot timpul unul de celălalt.

La un moment dat, Robin chiar m-a luat deoparte, ca un tată mândru, şi mi-a spus:

— Ea e în regulă, să ştii. Voi doi sunteţi un cuplu minunat.

— Mulţam, omule, am spus, nu tocmai în stare să-l privesc în ochi. Chiar îmi place de ea. Nu cred că mi-a plăcut vreodată de cineva în halul ăsta.

— E bine, a zis el cu ochii în pământ, dar zâmbind. Este foarte bine, omule.

A urmat o pauză, după care el a roşit, a mormăit şi m-a lovit în joacă la rinichi, înainte de a fugi să flirteze cu Stella. Flirta *o grămadă* cu Stella. În secret, eram destul de recunoscător pentru că nu se mai concentra atât de tare asupra mea şi a lui Hannah.

În timp ce noi ne mulţumeam să ne sărutăm în fugă pe obraji, din când în când, şi să ne ţinem de mâini, Robin şi Stella se înghesuiau, se frecau şi se lua reciproc peste picior, fără milă, într-o tentativă nereuşită de a masca în întregime tensiunea sexuală evidentă care domnea între ei.

Eram adâncit în aproximativ al şaselea gin tonic când Hannah a ieşit pentru a se duce la toaletă împreună cu Grace. Doar eu, Stella, Tilly, Robin şi Chris rămăseserăm aşezaţi acolo. Ben plecase să caute hârtie igienică şi nu se întorsese. Aproape sigur stătea undeva, lângă pupitrul vreunui DJ, bâţâind furios din cap.

Tocmai începusem o altă rundă de *Eu niciodată n-am...* când Stella a sărit brusc în sus de pe iarbă şi s-a apucat să-şi fluture braţele, încercând să atragă atenţia unui tip care arăta stupid de bine, ce-şi croia drum prin mulţimea înghesuită şi legănătoare. Arăta ca unul dintre tipii pe care îi vezi în reclamele pentru River Island. Sau la petrecerile din spectacolul TV *Made in Chelsea*. Genul de tip care i-ar produce probleme de încredere în sine lui Chris. Chiar nu părea adevărat.

— Oh, Doamne, Pax! a zbierat Stella, agitându-şi disperată braţele până când el a remarcat-o, în cele din urmă.

— Asta da întâmplare! Ce naiba faceţi aici, oameni buni?

Eu, Robin și Chris am bâiguit, holbându-ne unul la altul:

— Pax?

— Tocmai când credeam că Panda avea cel mai tembel nume și era imposibil să nu câștige premiul respectiv al festivalului, am șoptit.

— Panda e nimica toată în comparație cu Pax, a râs Chris.

— Da, a spus Robin, trăgând cu coada ochiului, precaut, spre Pax. Dacă părinții te botează Pax, atunci e clar că nu ai altă alternativă în viață decât să ajungi un idiot absolut.

După ce și-a croit cu forța cale prin marea de trupuri bete, care dansau, Pax a ajuns dintr-odată lângă noi. Stella i-a sărit în brațe și l-a strâns cu putere. Chestie care nu a părut să-l facă să se simtă foarte în largul lui; și-a lăsat capul pe spate, pentru a evita majoritatea sărutărilor pe care ea i le aplica pe obraji, și a scremut un zâmbet care nu era departe de o grimasă.

— Cine dracu' e cretinul ăsta? a șoptit Robin, care acum trecuse de la îngrijorare la adevărată furie.

Eu și Chris am ridicat din umeri. Robin obișnuiește să fie în centrul atenției în situațiile sociale. Nu se dă în vânt să fie vioara a doua față de un tip picat din *Made in Chelsea*. Nu-l mai văzusem așa de mânios din clasa a opta, când Alex Harvey îi spusese că Sorting Hat avea să-l trimită printre Astropufi, la Howgarts.

Stella nu a făcut prezentările. După douăzeci de secunde de flirtat la greu, l-a trimis pe Pax înapoi la bar, fără a-l scăpa din ochi tot drumul. Atunci când l-a pierdut din vedere, s-a așezat iarăși lângă noi și a oftat din rărunchi.

— Îmi pare rău pentru asta, a râs ea. Ăsta-i Pax. Un prieten foarte bun.

— Pax? a pufnit Robin, fără să-și ascundă prea bine disprețul. E prescurtarea de la Tampax?

— Nu, de fapt, a pufnit Stella. Este „pace" în latină. Ce înseamnă „Robin" în latină?

— În latină înseamnă „Ce fel de păsărică fandosită are un nume latin?", a spus Robin și mi-a făcut cu ochiul, ca și cum mi-ar fi dat de înțeles că era o replică al dracului de deșteaptă.

I-am făcut semn că nu eram pe deplin convins.

— Și, de unde-l știi pe Pax ăsta? a întrebat Robin, făcând ghilime în aer.

— Ne-am întâlnit în Kavos. Și nu trebuie să faci chestia asta, a zis Stella, mimând semnele de punctuație pe care el le făcuse cu degetele. Ăsta e de fapt numele lui adevărat.

— Așa sper, pe toți dracii, a spus Robin. Să-ți primești numele este o chestie. Să ți-l dai singur este cu totul alta.

— Taci, Robin! s-a rățoit Stella.

Eu și Chris am ridicat din sprâncene unul la altul. Trecuseră de la stadiul de proaspăt căsătoriți la cel de divorțați acriți în câteva secunde.

În acest moment, Pax venea înapoi de la bar, urmat de niște prieteni care arătau la fel de ridicol de bine ca și el, cu mâinile și buzunarele tot un clinchet, din pricina sticlelor cu cidru de pere. Tocmai atunci când Robin, eu și Chris eram gata să-i dăm peste nas, el ne-a dat fiecăruia câte o sticlă.

— Luați, băieți, a rostit Pax. M-am gândit să dau un rând. Toți prietenii Stellei sunt și prietenii mei.

Eu și Chris am decis instantaneu că nu se făcea să ne apucăm să-i dăm peste nas după un astfel de gest, așa că am sărit în sus și am dat mâna cu toți. Robin, în schimb, nu fusese câștigat atât de ușor. A apucat cidrul oferit de Pax, dar nu s-a ridicat, ceea ce arăta cam ciudat, din moment ce toți ceilalți, în număr de opt, stăteam acum în picioare, făcând un cerc în jurul lui.

— Ești în regulă acolo jos, amice? a întrebat unul dintre prietenii lui Pax.

— Hm? a zis Robin, prefăcându-se că nu aude. Da, amice, sunt foarte bine. Doar că nu-mi prieşte să stau în picioare.

— Prea ofticat să te ridici? a râs un alt prieten al lui Pax. Îmi place.

— Pot să mă ridic, dacă am chef, a ripostat Robin. Acum sunt pur şi simplu într-o pasă mai aşezată. Am senzaţia că am trecut de faza statului în picioare.

Chris s-a aplecat la nivelul lui Robin.

— Robin, nu mai fi mitocan şi ridică-te, a şuierat el. Tocmai ţi-a cumpărat un cidru.

— Aşadar, doar pentru că mi-a cumpărat un cidru, asta înseamnă că e un tip ca lumea, nu? a spus Robin, trăgându-se înapoi. Sunt sigur că şi Hitler a cumpărat cidru din belşug, Chris. Presupun că asta îl face un tip decent pentru tine, nu-i aşa?

— Da, ai bifat un mare plus, a spus Chris, ciufulindu-i părul lui Robin. Stai acolo jos.

Stella nici măcar nu observase că Robin nu se ridicase până la nivelul ochilor ei. Ea stătea cu ochii aţintiţi asupra lui Pax.

— Aşadar, Dumnezeule, Pax! a zâmbit ea, radioasă. Nu ne-am văzut de secole, zău aşa. Ce mai *faci* tu? a zis ea, lovind în joacă braţul lui masiv şi bronzat.

Jos, pe iarba jilavă, l-am văzut pe Robin tresărind şi golind jumătate din sticla de cidru dintr-o singură duşcă.

Pax avea un aer zăpăcit.

— Da, bine, mersi. Tu ce mai faci?

Înainte ca Stella să apuce să răspundă, a adăugat:

— Unde-i Hannah?

Am înghiţit cidrul prea repede, de era să mă înec. Nu ştiu de ce, dar m-am simţit ciudat doar ştiind că Hannah *cunoştea* pe cineva

care arată atât de bine. Dacă el întrebase de ea, ce naiba căuta ea cu mine? *Pe de altă parte, și eu o cunosc pe Stella și cred că cei mai* mulți oameni ar spune că Stella este mai atractivă decât Hannah. Dar nu e cazul meu, totuși.

Stella avea aceeași mutră ca Robin atunci când Pax pășise pentru întâia oară în raza noastră vizuală. Era limpede că nu obișnuia să fie pe locul doi.

— Oh, e pe aici pe undeva, a spus ea încet.

Apoi mi-a aruncat un zâmbet — un zâmbet straniu, rece — și s-a întors să vorbească cu unul dintre prietenii lui Pax.

HANNAH

— La dracu'. Ce șanse erau? a spus Grace. Nu-mi vine să cred că sunt aici. Nu locuiau în Devon?

Zăboveam lângă cort, gândindu-ne la ce era de făcut.

— *Să știi că suntem în Devon acum, Grace, am spus. Au tot* dreptul să fie aici.

Nu eram încântată să-i văd, dar nu era sfârșitul lumii, așa cum lăsa Grace impresia.

Ea nu asculta.

— Da, dar ce fac aici? De ce sunt aici? Nu vreau să-l văd din nou pe James. Oh, Doamne!

— Grace, e în regulă. Nimic nu s-a schimbat. Ollie nu e aici. El nu știe nimic despre asta. De ce ar ști vreodată ceva despre asta? Nu e nimic de speriat. O să-i salutăm doar și apoi o să ne vedem de treabă.

— Ce se întâmplă dacă Stella vrea să se combine iarăși cu Pax?

— Ei bine, și ce dacă? Asta nu înseamnă că trebuie să faci și tu la fel cu James, nu-i așa?

Grace a clătinat din cap, dar nu părea pe deplin convinsă. Înțelegeam cumva faptul că dorea să-l păstreze pe James înghețat în amintirea ei.

În mintea mea, Pax exista numai în Kavos, bronzat și rânjind sub soarele grecesc. Văzându-l în afara acestui context, eram și eu un pic speriată. Mă țineam tare de față cu Grace, dar am început să mă simtă incomod în legătură cu modul în care voi reacționa atunci când aveam să mă aflu iarăși față în față cu el.

Ne-am decis să mergem la toaletă și am stat de vorbă despre alte lucruri pentru ca Grace să-și mute gândul de la James.

Mi-am vârât mâna în buzunarul hainei și am simțit punga de Haribo pe care o păstrasem pentru a o împărți cu Sam mai târziu. Ne-am luat de mână.

— Simți că tu și Sam sunteți meniți unul altuia? a spus Grace.

— Da, simt. Pentru că ne-am întâlnit din nou. El nu avea de gând să vină la petrecerea Stellei, dar a făcut-o. Și după aceea am crezut că nu aveam să-l mai revăd vreodată, dar acum s-a întâmplat. Cred că e mâna destinului.

— E atât de perfect pentru tine, Han. E un tocilar mișto.

— Și chiar e simpatic. Și zâmbește după ce mă sărută.

Ea a pufnit.

— Vezi, am continuat, echipa de vis a dat de urma Băiatului de la Toaletă. Am spus că o să o facem și am făcut-o.

— Soarta l-a adus la noi... Ham este noul meu cuplu favorit.

— Prefer în continuare Sannah, am râs.

— OK, Sannah. Sannah este noul megacuplu. Va trebui să accept că Grollie a pierdut primul loc.

Fiind afară, aerul rece m-a făcut să mă simt cumva amețită. Mi-am pus puloverul în timp ce ne întorceam spre cortul Petrecerii

Ceaiului. Mi-am imaginat că probabil Stella deja se hârjonea acolo cu Pax. Nici că-mi păsa. Ei chiar *erau* un cuplu potrivit. La fel ca mine și Sam.

13

SAM

În timp ce înghiţeam drojdia cidrului meu, mi-am dat seama că nu mai fusesem atât de beat de ceva vreme. Dacă aş fi închis ochii, m-aş fi simţit ca şi cum m-aş fi aflat într-o barcă. Am respirat adânc de câteva ori. Aveam nevoie de un pahar cu apă.

Chris ieşise să se pişe şi încă nu se întorsese. El şi Ben se pierduseră în eterul festivalului. Telefoanele amândurora intrau direct în căsuţa vocală. Stella, Tilly şi gaşca lui Pax depănau cu voce tare amintiri despre o noapte pe care o petrecuseră în Kavos. Robin era încă aşezat pe podea, parcurgându-şi gânditor SMS-urile. M-am aplecat să vorbesc cu el.

— Mă duc să iau nişte apă. Vrei ceva?

Nu şi-a ridicat privirea din telefon.

— Oh, nu. Sunt sigur că Pax, Amantul Latin, o să-mi facă rost de orice aş avea nevoie. E un tip grozav.

— OK, în regulă, am zis, ridicându-mă din nou. Dă-mi de veste când o să-ţi treacă îmbufnarea şi o să putem începe să ne distrăm iarăşi, da?

Pe când mă îndreptam cu paşi vioi spre bar, Robin şi-a vârât telefonul înapoi în buzunar, s-a ridicat dintr-un salt şi m-a urmat.

— Doar nu mă lăsa prea mult cu ei. Nu vreau să stau acolo singur, ascultând despre cât de „spiritual" era Kavos-ul.

Ne-am croit voinicește drum prin mulțime și ne-am așezat la capătul cozii de la bar. Aici îmbulzeala era mult mai mare; eram înghesuiți din toate părțile. Am închis ochii din nou și am simțit cortul învârtindu-se. Aveam într-adevăr nevoie de apa aia.

În vreme ce așteptam tăcuți, împinși încoace și-ncolo pe măsură ce grămada ordonată se apropia de bar, le-am zărit pe Hannah și Grace revenind înăuntru.

Hannah părea atât de frumoasă, chiar și de la o asemenea distanță. Îmi plăcea modul în care reușea să nu se târască prin mulțime, ca toți ceilalți; o puteam vedea cerându-le politicos scuze tuturor, în cazul în care se întâmpla ca ea și Grace să incomodeze pe cineva.

În timp ce se apropia de Stella, de Tilly și de ceilalți, l-am remarcat pe Pax făcându-și loc prin mulțime și îndreptându-se spre ea. I-a cuprins mijlocul cu brațele, a ridicat-o și s-a apucat s-o învârtească, strigându-i ceva. Dintr-odată, cortul a devenit foarte încins.

Hannah râdea și clătina din cap. Părea puțin copleșită. A făcut un efort jucăuș de a se desprinde din îmbrățișarea lui Pax, dar el a ținut-o strâns și a continuat să o învârtă.

Stella rămăsese cu gura căscată. Stătea în picioare, cu brațele încrucișate, urmărind totul. Ea spusese că Pax era un „foarte bun prieten". În mod clar el era, de asemenea, și un „foarte bun prieten" al lui Hannah. Poate că asta era tot ce eram și eu pentru ea. Oare câți de „foarte buni prieteni" avea ea?

Robin m-a lovit peste braț. În cele din urmă, ajunsese să fie servit la bar.

— Oi! Capăt încă un gin tonic, da?

Nu-mi puteam lua ochii de la Hannah și Pax. Puteam să-i zăresc dacă priveam peste mulțime, ridicându-mă pe vârfuri.

— Vreau doar niște apă, am murmurat.

N-am auzit răspunsul lui.

Pax a lăsat-o jos pe Hannah și s-a apucat să poarte cu ea o conversație frenetică. Își ținea în continuare ambele mâini pe talia ei. Ea i le-a dat la o parte cu blândețe, dar el le-a pus numaidecât la loc, iar ea a râs. Aș fi vrut să aud ce spunea el.

Robin s-a întors și mi-a îndesat un gin tonic în mână.

— Uite, ia.

— Ți-am spus că vreau o apă! Sunt prea supărat din pricina *situației*.

— Nu poți fi prea supărat la un festival, Sam. Asta e matematic imposibil. Crezi că cineva a spus vreodată, la Woodstock, „Oh, dragă, mai bine am lăsa-o un pic mai moale. Nu vreau să mă trezesc mâine-dimineață cu o durere de cap"?

A luat o înghițitură din băutura lui și, în cele din urmă, și-a ațintit privirea asupra scenei la care mă holbam de câteva minute. Și-a coborât paharul și s-a zgâit și el.

— Ce *naiba* e asta?

Pax dansa acum cu Hannah. Sau, cel puțin, *încerca* să o facă pe Hannah să danseze cu el. Hannah, zâmbind în continuare cu gura până la urechi, clătina stingherită din cap, în timp ce el o ținea de talie în ritmul muzicii reggae ce se revărsa zgomotos din difuzoare. Ea se tot uita în jur, dar fără să-l oprească.

— Ce *naiba* face tipul ăsta? Cine se crede? a izbucnit Robin. Mai întâi dă iama-n Stella și acum trece la Hannah. Pentru un tip al cărui nume înseamnă pace, pare destul de dornic să provoace un conflict.

Am luat o dușcă zdravănă din ginul meu tonic. Orice pentru a-mi alina gura uscată precum șmirghelul.

— Probabil că sunt doar prieteni, am murmurat eu.

Suna chiar și mai prost spus cu voce tare. Pax a tras-o pe Hannah mai aproape și i-a șoptit ceva la ureche. Ea s-a smuls, eliberându-se. Pentru prima oară de când îl văzuse, zâmbetul ei a pălit ușor. S-a uitat din nou în jur. M-am întrebat dacă se uita după mine, care eram ascuns în spatele trupurilor de la bar. I-a spus ceva lui Pax și apoi s-a întors și a început să vorbească cu Stella.

— Ai de gând să-l lași să facă asta? a întrebat Robin.

Nu știam ce să fac. Aveam măcar vreun drept să fac *ceva*? Orice fată cu capul pe umeri l-ar fi ales pe Pax în locul meu. La drept vorbind, nu puteam să o învinovățesc pe Hannah pentru asta. Mă gândeam să mă strecor pur și simplu afară și să mă duc înapoi în cortul meu. Mă simțeam ca și cum m-aș fi aflat din nou în cancelaria școlii, uitându-mă la Jo jucându-se cu cravata lui Toby McCourt sau ciufulindu-i părul și dorindu-mi atât de tare să-mi iau tălpășița și să mă fac nevăzut. Dar nu făcusem decât să mă târăsc pe coridor și să rămân acolo, simțindu-mă înfierbântat, derutat și furios pe mine însumi pentru că nu făceam nimic.

Înainte de a putea lua o decizie, Hannah își croia drum prin mulțime, îndreptându-se spre noi.

— Hei! a zâmbit ea larg, întâi spre mine și mai apoi spre Robin. Mă întrebam pe unde ați ajuns, băieți.

— Aveam nevoie de niște apă, am spus.

A ridicat din sprâncene, mi-a înșfăcat ginul tonic și l-a adulmecat.

— Știi că nu e apă, nu-i așa?

I-am luat paharul și l-am golit aproape pe jumătate.

— Da.

Robin a spart strania tăcere care a urmat dregându-și sonor glasul.

— Ei bine... vă rog să mă iertați, dar mă duc să-i găsesc pe Ben și Chris.

Și-a scos telefonul și s-a apucat să tasteze.

— Sam, dă-mi un semn când pleci.

Apoi mi-a zâmbit sumbru, şi-a croit drum prin mulţime şi s-a făcut nevăzut.

Mi-am terminat băutura şi am lăsat jos paharul de plastic. Îmi simţeam gura mai uscată ca niciodată.

— E totul în regulă, Sam? a întrebat Hannah.

— Da, e bine.

Am spus-o prea repede, prea defensiv. Nu puteam să o privesc în ochi, aşa că m-am concentrat pur şi simplu asupra noroiului de pe jos, dintre picioarele ei. Mi-aş fi dorit ca ţeasta să înceteze să mi se mai învârtească, pentru a putea gândi un pic mai clar.

— OK, bine... Bun.

Ea a râs agitată.

Voiam să păşesc spre ea şi să o ating. Să o simt aproape, să mă simt la fel ca atunci când am dansat împreună noaptea trecută. Dar nu puteam să-mi scot din minte felul în care Pax o ţinuse de talie. De asemenea, şi faptul că o făcuse în faţa tuturor. Mă simţeam cuprins de ruşine din această cauză. Tăcerea ce se înstăpânise între noi era insuportabilă.

— Uite, a spus Hannah, nu mă deranjează dacă vrei neapărat să te duci şi să hoinăreşti cu Robin.

— Ai prefera să fac asta? am rostit eu, adresându-mă mai degrabă noroiului decât ei.

— Bineînţeles că nu! Vreau să stai aici!

A oftat, după care a continuat:

— Sam, ce se întâmplă? Chestia asta pare stranie.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Da, îmi pare rău. Ascultă... Cuvintele îşi luau zborul de pe buzele mele înainte de a le putea opri. Eşti împreună cu tipul ăsta, Pax, sau ceva de genul ăsta?

Am încercat să fac să sune aşa, într-o doară. Sunt destul de sigur că n-am izbutit. Hannah a izbucnit în hohote de râs.

— Oh, Doamne, nu! Sam, pur și simplu... nu. Îl cunosc doar pentru că a avut o aventură cu Stella, în Kavos, a continuat ea, atingându-mi brațul. E doar prietenos. Pur și simplu s-a bucurat să mă revadă, atât și nimic mai mult.

— Da, s-a bucurat, *nu glumă,* am spus eu, și a sunat mult mai tăios decât intenționasem. Îmi pare rău, dar părea că ar putea fi ceva între voi.

Ea a râs iarăși ascuțit, aproape isteric. Nu-mi dădusem seama, dar era în mod clar la fel de beată ca și mine.

— Sam... el e cu Stella. Sau, cel puțin, *era* cu Stella.

Acum era rândul ei să privească în jos, la noroi. Am așteptat-o să spună mai mult, dar nu a mai rostit vreun cuvânt.

— Există ceva între tine și el?

— Sam. Cea... mai... bună... prietenă... a... mea... îl... place.

— Da, tot spui chestia asta, dar nu asta te întreb.

Obrajii îmi ardeau și-mi puteam auzi în cap bătăile inimii.

Ea îmi evita în continuare privirea.

— Nu e nimic între noi, OK?

— Îl placi?

— Ce?

— Ți se pare atrăgător?

Dintr-odată, muzica părea mai tare. Strigam aiurea, fără nicio noimă.

— Asta e total irelevant.

— Pentru mine nu e total irelevant.

Ea a clătinat din cap și a oftat.

— Ei bine, *este* atrăgător. Deci, da, cred că-l găsesc atrăgător. Dar eu găsesc o mulțime de oameni atrăgători.

— Excelent.

Duduitul din tâmplele mele se intensifica în mod constant.

— S-a întâmplat vreodată ceva între tine și el?

Tăcerea ei era un răspuns grăitor, dar am întrebat-o din nou, oricum.

— S-a întâmplat ceva între tine și el?

Ea a încuviințat încet din cap, cu privirea încă ațintită în podea. Nu era de mirare că el o pipăise peste tot. Probabil că ea așteptase acest moment încă de când plecase din Kavos.

— Deci, stai așa... Îl placi, te-ai hârjonit deja cu el și încă simți ceva pentru el?

— Sam, faci totul să sune groaznic. Nu este câtuși de puțin așa.

— Ei bine, singurul motiv pentru care știu că lucrurile stau așa este pentru că tocmai mi-ai spus.

— Nu, nu am făcut-o. Ei bine, am cam făcut-o, într-un fel, dar nu am vrut să iasă așa.

— Ei bine, mă bucur că ai făcut-o. Nu vreau să stau aici ca un cretin sadea dacă îl vrei pe el și nu pe mine.

M-a apucat de umăr și m-a privit drept în ochi.

— Sam, nu fi ridicol! Bineînțeles că pe tine te vreau!

I-am îndepărtat mâna. Trebuia să ies.

— Ne vedem mai târziu. Mă duc să dau de urma lui Robin.

— Sam!

M-am clătinat spre ieșire și am fost înghițit de mulțime.

HANNAH

Stăteam pur și simplu liniștită, lăsându-i pe toți ceilalți să se vânture pe lângă mine pentru o vreme. Ascultam frânturi de conversație strigate pentru a acoperi zgomotul. O fată oarecare și prietenul ei m-au întrebat dacă mă simțeam bine și Grace și Tilly s-au ivit dintr-odată în fața mea.

— Te simţi bine? a strigat Grace. Te-am căutat peste tot. Unde-i Sam?

Am clătinat din cap.

— Habar n-am. Ne-am certat. A crezut că Pax se dădea la mine.

— Ce? S-a *dat* Pax la tine?

Privirea lui Tilly s-a aţintit în ochii mei.

— Nu. Bineînţeles că nu.

Dar m-am gândit la buzele lui mângâindu-mi urechea şi şoptind:

— Chiar mă bucur, mă bucur *cu adevărat* să te văd. Arăţi atât de bine.

— A fost excesiv de prietenos, aşa cum e el tot timpul. Şi Sam pur şi simplu... a înţeles greşit.

Ştiam că nu era tocmai adevărul gol-goluţ, dar nu ştiam la ce fel de grozăvie ar fi dus adevărul adevărat.

— Ce? Asta e ridicol. E atât de dus cu pluta.

Tilly a dat din cap, încuviinţând.

— Nu se poate să fie gelos atunci când vorbeşti cu un tip cu care e combinată prietena ta. Asta e o nebunie.

Mă simţeam rău îngăduindu-le să creadă că Sam era un soi de psihopat gelos, dornic să deţină controlul. Dar nu ştiam ce altceva să fac.

— Da, dar mă simt ca şi cum ar fi putut să arate un pic cam dubios. Mă simt ca şi cum s-ar cuveni să încerc să-l găsesc pe Sam şi să-i explic.

Voiam cu disperare să-l văd. Să fiu singură cu el şi să-l facă să înţeleagă cât de mult îl plăceam.

— OK, atunci hai să-l găsim, a rostit Grace, luând taurul de coarne. Probabil că s-a dus la cortul de dans, pentru că acolo e Robin şi acolo e vânzoleala mai mare.

Chiar şi mersul pe jos pe distanţe scurte, în noroi adânc, necesită un efort considerabil. Ne târam picioarele de vreun minut când

m-am împiedicat cu cizma dreaptă și m-am prăvălit în noroi. Grace m-a ridicat, dar mi se înmuiaseră picioarele.

— Poate că ar trebui să o lăsăm báltă și să înfulecăm niște clătite.

Tilly părea plină de speranță.

— Nu, Tills, trebuie să-l găsim pe Sam, a spus Grace, cu fermitate în glas.

Ne-am târât agale, braț la braț, sprijinindu-ne reciproc prin mocirlă, până când, dintr-odată, Tilly a făcut un salt dramatic înaintea mea și aproape că și-a lipit chipul de al meu. Ochii ei erau imenși; părea îngrozită.

— Han, închide ochii chiar în clipa asta.

— Ce?

— Hannah, hai să ne întoarcem la cortul Petrecerii Ceaiului.

M-am aplecat spre stânga, astfel încât să pot vedea pe lângă Tilly. De cealaltă parte a câmpului, chiar în aer liber, cu mâna pe dosul pantalonilor ei galbeni, era Sam giugiulindu-se cu Panda.

Pentru o secundă nu am fost în stare să pricep ce vedeam și am continuat să mă holbez prosteşte. Mă simțeam ca și cum aș fi primit un pumn în stomac.

Dacă am fi fost într-un reality-show m-aș fi avântat, aș fi înșfăcat-o pe Panda de păr și aș fi încins cu ea o bătaie de toată frumusețea. Sau, dacă aș fi fost o femeie puternică, aidoma celor din *Sex and the City*, mi-aș fi continuat netulburată plimbarea, aș fi făcut un comentariu tăios și mi-aș fi văzut de drum. Tot ceea ce puteam simți era că toată lumea se zgâia la mine. Așteptându-mă să reacționez. Dar nu știam cum. Am simțit mâna lui Grace coborând blând pe brațul meu și conducându-mă mai departe.

— Hai să mergem și gata.

— Unde e Stella? am întrebat eu, cu o voce care a sunat de parcă aș fi fost pe jumătate adormită. Ar trebui să-i spunem... știți voi... că... suntem...

Vorbele mi-au rămas în gât.

Acum o săruta pe gât. Ea chicotea.

De data asta, Grace a fost aceea care a păşit în faţa mea.

— Nu te uita. Ce rost are? E doar o toantă fandosită cu un nume al dracului de tembel.

Grace sună ridicol atunci când înjură. Nu m-am putut abţine să nu mă uit. El era la doar zece metri distanţă.

— Hai să ne întoarcem după Stella.

Aşa că am făcut cale întoarsă. Cu excepţia câte unui ocazional „La naiba, e oribil", nimeni nu a suflat vreun cuvânt.

Am găsit-o destul de repede. Am recunoscut-o după cizmele ei de cauciuc. Restul trupului ei era acoperit de Pax, în timp ce se sărutau de zor într-un colţ al cortului. El chiar nu-şi irosise timpul. Tilly a înaintat hotărâtă şi a bătut-o pe umăr. Am văzut-o aranjându-se în timp ce Tilly îi explica ce se întâmplase. Pax părea aproape supărat, dar Stella avea un aer militant. L-a abandonat pe Pax şi s-a îndreptat spre noi, străbătând cortul cu paşi mari.

— Am de gând s-o *omor* pe ştoarfa asta de Panda.

Chestia e că, atunci când Stella spune ceva, ştii că se poate întâmpla cu adevărat.

— Vreau să plec, vreau să plec acum.

Ceva din vocea mea i-a curmat elanul Stellei. A încuviinţat din cap, m-a luat de mână şi am plecat.

Pax a spus că o să ne conducă el înapoi la cortul nostru. Poate a crezut că Stella ar comite o crimă violentă dacă ar fi dat cu ochii de Panda. Pe drum, am auzit-o pe Stella spunându-i că ea ar face orice pentru mine şi că o să-mi fie întotdeauna alături. Stella nu mă va lăsa baltă niciodată. Orice se întâmplă între noi, când ceva ne loveşte din afară, ea se va lupta până la moarte. Îmi place chestia asta la ea.

Când ne-am întors, m-am aşteptat la sărutul obligatoriu pe obraz, dar Pax m-a îmbrăţişat de-a dreptul şi a zis:

— La naiba, Hannah, sper că eşti în regulă.

Dacă se simţea cumva stingherit pentru ceea ce se petrecuse mai devreme, nu a arătat-o în vreun fel. Încă nu eram capabilă să-mi dau seama care dintre personajele din *Mândrie şi prejudecată* era: Mr. Darcy sau Mr. Wickham. Era oare posibil să fie amândoi?

Am vorbit şi am tot vorbit şi am decis să dormim într-un singur cort, în semn de solidaritate. Stând întinse în sacii noştri de dormit şi mâncând Haribo, depănam pur şi simplu la nesfârşit aceeaşi conversaţie.

— Mi-aş dori ca una dintre noi să nu fi avut telefonul descărcat, ca să poţi vorbi cu mama ta.

Era ciudat că Grace avea senzaţia că voiam să vorbesc cu mama. Gândul la ea şi la tata m-a făcut să izbucnesc în plâns.

M-am vârât mai adânc în sacul de dormit. Ascultând cum prietenele mele spuneau că îl urau pe Sam era cumva reconfortant pentru că mă ajuta să scap de gândurile care-mi bântuiau mintea.

— E un imbecil total.

— Şi un psihopat.

— Categoric. Sau poate un sociopat. Am învăţat despre ei la sociologie. Probabil că te-ar fi tocat mărunt şi te-ar fi dat vreunei broaşte-ţestoase să te mănânce.

Stella s-a băgat şi ea în vorbă.

— Sau un nenorocit care şi-o trage, încercând să sfărâme inimile oamenilor.

Auzind-o spunând „încercând" m-a făcut să-mi dau seama că o făcuse. Sau poate că era vina mea, pentru că îi spusesem acea chestie teribil de supărătoare despre Pax. Am continuat să reiau dialogul în minte, de fiecare dată eu afirmând lucruri diferite, care îl îmbunătăţeau, nu îl înrăutăţeau.

Toată lumea a vorbit și a tot vorbit, până când ne-a furat somnul. M-am întins în liniște, ascultând ploaia, oamenii care se întorceau la corturile lor și pe Grace vorbind în somn, lucru pe care îl făcea încă din clasa a șaptea.

Voiam să mă evaporez pur și simplu. Să dispar. Să nu mă fi aflat niciodată acolo, în primul rând. Mi-am pipăit fotografia Polaroid din buzunar. Puteam adulmeca noroiul. Mirosea precum Sam.

SAM

Călătoria de întoarcere de la festival era lungă. Adică, evident, era vorba despre aceeași distanță străbătută și pe drumul *spre* festival, doar că părea mult mai lungă.

Ben era leșinat pe bancheta din spate a mașinii lângă mine. De fapt, gândindu-mă la asta, nu-mi aduc aminte ca Ben să fi fost conștient mai mult de aproximativ o oră pe parcursul întregului weekend. Robin și Chris se așezaseră în față, certându-se asupra rutei ce trebuia urmată pentru a evita traficul aglomerat, iar eu mă zgâiam pe geam la casele și copacii ce defilau cu viteză pe lângă noi.

Le-aș fi spus să-și țină pliscul, dar mă bucuram într-un fel de distragere; ciorovăiala lor mi-a oferit ceva la care să mă concentrez, în afară de mizeria al naibii de mare care era viața mea.

Totul mergea foarte bine. Ar fi trebuit să știu că nu poate dura. Asta e partea bună a pesimismului — dacă lucrurile merg bine, e grozav, iar dacă lucrurile nu merg bine, atunci cel puțin poți să spui că ai anticipat chestia asta.

Întotdeauna am reușit să stric totul, într-un fel sau altul. Cu siguranță am făcut praf examenul de franceză, ceea ce înseamnă, de asemenea, că s-a ales praful de șansele mele de a ajunge la Cambridge. *Pur și simplu* mi-am făcut harcea-parcea unica mea

ocazie reală de a-mi pierde virginitatea cu Erin. Ar fi un adevărat miracol dacă nu aș găsi o cale să dau cu bâta-n baltă și în privința angajării mele pentru a căpăta experiență, săptămâna viitoare.

Cel mai rău dintre toate, totuși, e că am făcut-o praf rău de tot cu Hannah.

Iarăși a fost ca în cancelarie. Am ieșit pur și simplu din cort. Nu mai puteam să suport. Bineînțeles că îl voia pe Pax. Toate fetele de acolo îl voiau. Mă tot gândesc la el înghesuindu-se în ea, cu mâinile, stupidele sale mâini mari și bronzate, pe talia ei. Și la mine stând prostește acolo și întorcându-i zâmbetul.

M-am năpustit prin mulțime, vărsând băuturile a vreo cincisprezece persoane în drum. Sunt surprins că nu m-a pocnit nimeni.

Mă simțeam mai beat ca niciodată. Trebuia să-i găsesc pe Robin și Chris. Totodată, aveam mare nevoie de un pahar cu apă. N-am izbutit nici una, nici alta.

Telefonul meu era în continuare mort, așa că nu am putut să sun pe nimeni. Odată ce am ajuns afară, m-am hotărât să mă îndrept spre cortul de dans. Eram aproape sigur că aveam să dau de Robin sau de Ben, împietriți și bâțâind din cap pe acolo. Chris ar fi putut fi oriunde — și cu oricine — în acest timp.

Abia făcusem câțiva pași împleticiți, când am văzut o pereche de pantaloni scurți de un galben neon iluminând cărarea în fața mea.

În mijlocul câmpului, agitându-și nebunește spre cer iPhone-ul, se afla Panda. M-a remarcat și mi-a zâmbit. Și-a vârât telefonul înapoi în geantă și și-a netezit șuvițele părului său de o culoare indecisă, situată undeva între blond și roșcat, care evadaseră din părul ei prins în coadă.

— Hei, Sam! Mă întrebam când o să dau iarăși peste tine. Am un semnal de coșmar. Nu-mi pot găsi prietenii și telefonul m-a lăsat baltă.

M-am apropiat de ea, clătinându-mă zdravăn pe picioare.

— Și eu. I-am pierdut pe toți și telefonul mi s-a descărcat de tot.

Și-a scos din nou telefonul și s-a apucat să-l fluture iarăși spre stele.

— Tot încerc să descarc aplicația asta mișto care se presupune că te ajută să ai semnal la un festival, a zis ea, după care s-a oprit din vânturat și și-a verificat telefonul. Dar n-o pot descărca pentru că nu am niciun fel de semnal.

Am încuviințat din cap.

— E clenciul-22[1].

Ea părea derutată.

— Nu, cred că se numește Aplicația de Recepție a Festivalului.

— Corect. Sigur.

Tocmai eram pe cale să-i urez baftă lui Panda și să-mi văd de drum spre cortul de dans, când m-am gândit la Hannah și la Pax și la ce ar fi putut ei să facă tocmai în acele clipe. Acea imagine a lui aplecându-se peste ea pentru a-i șopti la ureche m-a oprit din drum.

Eram obișnuit să-i las pe toți Pax și pe toți Toby McCourts de pe fața pământului să aibă parte de toată distracția. De ce trebuia să-mi irosesc viața furișându-mă din cancelarii și din corturi de festival în timp ce ei primeau exact ceea ce voiau? Cum rămânea cu ceea ce voiam *eu*?

Instinctiv, m-am împleticit înainte și mi-am pus mâinile pe talia pantalonilor scurți ai lui Panda.

Panda a încetat să mai fluture telefonul și s-a uitat la mine. Un zâmbet i-a cuprins treptat chipul.

— Bună ziua, domnule! a râs ea. Mergi un pic mai departe în seara asta, nu-i așa?

---

[1] Catch-22 (în original în limba engleză), o dilemă sau o situație fără ieșire, un cerc vicios. De asemenea, titlul celebrului roman publicat de Joseph Heller în 1961, care tratează absurdul birocrației, ce genera astfel de situații cu care se confruntau soldații în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n. red.)

Am respirat adânc şi m-am aplecat spre ea, exact aşa cum făcuse Pax cu Hannah. Ea a chicotit.

— Aşadar, m-ai giugiulit acum două zile şi apoi te *aştepţi* ca pur şi simplu să o poţi face din nou, oricând ai chef, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap. Zâmbetul ei s-a lărgit. Şi-a pus mâinile pe talia mea. M-am simţit bine. Ei bine, nu *bine*, dar... mai bine. Chestia asta îmi lipsise toată viaţa. Din acest motiv, lumea era condusă de indivizi de teapa unora precum Pax şi Toby; ei şi-au dat seama ce vor şi au înşfăcat.

Apoi am sărutat-o. Şi ea mi-a întors sărutul. Nu era un sărut plin de emoţie, ci doar la beţie şi derută. Închizând ochii am simţit numaidecât o senzaţie asemănătoare aceleia de rău de mare, aşa că i-am ţinut deschişi. Am urmărit un grup de tipi îmbrăcaţi cu toţii ca nişte luptători de wrestling împleticindu-se pe lângă noi în timp ce limba Pandei o masa pe-a mea. Avea gust de ţigări şi falafel. Era atât de diferit de sărutatul cu Hannah, încât nu-mi venea să cred că era vorba despre acelaşi verb.

HANNAH

Buni a ales un film şi apoi am ales şi eu unul. Ea a ales *Ofiţer şi gentleman*, eu am ales *În căutarea lui Nemo*. Ea a ales *Frumuşica*, eu am ales *File de poveste* şi aşa mai departe.

Bunica ia întotdeauna în serios îmbrăcămintea comodă.

— Nu ştii niciodată cine o să-ţi bată la uşă, spune ea.

Astăzi purta nişte pantaloni de un verde pal, asortaţi cu o bluză pe care se aflau, făcute din paiete, un ceainic şi o ceaşcă de ceai. Mă întorsesem de la festival de trei zile, dar nu îmi scosesem pijamaua cu troli nici măcar o dată. Joe era în vizită la prietenul lui şi mama şi tata erau la serviciu.

Știam că vizionarea scenei cu orgasmul din *Când Harry a cunoscut-o pe Sally* alături de bunica nu avea să fie la fel de ciudată ca în cazul în care aș fi făcut-o împreună cu mama. O auzisem deja pe bunica zicând „felație". Și ea viziona un DVD mai mult ca fundal pentru taclale.

— Ei, cei mai face Stella? a întrebat ea.

— Foarte bine.

— Totuși, pun pariu că poate fi o pacoste, nu-i așa?

— Cred că da, uneori.

— E o fată drăguță, dar e ștearsă. Are un chip de șoricel, dacă mă întrebi pe mine.

— E cea mai bună prietenă a mea.

— Asta nu-i schimbă chipul de șoricel. Nu e frumoasă ca tine.

Nu m-am putut abține.

— Termină, bunico. Nu mai încerca să mă faci să mă simt mai bine. Nu sunt o idioată. *Știu* cum arăt.

Încercarea ei de a mă face să mă simt mai bine nu are ca rezultat decât înrăutățirea lucrurilor, pur și simplu.

— Ce se întâmplă? Ești o fată frumoasă. Ai niște ochi minunați.

Ochi minunați. Asta-i cel mai rău. Mi-am mușcat buza.

— Mă duc sus să citesc.

M-am târât în camera mea și m-am așezat pur și simplu pe pat, uitându-mă afară pe fereastră și lăsând-o pe bunica să se uite în continuare la *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*. Ca și cum ea văzuse un milion de oameni ieșind așa dintr-o încăpere, ca și cum ea ar fi fost bunica timpului.

Am tot rederulat în minte momentul Sam/Panda și l-am urât de fiecare dată, după care am făcut același lucru mai întâi cu ea și apoi cu mine însămi. După tot ce se întâmplase între noi la festival, după ce aproape că ajunseserăm să ne pierdem împreună

virginitatea, el pur și simplu și-a luat tălpășița și s-a combinat cu ea. Mă făcea să-mi pun tot timpul întrebări despre orice.

Poate că l-am dezgustat și cu asta, basta. Și s-a folosit de chestia cu Pax ca scuză pentru a-mi da papucii. Poate că eram bună doar pentru încălzire, iar Panda era aceea care lua tot caimacul.

Am încercat să mă consolez că aveam să duc o cu totul altă viață. Că nu conta dacă nu aveam să am vreodată un prieten și că aveam să rămân de-a pururi virgină. Voiam doar să mă trezesc într-o dimineață și să fiu genul de persoană care arată atât de bine încât este imposibil ca asemenea lucruri să i se poată întâmpla vreodată.

Am auzit-o pe bunica urcând scările. A ciocănit la ușă și a intrat.

— Doar eu.

Mi-a întins o cană de ciocolată caldă.

— Hannah, dacă ceva e în neregulă... Dacă ai probleme... Tu știi...

Habar n-aveam la ce se referea.

— Nu am probleme.

Credea că intrasem în vreo gașcă rău famată sau ceva de genul ăsta? Că rămăsesem datoare la jocurile de noroc?

— Nu probleme. Nu e o problemă în zilele noastre. Este doar... ce este.

Despre ce mama naibii vorbea?

— Ce vrei să spui, bunico?

— Vreau să faci totul. Pentru că poți. Poți avea tot ce-ți dorești...

Nu m-am mai zgâit la punctele de pe cana pe care o aveam în mână și mi-am ridicat privirea spre ea. Vocea ei era mai blândă. Mâinile îi netezeau continuu aceeași porțiune a pantalonilor.

— Nimic nu este irecuperabil, să știi. Nu există greșeală pe care să nu o poți repara.

— Nu sunt însărcinată, bunico.

Am râs în timp ce o spuneam, dar nu a sunat amuzant. Ea a oftat adânc.

— Nu pari în regulă.

— Sunt doar agitată. În legătură cu rezultatele.

Știa că mințeam, dar ce ar fi putut să spună? M-am uitat cum se juca cu inelele ei. Le purta îngrămădite pe toate degetele; fiecare dintre ele marca o ocazie, o zi de naștere sau o aniversare.

— Care este inelul tău de logodnă? am întrebat.

— Nu am unul. Nu ne-am putut permite. Dar asta e verigheta mea. A trebuit să o lărgesc, pentru că degetele mi s-au îngroșat atunci când am îmbătrânit. Să nu îmbătrânești niciodată, e groaznic.

Și-a scos trei de pe deget și mi-a dat verigheta. Era un inel șters de aur. Cel mai simplu inel al ei. L-am frecat între degete.

— Cum l-ai cunoscut pe bunicul?

— La o nuntă. Eram domnișoară de onoare pentru prietena mea și el era cavaler de onoare. Era atât de chipeș. Dar eu arătam ca naiba. Purtam o rochie de culoarea levănțicii pe care mi-o făcuse mama miresei. Numai că habar n-avea să coasă, așa că era prea scurtă, prea strâmtă și făcea ca pieptul meu să arate tare cocoloșit.

— Trebuie să fi arătat bine dacă el te-a apreciat.

— Cred că da. Mult mai bine decât acum, în orice caz.

— Care a fost primul lucru pe care ți l-a spus?

— Nu-mi amintesc. A dansat toată seara cu o fată, Sue, înainte de a veni să stea de vorbă cu mine.

— De ce?

— Nu știu.

— De ce nu l-ai întrebat niciodată?

— Poate că am făcut-o la un moment dat, nu-mi amintesc.

— Unde te-a cerut de nevastă?

— Afară, la Hammersmith Palais.

— Ai spus da?

— Bineînţeles că am făcut-o! Cum altfel aş fi putut să stau aici cu tine acum?

Am chicotit amândouă. I-am dat inelul, iar ea le-a pus pe toate din nou la loc, în aceeaşi ordine. Apoi mi-a luat cana goală şi s-a ridicat în picioare.

— N-am vrut să te necăjesc mai devreme.

— Îmi pare rău că m-am supărat. Viaţa e atât de dură.

— Uneori este.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe cap.

După ce a plecat, m-am întins şi m-am holbat la pereţi. La posterele cu modele din *Vogue* şi la fotografiile cu noi, făcute în serile în care ieşiserăm în oraş. Dacă bunica mea ar fi ştiut cât de ridicol era să creadă că cineva ar vrea să se culce cu mine... Că nu aveam să cunosc niciodată sentimentul ăsta. Că nu aveam să ştiu cum ar fi să mă culc cu Sam.

Nu există nimeni cu care să pot vorbi despre asta, deoarece ei vor spune doar lucrurile standard. Că voi întâlni pe cineva. Pe altcineva. Că Sam este un ticălos. Că am doar optsprezece ani. Aproape că doresc ca cineva să-mi spună doar „Treci peste asta. Nu se va întâmpla niciodată". Cel puţin ăsta-i adevărul.

14

SAM

La o săptămână după întoarcerea de la Woodland, mă simțeam un adult adevărat, mai mult decât oricând până atunci. Lucram într-un birou (un fel de-a spune), aveam o prietenă (un fel de-a spune) și aveam inima zdrobită. (Nu există „un fel de-a spune" în această ultimă privință.)

Slujba mea (un fel de-a spune) era săptămâna de muncă de probă la biroul prietenului mamei mele. Eram deja acolo de trei zile și încă nu mă dumirisem cu adevărat cu ce se ocupau ei. Personalul era alcătuit exclusiv din fete elegante și mișto, mereu mahmure, trecute bine de douăzeci de ani, care se numeau Vicky, Sarah sau Sophie.

Când nu mă trimiteau să le cumpăr grămezi de dulciuri, țineau reuniuni în camere de sticlă cu picturi Banksy pe pereți și fotolii tip sac pe podea, în care discutau despre „strategiile de social media" și scriau lucruri de genul „Statisticile indică faptul că cea mai intensă activitate pe Twitter are loc în timpul meselor de prânz" pe un panou mare. În continuare redau câteva mostre de dialog dintr-o zi oarecare, la birou:

Vicky: [Trântind telefonul] Dumnezeule, are o voce oribilă.

Sarah: Cine era?

Vicky: Becky de la Judy Morgan.

Sophie: Dumnezeule, așa crezi? Eu cred că are o voce uimitoare.

Vicky: Eu chiar cred că sună ca naiba.

Sarah: Pare să sune uimitor.

Vicky: Dumnezeule, nu sună așa. Sună ca naiba. Și are niște brațe ca niște cârnați.

Presupuneam că trebuia să învăț cum merg lucrurile în viața reală a lumii adulților. Cu toate acestea, singurul lucru pe care îl aflasem până atunci era că fetele se *topeau* după arahidele M&M și că era posibil să apreciezi dimensiunea brațelor cuiva după sunetul vocii sale.

Prietena mea (un fel de-a spune) era Panda. Nu intenționasem să-mi devină prietenă. Se întâmplase pur și simplu, cumva. Ea mi-a trimis un SMS în ziua care a urmat întoarcerii de la festival. În locul unui mesaj obișnuit, de genul „Hei, a fost mișto să ne giugiulim de câteva ori, beți fiind, ți-ar face plăcere să ne revedem", al ei spunea: „Deci ce o să facem în weekend, iubi? xxxx"

Ea presupunea că formam deja cu siguranță un cuplu, așa că nu am contrazis-o. Atunci când i-am arătat mesajul, Robin mi-a strâns mâna și m-a felicitat pentru cele patru X-uri. Era, pentru a folosi expresia lui, „un progres major".

Nu o mai văzusem pe Hannah din noaptea cu pricina și nici nu auzisem nimic despre ea. În asta constă frumusețea faptului de a nu avea cont pe Facebook, presupun. Cu toate că, din moment ce Robin se împrietenise numaidecât cu Stella, la aproximativ douăzeci de minute după dezastruoasa noastră dublă întâlnire, existau încă oportunități pentru niște flirturi mai subțirele. La un moment dat, am văzut câteva poze cu Hannah și Pax împreună în Kavos. Într-una dintre ele, era limpede că Pax trăgea cu ochiul la bikinii ei. Mi s-a făcut puțin rău doar uitându-mă la ea.

Ea nici măcar nu sunase sau nu trimisese vreun SMS. Şi evident că eu nu aveam de gând să o sun sau să-i trimit vreun mesaj după ceea ce spusese. Problema era că mă luptam să-mi amintesc exact ceea ce *spusese* de fapt. Păruse cu siguranţă o mizerie la momentul respectiv, faza cu ginul şi cidrul şi cu vederea mâinilor mari şi bronzate ale lui Pax fluturând în jurul ei, dar aveam o senzaţie îngrozitoare, dătătoare de fiori, care îmi întorcea stomacul pe dos, cum că aş fi reacţionat exagerat. L-am întrebat pe Robin ce credea, dar el s-a mulţumit să ridice pur şi simplu din umeri şi să spună: „Habar n-am, omule. Dar *arăta* cu siguranţă ca naiba din locul în care stăteam eu". Şi chestia asta mi se învârtea prin cap de fiecare dată când îmi venea să-i trimit un SMS, noaptea târziu: „*arăta* cu siguranţă ca naiba".

Într-un fel, mă bucuram că eram pe punctul de a afla rezultatele testelor, pentru a avea un alt motiv pentru care să-mi fac griji.

Eu şi Chris eram acasă la Robin, uitându-ne pe Youtube la videoclipuri hip-hop mişto făcute de amatori şi vorbind despre ceea ce s-ar întâmpla dacă nu aveam să ne primim calificativele, când Chris a zărit ceva pe pagina de Facebook a lui Robin.

— La naiba! Stella dă o altă petrecere.

Am citit invitaţia în tăcere. Avea să se întâmple în seara în care aveam să primim rezultatele.

— La toţi dracii cu chestia asta, a rostit Robin în cele din urmă, ridicându-se de pe scaun. Putem găsi petreceri mai grozave la care să ne ducem.

— Ca de pildă? am întrebat.

Robin s-a oprit.

— Da, bine, a ei va fi cea mai tare. Încercam să te fac să te simţi mai bine, tembelule.

— Mulţam, omule.

— Doar dacă nu... a spus Chris.

— Doar dacă nu ce?

— Ai putea merge cu Panda.

— Oooh, Panda! Da, ai putea merge cu prietena ta, Panda.

Robin începuse să facă o chestie la care recurgea de fiecare dată când rostea Panda, înălțându-și vocea cu trei octave și țuguindu-și buzele. M-am gândit să-i spun să se oprească, dar nu era enervant, ci destul de amuzant.

— Cred că aș putea merge cu Panda, am spus.

Ideea nu mă prea umplea de bucurie, sincer să fiu.

— Știi ce, Sam? a zis Chris în timp ce Robin începuse să mimeze, păstrându-și buzele țuguiate, un dans în doi. Problema cu Panda, dacă nu te superi pe mine că o spun?

— Nu. Dă-i drumul.

Eram cu adevărat interesat. Știam că există o serie de probleme cu Panda; voiam să văd pe care dintre ele o considera el ca fiind cea mai presantă.

Chris a încuviințat din cap și a continuat.

— În regulă, deci problema cu Panda este că ea face parte dintre fetele acelea care *cred* că au mai mult haz decât au de fapt.

— Da! a încuviințat Robin din cap, lovind agitat cu pumnul în masă. Categoric, omule. Fetele care cred că au mai mult haz decât au în realitate sunt mai rele decât cele care nu au haz câtuși de puțin.

— Stai așa, am spus. Doar așa, ca o confirmare — are haz sau nu?

— Are *ceva* haz, a rostit Robin, diplomatic. Nu e una dintre acele fete cu care pur și simplu nu se poate vorbi. Una dintre acele fete care par să facă parte dintr-o specie diferită sau ceva de genul ăsta.

— Sophia Demico, a zis Chris.

— Exact, a spus Robin.

Sophia Demico este cea mai tare tipă din școala noastră. Cu toate astea, este posibil să fie și cea mai searbădă ființă umană de pe fața pământului.

Robin a continuat.

— Să vorbești cu fete precum Sophia Demico este un pic ca și cum ai vorbi cu o pisică. Tu le spui ceva și ele clipesc într-un anumit fel și dau din cap, pentru a-ți confirma că te-au auzit, dar poți vedea în ochii lor că nu au priceput o iotă. Apoi, în cele din urmă, pur și simplu se furișează pentru a sfâșia cu ghearele un scaun, a face caca în grădină sau ceva de genul ăsta.

— Încă vorbești despre Sophia?

— Nu, ultima chestie era doar despre pisici. Din câte știu eu. Dar, oricum, te-ai prins ce vreau să spun. Panda nu este ca fetele alea — de fapt, *poți* să stai de vorbă cu ea.

Chris s-a băgat și el în vorbă.

— Da, dar pentru că *poți* să stai de vorbă cu ea, ea crede că îți *place* să stai de vorbă cu ea.

— Exact, a spus Robin. Doar pentru că nu se simte jignită atunci când vine vorba despre sex și înjură, are impresia că face parte din gașca băieților.

Am ținut seama de acest lucru. Suna destul de adevărat.

— Sam poate confirma dacă face sau nu parte din gașca băieților, nu-i așa, amice? a rostit Chris, împungându-mă în coaste.

— Ei bine, el *nu* poate, de fapt, a rânjit Robin. Din moment ce el nu i-a văzut sau nu i-a simțit de fapt organele genitale. Ai făcut *ceva* cu ea până acum?

— Ca de pildă?

— „Ca de pildă" înseamnă că nu.

— Nu, înseamnă *termină*!

Robin a pufnit.

— Pe bune, Sam, dacă nu o să i-o tragi ei sau *oricui altcuiva* înainte de a merge la universitate, s-ar putea să începi să le spui oamenilor că ești credincios sau ceva de soiul ăsta. Asta e singura explicație pentru faptul că ești încă virgin la vârsta ta.

I-am aruncat o pernă în cap. Chris a râs și a oprit computerul.

HANNAH

Pe drumul de întoarcere de la cinema, trenul s-a defectat la Ravenscourt Park și toată lumea a trebuit să coboare. Eu și Stella am mers până la capătul peronului, unde stăteam în fiecare zi după școală, încă de când aveam unsprezece ani. Ne-am așezat pe banca noastră.

— Probabil că nu o să mai ajungem vreodată în stația asta.

Stella și-a dat ochii peste cap.

— Asta e o chestie pe care numai *tu* poți să o spui.

— Ei bine, de ce am face-o? Singurul lucru care e aici este școala.

— Georgina Foster locuiește pe undeva pe aici.

— O urăști de moarte pe Georgina Foster. Ai împrăștiat zvonul că s-a încurcat cu domnul Donaldson.

— Probabil a făcut-o — era *topită* după blestemata aia de știință. Îți amintești când a făcut acea prezentare în care a prăjit plastilină și a vorbit despre părul lui Zac Efron?

— Aia a fost Esther.

— Ei, o urăsc și pe Esther.

— Tu urăști pe toată lumea.

— Cu excepția ta.

— Și a lui Pax.

— El nu se pune. E băiat.

Mi-a plăcut cumva să o aud pe Stella spunând așa ceva. Ea nu o să se numere niciodată printre acele fete care sunt obsedate de cineva. Ei bine, ea e obsedată, presupun. Dar nu și în exterior. Și n-o să recunoască în vecii vecilor.

— Cu toate astea, îl placi.

— Ei bine, el este într-adevăr tare și foarte mișto. De ce nu mi-ar plăcea?

Avea dreptate. Ce se întâmplase între mine și Pax la festival mi-a străfulgerat prin minte. Încă mă luptam să-mi dau seama dacă ceea ce făcuse era greșit. În orice caz, Stella îl subaprecia. Tipii care sunt atât de tari se poartă de obicei ca niște idioți sadea, dar el nu o făcea.

— Voi doi formați un cuplu perfect.

Nu minteam. Vorbeam serios. Nu exista vreo legătură autentică între mine și Pax. Există pe Facebook o fotografie cu el și Stella în Kavos. Își oglindesc reciproc perfecțiunea și înfățișează un soi de soare strălucitor alcătuit din membre, simetrie și luciu.

— Ești încântată să-l vezi? am întrebat-o.

— Da, desigur.

Pax și Casper veneau la Londra, la sfârșitul săptămânii. Stella și Pax vorbiseră ore întregi în fiecare zi după festivalul de la Woodland și alcătuiau practic un tot.

Abia așteptam, cu adevărat, să-l revăd pe Casper.

Stella se uita la mine.

— Sam e un rahat, a spus ea.

Iar Stella nici măcar nu rostește acel cuvânt.

— Știu, am spus, simțindu-mă imediat vinovată că o aprobasem.

Stella îl criticase dur și entuziast pe Sam încă de când ne întorseserăm de la Woodland. Am lăsat-o pur și simplu să continue. Era mai bine că ea considera că Sam era doar un rahat care se întâmplase să-mi frângă inima decât ca ea să știe că la un moment dat a

existat ceva între mine și Pax. Mai ales că acum, *cu siguranță*, nu exista nimic între noi.

— Chiar este, Han. Și este un nenorocit dus cu sorcova. Meriți ceva mult mai bun. El nu e sufletul tău pereche.

— Tu nu crezi în suflete pereche.

— N-are a face. Cred că *tu* crezi în suflete pereche. E ca și cu zânele. Vin la cei care cred.

Pentru Stella, chestia asta era destul de profundă.

— Ei bine, de ce nu începi să crezi în suflete pereche?

— Pentru că nu văd ce rost are să-ți găsești Alesul acum. Să zicem că ne găsim Alesul mâine... Asta ar strica pur și simplu totul. Ar trebui să mergem la universitate cu sufletul pereche atârnat de gât ca o piatră de moară. Homarul, cum i se mai zice sufletului pereche, o sa ne zornăie în jurul gâturilor precum Sebastian din *Mica sirenă*.

— Stella, Sebastian este în mod clar un crab.

— E un homar, toanto! O să ne uităm pe Google când ne întoarcem. Oricum, Freddie te iubește, de ce nu te cuplezi cu el?

Am vrut să spun „Pentru că vreau ca Sam să mă dorească", dar era limpede că Sam nu mă dorea. Dacă ar fi făcut-o vreodată, acum cu siguranță că nu mai era cazul.

Văzusem pe pagina de Facebook a Stellei că Panda scrisese pe pagina lui Robin: „Poți să ne pui pe listă și pe mine și pe Sam la Ben, mâine-seară, te rog?

Stella tocmai pufnise și a spus:

— Uf, ce *ștoarfă*. El chiar o merită.

Am lăsat un tren să treacă prin stație.

— E o senzație ciudată că școala s-a terminat. Că totul se termină. Că luna viitoare nu o să ne mai întoarcem.

Stella s-a mulţumit să ridice din umeri. Uneori cred că ea ţine seama doar de ziua de mâine. Chiar şi ziua de ieri, care tocmai a trecut, nu are nicio noimă pentru ea.

— Şi dacă ne schimbăm? Şi dacă totul se schimbă? am întrebat eu, fără să fiu retorică, ci dorindu-mi cu adevărat un răspuns. Urăsc asta.

— De ce? O să ne vizităm reciproc şi o să te duci să stai cu Tilly şi Grace. Nu e mare scofală.

— Urăsc finalurile.

— Eşti atât de sentimentală.

Este adevărat. Am plâns uitându-mă la puii de veveriţe ieri, pe *Naturewatch*.

— Te temi din cauza rezultatelor de săptămâna viitoare? am întrebat.

— Sper doar că, chiar dacă am dat-o-n bară, o să mă accepte totuşi.

— Eşti atât de practică. Mi se face rău când mă gândesc la asta.

— Hannah, o să primeşti trei calificative maxime. O să reuşeşti.

Nu-mi place când oamenii îmi spun chestia asta. Ei cred că sunt o negativistă tipică atunci când spun că am rasolit-o la istorie. Dar chiar am făcut-o.

— O să capeţi trei calificative maxime şi apoi o să găseşti un Băiat de la Toaletă şi mai bun la petrecerea mea. Poate o să poţi să-l ridici la rangul de Băiat din Şopron sau chiar de Băiat din Dormitor.

Am discutat o grămadă de timp pe bancă. Probabil că am stat pe acest peron de mii de ori, dar îmi puteam aminti doar câteva dăţi. Când l-am sărutat pe Freddie pentru prima dată, după repetiţiile la *Visurile Annei Frank*. Când am plâns aşteptând trenul, atunci când murise bunicul. Atunci când eu şi Stella l-am văzut pe domnul Cross coborând împreună cu domnişoara Nailor.

Am vorbit atât de mult încât în cele din urmă am pierdut ultimul tren, așa că ne-am întors înapoi la Stella.

I-am trimis un SMS mamei, pentru a-i da de veste că nu ajung acasă, iar ea mi-a răspuns:

MĂ BUCUR NESPUS CĂ EȘTI IARĂȘI FERICITĂ. ȘI TATA LA FEL.

Mă simțeam mai bine, cred, dar încă am tresărit atunci când m-am gândit la Sam și Panda.

Stând întinsă în pat cu Stella, am spus:

— Ai fi vrut să fi așteptat până la întâlnirea cu Pax? Pentru a face sex, vreau să spun?

— Nu, pentru că cel puțin acum știu ce fac, așa că nu o să par total pe dinafară. Sper doar să nu vrea să-i fac o felație, căci chestia asta chiar mă dezgustă. Ei chiar se ușurează pe acolo.

Am gemut.

— Cred că o să rămân virgină pe veci.

— Cred că așa o să se întâmple dacă nu-ți faci curaj să-ți dai seama că Băiatul de la Toaletă este, și e limpede că așa a fost întotdeauna, o toaletă.

SAM

Înainte de a mă putea gândi la petrecerea Stellei, aveam un alt angajament social: trebuia să iau parte la o „băută" după orele de program de la locul de muncă.

Era penultima zi a săptămânii mele de la birou și tocmai mă întorsesem de la magazin, cu aproape o tonă de arahide M&M, pe care le-am aruncat pe birou între Vicky, Sophie și Sarah (încă nu eram total sigur care era care). În loc să facă ceea ce făceau de obicei, adică să bombăne „Mulțam, iubi", fără ca măcar să-și ia ochii

din monitoarele computerelor, una dintre ele s-a uitat la mine și a zâmbit.

— Știi, Sam, a rostit Vicky sau Sophie sau Sarah, ai fost o adevărată scumpete săptămâna asta. Ar trebui să vii la o băută mâine.

— Ce băută? am întrebat, prăbușindu-mă înapoi în scaunul meu.

— Bem ceva la birou pentru câțiva clienți, a spus Sophie sau Sarah sau Vicky. Toată lumea din clădire vine. E ultima ta zi, trebuie să vii.

— Cam am niște planuri cu prietena mea, dar probabil că o să mă pot fofila.

Instantaneu, toți cei șase ochi ai lor s-au luminat. Se uitau la mine ca la o nouă specie de creaturi pe care tocmai o descoperiseră.

— Oh, *Dumnezeule* absolut! a spus Vicky sau Sophie sau Sarah. Ai o *prietenă*?

— Ah, ce binecuvântare! a adăugat Sophie sau Sarah sau Vicky.

— Oh, Doamne! a izbucnit Sarah sau Vicky sau Sophie. Trebuie neapărat să o *aduci* la băuta de vineri.

Celelalte au țipat ascuțit, aprobând această sugestie.

— Cum o cheamă?

Cum o cheamă. Indiferent de cât de multe ori o să explic, nu devine mai ușor.

— O cheamă Miranda, am bombănit în tastatura calculatorului meu, dar ea își spune Panda, deoarece rimează cu Miranda și pentru că, de asemenea, îi plac urșii panda.

A urmat o pauză, în care Vicky/Sophie/Sarah, Sophie/Sarah/Vicky și Sarah/Vicky/Sophie au băgat la cap chestia asta. M-am așteptat la hohote batjocoritoare de râs, dar ele nu au venit.

— Asta este de fapt minunat, a spus Vicky sau Sophie sau Sarah în cele din urmă. Aș vrea ca numele meu să rimeze cu un animal.

— Da, a rostit Sophie sau Sarah sau Vicky. Ar fi atât de minunat să te cheme, de pildă, Girafinda sau Mirelefantana.

— Oh, Doamne, da, a fost de acord Sarah sau Vicky sau Sophie. Mă bate gândul să-mi botez fiica Girafinda.

— Ce faci, totuşi, dacă o să ai un băiat?

Sarah sau Vicky sau Sophie îşi molfăia stiloul în timp ce cugeta la asta.

— Poate că o să aleg un animal mai masculin, cum ar fi Crinocer sau Crocodaniel.

— Da, Crocodaniel e superb, la drept vorbind.

— Ei bine, ăsta e deja al meu, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu Crinocer.

Conversaţia a alunecat pe această pantă până când s-au terminat toate arahidele M&M şi era timpul să mergem acasă.

M-am întâlnit cu Panda în afara biroului, vineri, la şase şi jumătate. Sincer să fiu, ea chiar arăta foarte bine. Era limpede că făcuse un efort. Iniţial a fost destul de supărată din pricina suprapunerii cu seara de club a lui Ben, dar când i-am spus că era o petrecere la birou, a schimbat complet tonul.

A spus:

— Oh, Doamne, sper să obţin şi eu un loc de muncă într-un birou într-o bună zi.

Cred că a presupus că toate birourile din Anglia erau interconectate şi că, în cazul în care ar fi făcut o impresie bună în acesta, s-ar fi aranjat pe viaţă.

„Băuta" consta exclusiv din gin foarte scump şi tonice. Chiar şi mirosul mi-a amintit de acea noapte cu Hannah. L-am lăsat pe al meu pe masă şi m-am dus după nişte apă. Până când m-am întors, Panda dăduse deja pe gât două pahare.

Toate cele numite Vicky, Sophie şi Sarah păreau să se bucure pur şi simplu pentru că toţi oamenii cu care vorbeau, de obicei, la

telefon, se aflau acum acolo, în carne și oase. Și, astfel, puteau aprecia, în cele din urmă, cât de grași sau de slabi erau. În continuare redau o mostră întâmplătoare de dialog, surprinsă atunci când am trecut pe lângă ele, îngrămădite în jurul copiatorului, în drumul meu spre toaletă:

Vicky: Dumnezeule, ai văzut în ce hal e?

Sophie: Doamne, cine?

Vicky: Becky de la Judy Morgan.

Sarah: Oh, Dumnezeule! Este aici?

Vicky: Da.

Sophie: Oh, Doamne, care e?

Vicky: Ăă... Care crezi? Uită-te după cele mai grase brațe din cameră. Ea e cea atașată de ele.

Sarah: Oh, Doamne, Vicks! Ai nimerit-o la fix, zău așa.

Vicky: Da. Vocea ei era un indiciu cât casa.

Din moment ce erau cu toții prea preocupați să se îmbrățișeze pentru a ne acorda vreo atenție mie sau lui Panda, ne-am petrecut prima oră sau cam așa ceva stând cu mâinile în sân în jurul mesei cu nimicuri, sorbind apă (eu), dând pe gât gin (Panda) și fără a schimba prea multe cuvinte.

La festival nu am avut niciodată cu adevărat ocazia de a vedea *cât* de nepotriviți eram cu adevărat. Eram mereu beți și distrași de prieteni, de zgomotele puternice și de faptul că tocmai îmi fusese frântă inima. De atunci o întâlniserăm de câteva ori, dar de obicei ne văzuserăm doar în oraș, lângă un cinematograf, ne sărutaserăm, intraserăm în cinematograf, stătuserăm în tăcere timp de două ore, ieșiserăm afară, ne sărutaserăm și plecaserăm acasă.

Acum, că eram mai treaz ca niciodată și înțepenit doar în compania ei, am ajuns să-mi dau seama cât de puține aveam să ne spunem unul altuia. M-am gândit la momentele în care stătusem

împreună cu Hannah, în baia Stellei, și plimbarea făcută cu ea la festival, în zorii zilei. Tot timpul ne-au turuit gurile.

— Mă *topesc* după arta stradală, a spus Panda, umplând o imensă gaură în conversație și dând din cap spre unul dintre milioanele de stenciluri Banksy de pe peretele biroului. Este atât de ciudată.

Nu mi-a trecut prin minte niciun răspuns la chestia asta, care să nu implice pocnirea moacei mele de masă, așa că mi-am ținut gura.

Panda a dat pe gât al patrulea gin tonic și a aruncat o privire enervată în jur.

— E plictisitor, a rostit ea. Hai să mergem undeva și... m-a privit cu coada ochiului. Știi tu...

— Nu prea putem merge undeva și... știi tu, am spus. Am putea fi prinși.

Panda a râs.

— Să fii prins e chiar miezul acestei distracții, tontule!

— Nu sunt sigur de asta, am zis. Cred că un spărgător ar avea probabil ceva obiecții față de această deviză.

— Tacă-ți fleanca, Sam.

Și-a trântit paharul, m-a înșfăcat de mână și s-a avântat cu pași țanțoși să străbată încăperea. Am verificat să văd dacă acele Vicky, Sophie și Sarah remarcaseră, dar ele erau încă prea ocupate să ia oamenii la bani mărunți și să le caute nod în papură. Panda a apucat-o hai-hui pe coridor și eu am urmat-o.

— Acolo! a țipat ea ascuțit, arătând spre ușa debaralei cu produse de papetărie.

— Nu, am spus, clătinând din cap. Asta e debaraua cu produse de papetărie. Nu putem merge acolo. E pentru papetărie.

— Nu este un fel de... obrăznicie să mergi într-o debara cu papetărie? a spus ea, frământându-mi fundul.

— Nu mă pot gândi la nimic mai puțin obraznic decât produsele de papetărie, am spus, îndepărtându-i mâna de pe fundul meu. Când a fost ultima dată când ai văzut un perforator de birou într-un film porno?

— Eu nu mă uit la filme porno, a zis Panda, schimonosindu-se dezgustată.

— Nici eu, am spus, destul de convingător, după aprecierea mea. Dar nu-mi închipui că dispun de multe produse de papetărie.

— Nu mai fi un tolomac și trăiește și tu un pic, a șoptit ea, după care a deschis ușa și m-a tras înăuntru.

Debaraua cu produse de papetărie era literalmente locul cel mai puțin sexy din lume. Doar dacă nu găsești provocator mirosul de toner pentru imprimantă. Cu toate acestea, Panda vorbea despre el ca și cum ar fi fost nenorocitul de Paris la apusul soarelui.

— Da, a șoptit ea, privind în jur cu uimire. Locul ăsta e perfect.

Am început să ne sărutăm. Puteam să-i simt gustul de gin tonic de pe limbă. Mi-a desfăcut cureaua și s-a apucat să-mi dea jos pantalonii. I-a apucat cu două degete și a tras de ei, lăsându-i să coboare și să-mi înconjoare gleznele.

Mi-am simțit stomacul agitându-se. Nu eram sigur cât de departe eram dispus să merg. Îmi pusesem în cap ca prima oară să o fac împreună cu Hannah. Ceea ce era o prostie din moment ce, în mod evident, ei nu-i trecuse nicicând prin minte aceeași idee. Probabil că ea se păstra pentru Pax. În orice caz, eram oare într-adevăr pregătit să-mi pierd virginitatea într-o cameră fără ferestre, plină de capsatoare?

Panda și-a vârât mâna în chiloții mei și mi-a scos penisul. M-am rugat ca problema pe care o avusesem cu Erin să nu reapară, pentru a mă bântui acum.

— Panda! Așteptă!

— Hai s-o facem aici, a șoptit ea. Hai să ne-o tragem chiar aici.

— Păi...

M-am gândit la Hannah și Pax. Dacă aveam de gând să aștept persoana „potrivită", era limpede că aveam să aștept până la sfârșitul zilelor. Nu exista ocazie mai nimerită decât cea prezentă. Chiar dacă prezentul mirosea a toner pentru imprimantă.

Înainte de a reuși să iau o decizie corectă, am auzit voci înăbușite afară. Amândoi am înghețat. Mânerul ușii a zăngănit. Intra cineva.

Iute ca fulgerul, Panda s-a ascuns în spatele unui raft cu post-it-uri și markere. Am sărit după ea, dar m-am împiedicat în pantaloni și m-am prăbușit pe podea, trăgând după *mine mai multe cutii* cu pixuri și câteva topuri de hârtie A4. În timp ce mă luptam să mă ridic, s-a deschis ușa.

Era Vicky sau Sarah sau Sophie. Cu un tip. Avuseseră, în mod clar, aceeași idee ca Panda.

Gurile lor — care anterior fuseseră strâns lipite — rămăseseră acum căscate, în timp ce se holbau la mine, cum stăteam întins pe o grămadă de produse de papetărie, cu pantalonii în jurul gleznelor, încercând cu disperare — și fără succes — să-mi acopăr penisul semierect. Am încercat să vorbesc, să-i cer lui Panda să se arate, dar n-am izbutit să rostesc vreun cuvânt.

Tipul mi-a făcut cu ochiul și a împins-o ușurel pe Vicky sau Sarah sau Sophie înapoi din ușă.

— Păi, ei bine... Noi te lăsăm să termini, amice, a bombănit el.

— Nu, am terminat! Vreau să spun... nu că am *terminat*, ci că nici măcar n-am început! Nu am făcut nimic!

Prea târziu. Plecaseră. Am auzit hohote sălbatice de râs îndepărtându-se pe coridor. Panda a ieșit din spatele raftului și s-a scuturat de praf, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Uf, a spus ea. A fost cât pe-aci, nu-i așa?

— *Cât pe-aci?* am țipat, ridicându-mă împleticit și trăgându-mi pantalonii. Tocmai am fost prins cu penisul la vedere într-o debara cu produse de papetărie!

M-a apucat de guler și m-a sărutat.

— Ți-am spus doar că să fii prins e chiar miezul distracției!

M-am eliberat din strânsoarea ei.

— Să fii prins e de-a dreptul partea *cea mai puțin* distractivă a chestiei ăsteia! Ce ar putea fi distractiv în a-i face pe oameni să creadă că ai plecat de la o petrecere de birou pentru a te duce să te masturbezi pe un maldăr de pixuri?

Panda a expirat zgomotos.

— Dumnezeule, Sam, ești atât de plictisitor uneori. Când te-am cunoscut, chiar am crezut că ești un spirit liber. La fel ca Bob Marley sau Nick Grimshaw.

— Ei bine, nu sunt! am exclamat, cuprins de furie. Nu sunt un spirit liber căruia îi place să și-o tragă în debarale și arta stradală ciudată și să „trăiesc un pic". Îmi place să stau înăuntru și să beau Ribena fierbinte.

Habar n-am de ce am spus-o. Pur și simplu mi-a ieșit pe gură.

Panda a strâmbat din nas, derutată.

— Există o chestie numită Ribena *fierbinte*?

Am oftat și am deschis ușa.

— Haide. Hai să mergem.

Am coborât în tăcere scara de incendiu — nu eram în stare să dau iarăși ochii cu cei din birou. Afară, în drum spre stația de autobuz, i-am spus că eu nu cred că lucrurile aveau să meargă între noi. Ea a încuviințat din cap, posomorâtă. Cred că nici ea nu credea că era vorba despre o dragoste adevărată.

Ne-am îmbrățișat și m-am îndepărtat. În timp ce treceam pe lângă birou, le-am văzut pe Vicky, Sophie și Sarah îngrămădite

lângă fotocopiator, râzând. Cel puțin știu că, dacă aveam să am vreodată nevoie de vreo recomandare, o să pot apela la ele.

„Sam are o viteză de tastare bună, o atitudine adecvată și tendința de a se masturba în debaralele cu produse de papetărie."

Sclipitor.

HANNAH

Ne-am întâlnit cu Pax și Casper la Paddington. Stella purta niște pantaloni mulați. Era ca și cum ar fi avut de gând să se lupte cu fetele anonime — ei bine, nu chiar anonime, din cauza Facebook-ului — din lumea Pax. Fete din fotografiile sale din anul de pauză, care îl învăluiau cu totul, la petrecerile cu spumă din Thailanda. Fete de la școală, în fotografiile de la absolvire. Fete care postaseră comentarii elaborate, care păreau scrise într-o doară, dar despre care orice fată știa că era nevoie de două ore pentru a le compune.

Ne-am întâlnit cu ei la magazinul Bear din Paddington și am bătut câmpii despre diferitele noastre sentimente. Genul de sporovăială care umple timpul până când ajungi să te simți confortabil.

Fusesem destul de agitată în legătură cu revederea lui Pax, dar era cât se poate de limpede că el venise doar pentru a o vedea pe Stella. Nu a existat nicio mențiune despre ceea îmi spusese la festival. Atunci era atât de supărat încât probabil că dăduse totul uitării. După ce m-a îmbrățișat temeinic, prietenește, nu și-a luat ochii de la Stella nici măcar o singură dată.

În metrou, pe drumul spre casa Stellei, am stat lângă Casper. Amândoi știam că trebuie să le oferim puțină intimitate lui Pax și Stellei. Casper părea mai relaxat decât fusese în Grecia. Arăta mai

confortabil în hainele lui. Purta blugi largi cu dungi alb-albastre subțiri, un tricou alb simplu și tenișI Converse de culoare galbenă.

— Îmi plac încălțările tale.

— Am ales culoarea galbenă pentru că m-am gândit că ar fi ca și cum aș avea lumina soarelui pe picioare, chiar și atunci când plouă.

A sunat elegant modul în care a spus-o.

— O să fii în regulă cu ăștia doi? am întrebat.

Patru zile ar putea părea mult timp în compania Stellei și a lui Pax. Stax. Stella ar prefera, probabil, Pella.

M-am uitat la ei doi. Nu se giugiuleau, dar puteai spune că asta se întâmpla doar pentru că ne aflam în metrou, în miezul zilei.

— Da. Există o mulțime de lucruri pe care vreau să le văd. Am făcut o listă.

A tras fermoarul buzunarului frontal al rucsacului său și a scos o agendă. În timp ce o frunzărea, am putut zări câteva schițe de oameni și o sumedenie cu ciocuri de păsări. A găsit pagina.

— OK. Așadar, fără să fie vorba de vreo ordine anume... Beat pulbere. Înghețată Spaghetti. Plimbat în miez de noapte pe malul Tamisei. Cumpărat pantaloni noi.

A făcut o pauză.

— „Cumpărat pantaloni noi" este o adăugare întâmplătoare în listă. Pentru că am nevoie de pantaloni noi.

Înainte de a mă putea întreba ce însemnau toate celelalte lucruri, a trebuit să coborâm din metrou și să mergem la Stella. Mamei și tatei nu li s-ar fi părut în regulă să găzduiesc doi băieți pe care îi cunoscusem întâmplător, în vacanță. Probabil că ei n-ar fi fost de acord în general cu conceptul de băieți cunoscuți întâmplător, în vacanță. Era straniu gândul că Stella nu avea nevoie să obțină acordul nimănui.

Am ajuns acasă la Stella şi aproape imediat Stella şi Pax au urcat la etaj. Uşa dormitorului s-a trântit după ei. Am făcut câte o ceaşcă de ceai pentru Casper şi pentru mine.

— Vrei să mergi pur şi simplu la mine acasă, la cină? Mă simt prost să te las singur aici. Dacă menajera Stellei se întoarce şi dă peste tine hoinărind prin casă?

— Ar fi un pic ciudat, presupun. Este OK?

I-am scris un SMS mamei:

VIN CU PRIETENUL MEU CASPER LA CINĂ. POARTĂ-TE NORMAL.

Am mâncat o grămadă de biscuiţi acasă la Stella şi apoi le-am lăsat un bilet în care le spuneam încotro ne îndreptăm.

Din momentul în care am văzut silueta bunicii venind să deschidă uşa, am ştiut că era o greşeală. Chiar şi prin geamul vitrat puteam să-mi dau seama că îşi spălase şi uscase părul. Arăta ca asistenta unui magician. Purta o bluză din şifon de culoare albastru-deschis, care se asorta cu largii ei pantaloni albaştri, o curea aurie masivă şi sandale aurii, cu toc. Părea într-o croazieră pe Nil, sau împreună cu Bruce Forsyth.

— Intră, intră, a spus ea, primindu-mă în propria *mea* casă, în care ea nici nu locuia propriu-zis.

S-a fâţâit pe lângă Casper, luându-i haina şi conducându-l în bucătărie. Mama şi tata arătau exact la fel ca întotdeauna. Tata mânca chipsuri şi ciugulea din micile boluri de pe masă.

— Ceva de de ronţăit înainte de cină?

Mama s-a zbârlit auzind spusele lui buni. Niciodată nu ne era permis să luăm vreo gustare între mese.

Casper s-a aşezat la masă. L-a întrebat pe tata cum şi-a petrecut ziua, a vorbit cu mama despre Devon şi despre faptul că el locuia acolo cu familia lui Pax, pentru că părinţii lui treceau printr-o perioadă dificilă. Era cea mai sinceră persoană pe care o văzusem

vreodată luând parte la o conversație. Pur și simplu rostea asemenea chestii fără să se simtă câtuși de puțin jenat.

Nici măcar nu părea că exagerează cu destăinuirile. Părea curajos și deosebit. Familia mea nu discută niciodată despre lucruri de genul ăsta, dar dintr-odată tatăl meu vorbea despre divorțul părinților săi și despre cât de greu fusese. Era ca și cum m-aș fi aflat într-un straniu univers alternativ, în care familia mea era formată din oameni complet diferiți, iar eu venisem să iau o cină festivă cu ei.

În vacanță, Casper păruse atât de ciudat, demn de compătimire. Dar aici părea să se simtă în largul său.

— Pianul încă funcționează? a întrebat el.

Pianul bunicului meu se află la noi în bucătărie, chiar dacă niciunul dintre noi nu e în stare să cânte. Bunica nu voia să se descotorosească de el, dar părea inutil să fie transportat pe calea apei până la Marbella.

— Da, a răspuns bunica.

— Pot să încerc? Părinții mei au trebuit să scape de a lor. N-am mai cântat de o groază de timp.

Atunci când Casper a rostit aceste cuvinte, am crezut că bunica era pe punctul de a îngenunchea și de a i se închina. El a cântat „Vreau să te țin de mână" și buni și mama au dansat. Și, preț de două minute, chiar s-au înțeles de minune.

Așezându-se înapoi la masă, după ce melodia s-a terminat, bunica a spus:

— Unde stai, Casper?

— La Stella, împreună cu Pax.

— Aoleu! Doar nu o să stai cu ochii pe ei. Vino aici, cu noi.

M-am uitat la mama pentru a-i evalua reacția.

— Desigur, putem aranja un pat în camera lui Hannah.

Era un pic ciudat că nu m-au întrebat dacă era în regulă.

— Păi, da, ar fi grozav, dacă chiar este în regulă?

Cred că mă întreba mai mult pe mine decât pe ei.

— Bineînțeles că este, am spus. Totuși, noi nu avem biscuiți M&S, ca la Stella.

Puteam să pariez că bunica avea să se enerveze.

— Ei bine, mie nu mi-a plăcut niciodată Stella asta. E dură ca piatra.

— Poate că e nevoită să fie.

Casper a spus-o pur și simplu, pe un ton franc. Am lăsat-o așa.

Stând întinsă în pat, m-am întrebat ce făceau Pax și Stella. Dacă făceau sex sălbatic și pasional, sub baldachinul ei de prințesă, în lumina becurilor ei liliachii ca din povești, lângă posterul filmului *Mic dejun la Tiffany* și colecția ei de animale de pluș, pe care le ținea ascunse sub pat. Probabil.

Am vorbit unul cu altul prin întuneric și, în cele din urmă, conversația a ajuns la Stella și Pax.

— Ești geloasă? m-a întrebat Casper.

Am închis ochii și m-am gândit la primul moment în care îl văzusem pe Pax, la bordul vasului.

— Poate. Da, cred că sunt, dar nu din cauza lui Pax. Doar pentru că ei par să fie atât de potriviți unul pentru altul.

— Crezi? a întrebat el, pe un ton nu prea convins.

— Și eu aș vrea să găsesc o persoană atât de potrivită.

Nu trebuia să-mi scape vreo vorbă despre Sam. Eram sigură că Pax îi spusese lui Casper ce se petrecuse la festival. Chiar dacă lumina era stinsă, am tras cu ochiul la exemplarul din *Uriașul prietenos*, cartea lui Roald Dahl, de pe raftul meu, în care era ascunsă fotografia Polaroid cu mine și cu Sam.

— Îmi pare rău că nu s-a dovedit a fi ceea ce ai crezut tu că era.

Am gemut și m-am rostogolit.

— Unde e homarul meu?

Era o întrebare retorică, adresată mai mult universului decât lui Casper.

— Al tău ce?

— Homarul meu, m-am tânguit, rostind cuvântul și lovind cu pumnii în saltea, ca un copil răsfățat.

El a râs.

— Ce naiba e homarul tău?

— Homarii se împerechează pe viață. Vreau să-mi întâlnesc homarul.

Casper a clătinat din cap.

— Ei bine, în primul rând nu fac așa ceva, și în al doilea rând...

M-am ridicat în pat și l-am privit.

— Ce?

— Ce? mi-a întors întrebarea, cu inocență.

— Vrei să spui că nu se împerechează pe viață? Ba da, așa fac. E un fapt. Cert. Sută la sută.

— Ei bine, am de gând să studiez biologia marină la universitate și îți spun că, sută la sută, *nu* este așa.

M-am trântit înapoi în pat și m-am holbat la tavan, în gol.

— Cum se poate baza întreaga mea viață, începând din clasa a opta, pe o minciună? E o chestie de-a dreptul *tipică*.

— Stai puțin, a spus Casper. Te-ai bazat întreaga viață, începând cu clasa a opta, pe presupunerea greșită că homarii se împerechează pe viață?

— Da.

— Ei bine, data viitoare când ai de gând să-ți bazezi întreaga viață pe ceva, îți sugerez să verifici mai întâi pe Google.

Și-a scos telefonul și câteva secunde mai târziu citea dintr-o listă.

— Vulturii pleșuvi se împerechează pe viață, se pare. Oh, stai... ce zici despre viermii Schistosoma mansoni? Probabil că ea

primește un inel romantic de la el. De asemenea, ei provoacă boala cunoscută sub numele de febra melcului, așa că te alegi cu două chestii la prețul uneia singure.

M-am rostogolit, morocănoasă.

— Ei bine, vreau să-mi găsesc vulturul pleșuv, atunci.

— Ce, chiar înainte de a merge la universitate vrei să întâlnești iubirea vieții tale și apoi să te pui numaidecât pe regulat serios, imediat ce v-ați găsit unul pe altul?

Era și ăsta un punct de vedere.

— Da, presupun... am spus.

Casper a zâmbit și și-a închis telefonul.

— Noapte bună, Hannah, a rostit.

— Noapte bună.

Câteva secunde s-au scurs în tăcere, apoi am spus:

— Casper?

— Da?

— Îl știi pe Sebastian din *Mica sirenă*?

El a râs.

— Da?

— E un homar sau un crab?

— Crab. Cu siguranță un crab. Noapte bună.

— Noapte bună.

Am luat telefonul de pe noptieră și i-am trimis un SMS Stellei: SEBASTIAN ESTE CRAB. HOMARII NU SE ÎMPERECHEAZĂ PE VIAȚĂ. AȚI FĂCUT-O DEJA?

15

SAM

Este ciudat ca întreaga ta viaţă să poată fi decisă la ora opt dimineaţa. Desigur, dacă eşti pe cale să descoperi că o să-ţi petreci următorii cincizeci de ani lucrând la McDonald's, ai putea să mai leneveşti un pic în pat, pentru a te pregăti.

Cu toate acestea, era ora opt dimineaţa şi eram în faţa porţii de la şcoală, aşteptând să fiu lăsat să intru. Ziua rezultatelor. Părea că n-avea să mai vină niciodată, dar iat-o.

Eu şi Chris nu rosteam o vorbă în timp ce aşteptam. Nu însă şi Robin — vorbea întruna, mai mult cu el însuşi decât cu oricine altcineva. Cât fusese vara de lungă zisese că lui nu-i pasă dacă intră sau nu la Loughborough, dar, în timp ce stătea acolo trăgând cu ochiul la ceas şi schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul ca şi cum ar fi avut nevoie să facă pipi, era evident că, indiferent ce se afla în acel plic, însemna ceva pentru el.

— E un rahat, bombănea el, vârându-şi mâinile şi mai adânc în buzunare. Să te trezeşti cu noaptea-n cap şi să baţi tot drumul până aici doar pentru a deschide un plic. Ştiţi că şcoala lui Ben le permite sa-şi verifice rezultatele on-line? Am de gând să depun o plângere oficială. Aş putea fi în pat cu laptopul meu chiar acum.

Ploua — era oare un semn rău? Sau, poate, un semn bun? Uneori, ploaia poate indica fericire și lucruri bune — precum în finalul de la *Patru nunți și o înmormântare*, de pildă. Totuși nu-mi vin în minte alte exemple, așa că e posibil să fie unicul.

Fusesem pe deplin pregătit în zori de mama. Îmi dăduse un dosar impermeabil cu toate detaliile mele referitoare la admiterea pentru universitate și, în plus, toate numerele de telefon din întreaga universitate Cambridge — bașca treizeci de lire sterline de credit nou pe telefonul meu — în cazul în care nu primeam evaluările de care aveam nevoie. *Doamne*, m-am gândit, *sper că nu se va ajunge la asta.*

Domnul Harris, profesorul de geografie, ne-a aruncat un zâmbet sumbru în timp ce descuia porțile și noi năvăleam pe lângă el în sala principală pentru a ne ridica plicurile. Robin făcea glume, încercând să detensioneze atmosfera. N-a ținut.

După ce ne-am luat plicurile, noi trei am ieșit din sală și ne-am oprit afară, în burniță, ținându-le în mână, fără să spunem nimic.

— Ei, cine sparge gheața, așadar? a întrebat Chris în cele din urmă.

Niciunul dintre noi nu a reacționat. Am râs agitat. Chiar nu voiam să fiu eu cel dintâi.

— La naiba cu asta! a spus Robin, deschizându-și plicul.

Se părea că el avea să fie primul. A scos coala de hârtie și a studiat-o preț de o secundă sau două. Eu și Chris tăceam mâlc, în caz că erau vești proaste.

Un zâmbet imens i-a înflorit pe chip.

— Doi foarte bine și un bine! a radiat el, întinzând hârtia spre noi.

Amândoi l-am îmbrățișat strâns. Avea nevoie de cel puțin trei de bine pentru a intra la Loughborough după ridicolele sale aventuri în tabăra de vară americană.

— Bine că s-a terminat naibii, a rostit el, îndesând hârtia și plicul rupt în rucsac și așezându-se pe trepte, în ciuda ploii.

— Nu s-a terminat încă, a spus Chris enervat, în timp ce își desfăcea plicul. Suntem băgați cu toții în chestia asta.

Încet, Chris s-a adâncit în conținutul scrisorii. Avea nevoie de cel puțin trei foarte bine pentru Warwick.

A expirat cu zgomot și și-a înălțat capul spre cer.

— Un excelent și doi foarte bine! Am intrat!

Eu și Robin am tăbărât pe el, țipând: „Da!"

Acum nu mai rămăsesem decât eu. M-am uitat la ei doi. Robin bătea darabana cu degetele pe rucsac și își molfăia buza de jos. Părea mai agitat în legătură cu rezultatele mele decât cu ale sale.

— Nu ar fi trebuit să rămân ultimul, am spus. Presiunea e mai mare.

Chris a gemut.

— Deschide-l și gata, boule.

M-am holbat la plic. În cazul în care conținea orice altceva în afară de trei excelent, viața mea era practic terminată. Dintr-un motiv sau altul, Hannah mi-a venit în minte. M-am întrebat dacă ea îl deschisese deja pe al ei.

I-am oferit plicul lui Chris.

— Nu pot s-o fac. Deschide-l tu pentru mine.

— Nu te mai purta ca o nenorocită de fată! a exclamat Robin, sărind pentru a mă lovi peste braț.

M-am ferit și, în această mișcare, am scăpat plicul într-o baltă mare — și foarte adâncă de la picioarele mele.

— La dracu'!

Robin și Chris au izbucnit în râs. Am smuls plicul din apa întunecoasă, dar era prea târziu — se udase fleașcă. Am încercat să-l deschid, dar n-am reușit decât să-l sfâșii. Întregul meu viitor era îmbibat cu apă.

— Dobitoc tembel! am răbufnit, trăgându-i lui Robin o scatoalcă peste cap, cât de tare am fost în stare.

El râdea în continuare atât de tare că abia mai putea respira.

— E în regulă, a reușit el să îngaime, printre hohotele de râs. O să mergem pur și simplu să vorbim cu secretara. Trebuie să aibă toate rezultatele la ea în calculator.

Am sprintat toți trei spre biroul secretarei. Din fericire, până când am ajuns, Robin și Chris își veniseră în fire. Robin mi-a pus o mână pe umăr și m-a privit drept în ochi.

— O să fie în regulă, Sam. Orice s-ar întâmpla.

Le-am zâmbit amândurora.

— Așteptați-mă afară, da?

— Da.

Am intrat în biroul secretarei școlii. Aceasta era o doamnă masivă și energică, care de obicei vorbește cu voce tare la telefon sau mănâncă o brioșă. În acest moment, făcea ambele lucruri.

— Intră, a rostit ea, cu gura plină, în timp ce eu îmi vâram capul pe ușă.

— O să te sun eu înapoi, Kathy, a spus ea în receptor. Am un băiat ud fleașcă și care arată cam supărat la ușă.

A pus telefonul jos și s-a concentrat pe deplin asupra brioșei.

— Cu ce pot să te ajut, scumpule?

— Bună ziua, eu sunt Sam. Eu... ăăă... mi-am scăpat plicul meu într-o băltoacă. Puteți să-mi spuneți rezultatele, vă rog?

S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor.

— Într-o băltoacă, spui tu, scumpule?

— Da.

— Ei bine, asta e neglijență, nu-i așa?

— Nu a fost în întregime vina mea.

— Vreau să spun că băltoacele sar cumva în ochi. Le poți vedea de la mai bine de un kilometru distanță.

— După cum v-am spus, nu a fost vina mea. Puteți să-mi spuneți rezultatele, vă rog?

— Da, în regulă, scumpule. Nu e nevoie să mă baţi la cap. O să mă uit pur şi simplu pe site.

A făcut clic pe mouse-ul ei. Ochii i s-au mărit în timp ce se holba la monitorul computerului. Înspăimântată, şi-a tras o palmă peste frunte.

— Oh, nu, a spus ea, clătinând din cap. Oh, Doamne, Doamne, Doamne! E *groaznic*.

M-am prăvălit în cel mai apropiat scaun şi mi-am luat capul în mâini.

— Oh, la naiba! am gemut. Ce este? Un satisfăcător la limba franceză, nu-i aşa? *Ştiam* că am dat-o-n bară la limba franceză.

A ridicat privirea, ca şi cum ar fi uitat că mă aflam acolo.

— Hm? Oh, nu, îmi pare rău, scumpule. E doar Facebook-ul. Prietena meu a postat poze cu noul ei copil. O creatură mică şi îngrozitor de urâtă. Seamănă cu cheliosul ăla din *Mica Britanie*.

— Bine, bine. Puteţi, *vă rog*, să-mi spuneţi rezultatele?

— Rezultatele tale? O, da. Doar asta şi făceam, nu? În regulă.

Ea a făcut clic pe mouse-ul ei de mai multe ori.

— Bun, iată, a rostit ea, uitându-se chiorâş la ecranul monitorului. B?

Mi s-a oprit inima.

— B? am zbierat, cuprins de panică. „Bine" la ce, la limba franceză?

— Nu, scumpule, mă refer la numele tău — începe cu B, nu-i aşa?

Inima a început să-mi bată din nou.

— Nu, cu M! Moran. Sam Moran.

— Oh, scuze. Ştiu că e un Sam al cărui nume de familie începe cu B în anul tău. M-am gândit că ai putea fi tu.

— Ei bine, nu sunt eu acela — eu sunt Moran! Sam Moran!

A mai făcut clic pe mouse-ul ei de câteva ori.

— OK, Moran, Moran, Moran...

Își mijea ochii în timp ce derula fișierul pe monitor. Mi-am încleștat mâinile pe brațele scaunului.

— Pot să vin și să mă uit singur?

— Nu, scumpule, stai acolo. Ah, gata. Sam Moran.

Sudoarea mi se prelingea pe frunte. Secretara și-a dres glasul.

— Limba engleză — excelent.

Umerii mi s-au relaxat un pic.

— Geografie — excelent.

Umerii mi s-au relaxat un pic mai mult. Te rog, te rog, *te rog* să nu o fi făcut de oaie la limba franceză.

— Și ultimul... limba franceză — foarte bine.

Mâinile mele au eliberat scaunul și mi-au căzut lipsite de vlagă de o parte și de alta. Limba franceză. *Știam* eu că o dădusem în bară la limba franceză.

De afară se auzeau țipetele stinse și uralele celor care deschideau plicurile în care se aflau rezultatele pe care le doreau. Mi-aș fi dorit atât de mult să mă număr printre ei.

Secretara și-a înclinat capul într-o parte și mi-a acordat un zâmbet trist și reconfortant.

— Îmi pare foarte rău, Sam.

I-am mulțumit, m-am ridicat și am plecat. Eram pe pilot automat. Dar mai era o speranță. Am scotocit prin dosarul meu impermeabil și am găsit numărul de care aveam nevoie de la Pembroke College. L-am format. I-am spus doamnei numele meu, numărul meu din aplicația pentru distribuirea universitară și rezultatele mele. M-a ascultat răbdătoare și mi-a spus că o să mă sune într-un sfert de oră, pentru a mă anunța dacă aveam să prind totuși un loc pentru anul viitor.

Am ieșit afară. Nu mai ploua. Robin și Chris au alergat spre mine. Le-am spus ce se întâmplase. Am stat cu toții în liniște, pe

treptele care duceau la biroul secretarei, până când, peste cincisprezece minute, mi-a sunat telefonul.

Doamna de la Pembroke mi-a spus că, din păcate, ei nu puteau să mă accepte ca student în anul următor. Robin și Chris m-au luat în brațe.

— La naiba, omule, îmi pare rău, a spus Robin.

— Da, e de tot rahatul, a zis Chris.

N-am spus nimic. Tot viitorul mi se dizolva în față.

Tot ce am putut gândi a fost: „Pe toți dracii. Mă duc la York".

HANNAH

M-am trezit la cinci de dimineață și am verificat site-ul repartițiilor universitare pentru a milioana oară, cu toată că știam că nu aveam să aflu nimic. Am făcut ture prin casă și apoi m-am așezat pur și simplu pe podea, rezemându-mă de frigider. M-am tot gândit că mama sau buni aveau să coboare la parter, dându-și seama că mă trezisem. Că aveau să-mi facă ceai și că eu aveam să fiu apatică.

M-am așezat și m-am înfuriat că singura persoană care se sinchisea în legătură cu rezultatele mele de excelent din casă eram eu. Pe panoul cu chestiuni familiale al mamei de pe frigider scria cu albastru *Rezultate Han*, lângă data de astăzi, și apoi, cu o altă culoare, *de sunat grădinarul* și, dedesubt, *Linda?* Ca și cum ar fi fost vorba doar de o parte din listă și nu ar fi fost în joc tot restul nenorocit al vieții mele.

Dar, atunci când m-am strecurat afară din casă și am deschis poarta, la ora șapte dimineață, am auzit un ciocănit și m-am întors. Erau cu toții la fereastra de la etaj. Mama, tata, buni și Joe. Toți țineau mâinile ridicate, cu degetele încrucișate. Sunt atât de

dezordonați, dar atât de simpatici. Și, probabil, speriați să nu spună ceva greșit și să mă facă să mă simt chiar și mai emoționată.

M-am dus acasă la Stella și am strigat-o. Ea a deschis ușa complet aranjată, cu părul pieptănat, și am plecat. Am coborât din metrou la Ravenscourt Park.

— OK, deci *aceasta* este ultima oară, a spus ea. Slavă Domnului.

Nu puteam vorbi. Mă simțeam de parcă nu m-aș fi aflat în propriul corp.

— Bleah, uite-o pe Carmen.

Chiar și acum prioritatea Stellei nu era soarta restului vieților noastre.

— S-a vopsit roșcată. Tipic.

Până când am ajuns la porți eram deja o parte a mulțimii. Mi se părea că trece o veșnicie până la deschiderea porților. O puteam auzi pe Stella flecărind despre Kavos și pantofii ei. Apoi au sosit Grace și Tilly. Mi-am dat seama că Grace se afla în aceeași stare ca și mine. Niciuna dintre noi nu a rostit vreun cuvânt.

— De ce mama dracului nu ne lasă pur și simplu înăuntru? a rostit Grace, printre dinții încleștați.

Și apoi, ca și cum ar fi auzit comanda șefei, porțile s-au deschis. Am simțit mâna Stellei căutând-o pe a mea și strângând-o. Am pășit înainte împreună. Holul mirosea la fel. Profesorii arătau la fel. Am găsit plicul meu pe masă și l-am ridicat.

M-am dus într-un colț, cu fața la perete, și am deschis scrisoarea. La început nu am fost în stare să deslușesc nimic. Rânduri de litere și numere și tabele. Simțeam cum îmi vine să explodez.

M-am dus pe locul de joacă. Stella era acolo cu Tilly și Grace. Nu voiam să vorbesc, în cazul în care ele erau supărate. Dar zâmbeau toate trei.

Am zâmbit și eu. Eram încă în stare de șoc, după care mi-am regăsit vocea...

— Pe toți dracii! Mă duc la York!

Am adulmecat aroma clătitelor chiar înainte de a deschide ușa din față. Masa era pusă în bucătărie, iar toată familia se afla acolo. Erau baloane pe care scria „FELICITĂRI" și flori culese din grădină și așezate într-o vază de pe masă.

Mama m-a îmbrățișat cea dintâi.

— Bună treabă, bună treabă, bună treabă, mi-a susurat ea la ureche, sărutându-mă pe obraji.

Tata a îmbrățișat-o pe mama și apoi și pe mine.

— Trei note de excelent. Și toată vara n-ai fost în apele tale din pricina examenului ăsta la istorie.

Bunica mi-a făcut cu ochiul, a deschis un dulap și a scos o poșetă Tiffany.

În viața mea nu mai primisem ceva atât de scump. Familia mea pur și simplu nu-și permitea asemenea chestii.

— Am vrut să te bucuri de un pic de strălucire.

Cred că mama era puțin șocată.

— Oh, mamă! a fost tot ce a spus ea.

— Audrey, e foarte drăguță, a rostit tata.

Am deschis poșeta turcoaz și am văzut două cutii.

— Deschide-o pe cea nouă mai întâi, a spus buni.

Conținea un lănțișor cu o inimă de argint masiv la capăt. Era superb. Mi l-am pus la gât cât ai bate din palmă și am îmbrățișat-o pe bunica.

Cealaltă cutie era din carton, ponosită și veche. Am deschis-o și am văzut chipul mamei schimbându-se. Nimeni nu vorbea. Am luat inelul din cutie. Joe a rupt tăcerea.

— Ce este?

— Este verigheta mea, scumpule. A îmbătrânit în același timp cu mine.

— Ești sigură, bunico? O porți în fiecare zi, am spus.

Ea a râs, dar după micul dejun, în timp ce spălam amândouă vasele, a zis:

— Aș vrea să te poți vedea așa cum te văd eu.

— Ești bunica mea. Trebuie să crezi că sunt grozavă.

— Da, și tu ești nepoata mea și-ți spun că ești specială.

Știam că nu puteam să o contrazic râzând de ea.

— Mulțumesc, bunico!

— De fiecare dată când o să te uiți la inel să-ți amintești că eu cred că ești perfectă. Chiar și atunci când eu nu o să mai fiu.

— Buni, ai doar șaptezeci de ani.

— Vreau să spun atunci când o să mă întorc în Marbella, obrăznicătură ce ești.

Am râs atât de mult încât era cât pe ce să mă sufoc. Am vorbit despre York și despre ce haine voiam să cumpăr pentru universitate și despre cazarea de care aveam să fac rost.

— Inelul ăsta mi-a purtat noroc. Cred că o să-ți poarte și ție.

Aveam senzația că era cea mai lungă zi din lume. Până la amiază trebuia să trag un pui de somn. Ploaia sporea sentimentul de confort care plutea în casă, așa că m-am băgat în pat și am privit-o prin luminator. Mama s-a dus să se întâlnească cu Linda și tata s-a dus la serviciu. Bunica se întâlnea cu un instalator pensionar pe nume Keith și îl puteam auzi pe Joe jucându-se pe computer la parter.

Era ciudat să mă gândesc la camera mea, că o să rămână goală atunci când aveam să plec. La lucruri umplându-se de praf. Toată lumea spune că nu ar trebui să mergi acasă în primul trimestru pentru că te face să-i duci dorul. Atunci când o să vin acasă, de Crăciun, și o să mă urc în patul meu, o să fiu cu totul altă persoană. O să fiu schimbată. Ar trebui să fie interesant, dar chestia asta mă sperie. Ca și cum aș vrea să intru într-o stază. Totul să înghețe. Nu vreau să uit cum mă simt acum.

Nu știu când m-a furat somnul, dar când a scârțâit ușa, m-am gândit că trebuie să fie Joe.

Nu era Joe. Dar era al naibii de ireal.

— Hei, Hannah.

Pax stătea chiar acolo, în camera mea.

Sub cuvertură purtam sutien și chiloți, dar nimic altceva. Ceea ce nu fac niciodată. Numai fetele americane din filme poartă lenjerie intimă în pat, dar astăzi mă vârâsem în pat îmbrăcată și apoi pur și simplu îmi scosesem hainele.

M-am enervat teribil pe Joe pentru că îl lăsase în casă și se mulțumise să-i facă semn spre etaj, fără să mă avertizeze măcar. Stăteam întinsă, având cuvertura trasă până sub bărbie. Eram nevoită să recunosc faptul că el arăta uimitor. Părul îi crescuse mai lung peste vară și purta un tricou verde pal, care i se asorta cu ochii.

— Hei, am spus. E atât de ciudat.

— Da, îmi pare rău. Ar fi trebuit să îți dau un telefon.

— Nu mă refer la ciudat în sens rău. Pur și simplu e ciudat că te afli la mine în casă. Nu te asociez cu ea. E o senzație stranie.

— Îmi pare rău. Înțeleg ce vrei să spui. E la fel ca atunci când vezi profesori în afara școlii. Sunt pe cale să plec acasă și nu te văzusem cu adevărat, așa că m-am gândit să trec să-ți spun la revedere.

— Oh, e atât de drăguț din partea ta.

Așa flatată cum mă simțeam, m-am întrebat dintr-odată unde era Stella și ce se petrecea de fapt.

— Tocmai aveam de gând să mă uit la un film, dar...

— Sună grozav, a spus el, tăindu-mi vorba înainte să apuc să termin ce aveam de zis. Trenul meu pleacă abia la ora cinci.

— Oh, da, am spus. Mișto.

De ce o părăsise pe Stella cu trei ore mai devreme?

— Îmi pare foarte rău, dar eu nu sunt de fapt îmbrăcată, am rostit. Trebuie să pun ceva pe mine.

A râs și și-a acoperit ochii cu mâinile.

— Și eu care credeam că *părinții mei* erau hipioți. E o casă de nudiști, așadar?

— În niciun caz. *Nu* suntem niște oameni atât de goi.

— Deci tu ești rebela?

— Stai în hol o clipă.

Nu a avut încotro. A spus, de afară:

— Am mai văzut fete dezbrăcate, să știi.

Am vrut să spun: „Da, pe Stella. Și o grămadă de trupuri suple, gen *Made in Chelsea*, în anul tău de pauză, modele numite India și Effie și Miranda". Sau Panda. Faptul că ea mi-a venit în minte m-a făcut să mă gândesc la Sam. Dar gândul la Pax văzându-mi vergeturile de pe șolduri și picioarele nerase de trei zile m-a distras.

— Oh, da, ce mare seducător ești tu, a fost ceea ce și-a luat de fapt zborul de pe buzele mele.

Am vrut să sune amuzant, dar a sunat al naibii de serios.

— N-am vrut să spun asta, a rostit el.

M-am întrebat cu cât de multe fete se culcase Pax. Și dacă se culcase deja cu Stella.

— OK, poți intra.

N-am vrut să mă sinchisesc de ceea ce purtam și de modul în care ar fi apreciat el, considerând că arătam bine sau nu, dar am făcut-o. Mă simțeam într-o situație în care cu siguranță n-ar fi trebuit să mă aflu. Voiam ca el să-și ia tălpășița sau măcar să-mi spună ce se întâmplă. Îmi plăcea de el. Era imposibil să nu-mi placă. Dar era doar din cauza apropierii de o creatură care arăta atât de bine, nimic altceva.

Mi-am scos laptopul și am ales amândoi *Pulbere de stele*. M-am simțit vinovată pentru că știam că Joe era la parter și era un film care, de fapt, ne place amândurora. Mă simțeam straniu să stau la mine în pat, atât de aproape de Pax. De fiecare dată când mă

mișcam eram conștientă de corpul meu. Nu mă puteam relaxa. Era ca și cum aș fi trăit în HD. Am încercat să stau într-o poziție atractivă, să respir cât mai elegant și să nu pufnesc zgomotos. Voiam să mă simt ca și cum m-aș fi aflat în compania unui amic, dar n-a ținut. M-ar fi făcut să mă simt mai bine dacă am fi vorbit despre Stella, așa că am făcut numaidecât acest pas.

— O să-ți fie dor de Stella când o să te duci acasă?

— Da. Presupun.

— Crezi că o să te duci să o vizitezi în Birmingham?

— Da, poate.

Nu-mi mai venea nimic altceva în minte. De ce era așa de distant față de ea? S-a lăsat pe spate și și-a sprijinit capul pe un braț.

— Îmi place Stella...

Puteam simți că nu o să se oprească aici, așa că i-am curmat vorba.

— E frumoasă. E de-a dreptul uimitoare.

El nu a spus nimic. A luat lista de lecturi de la York.

— Oh, la naiba, am uitat să te felicit! Stella mi-a spus că ai intrat.

— Da, am spus. Vești bune și despre Casper. Mi-a trimis un mesaj în dimineața asta. Trei excelent.

— Da, e minunat. Abia aștept să-l întâlnesc mai târziu, să sărbătorim.

— Atunci de ce nu rămâi la petrecerea din seara asta? am întrebat.

— Pur și simplu... a îngăimat el, ațintindu-și privirea în podea. Pur și simplu nu pot. Trebuie să mă întorc.

A urmat o pauză, după care a bătut darabana cu degetele pe logoul Universității din York, aflat pe lista de lectură, zâmbindu-mi cam strâmb.

— Hei, prin urmare o să fim amândoi acolo luna viitoare. Mă bucur cu adevărat că mergi și tu.

— Da, putem merge împreună la cursuri.

De ce spun mereu chestii de doi bani?

— Da.

Domnea o tăcere stranie. Voiam cu disperare să fac în așa fel încât totul să devină normal. Precum o scenă din sitcomul *Teoria Big Bang*. Să fim glumeți și mișto.

Dar el a rămas tăcut. Ca și cum și-ar fi dorit ca și eu să păstrez tăcerea.

Dintr-odată, s-a ridicat în picioare s-a apucat să străbată frenetic încăperea.

— Aș vrea să nu mă fi încurcat naibii cu Stella în Kavos, în vecii vecilor. S-a ales praful de tot! Dacă mă culc cu ea și apoi îi dau papucii sunt ticălosul care i-a răpit virginitatea.

De ce îi spusese că era virgină? *Era* virgină? Dar nu asta era problema. Ei bine, era totuși, într-un fel.

— Să-i dai papucii? Nu o iubești?

De fapt nu am vrut să spun chiar „iubești". Mă gândeam că ea îl iubea. Sau cel puțin așa presupuneam.

— Să o iubesc? Să o iubesc? Nu iubești oamenii înainte de a împlini douăzeci și trei de ani sau cam pe acolo. Ea e prea... intensă. Se comportă ca și cum am fi căsătoriți sau ceva de genul ăsta. Chiar a postat pe Facebook faptul că suntem într-o relație. Spune că o să vină să mă viziteze la York, în timpul săptămânii de acomodare. Nu că nu mi-ar plăcea de ea, dar e pur și simplu... prea mult, dintr-odată.

— Atunci de ce ai venit la Londra?

— Habar n-am. Pentru că oricum venea Casper și mi-a spus că avea de gând să iasă cu tine... Și, ei bine...

S-a oprit din mers pentru o clipă și s-a uitat la mine, după care a continuat:

— Și gândul că el avea să iasă cu tine... Nu știu... Cred că eram un pic gelos. Te plac, vreau să zic. Am încercat să-ți spun asta la festival.

Pentru prima dată, părea un pic timid.

— E ceva între noi. Ei bine, din partea mea. Și asta mă face să fiu un cretin pentru că am ajuns acum în această situație cu Stella și tu ești cea mai bună prietenă a ei.

Nu știam cum să reacționez. Era prea mult pentru mine. Preț de o secundă am vrut să-l sărut. Așa cum făcusem în acea noapte în Kavos, când el mă dorea. S-a așezat din nou lângă mine pe pat, întinzându-se și lipindu-și fruntea de a mea. Am rămas pur și simplu așa. Gura lui era atât de aproape.

— Nu aș trăda-o niciodată pe Stella.

El era atât de aproape de mine, că nu a trebuit decât să șoptesc.

M-a sărutat pe obraz și l-am lăsat. Și apoi m-a sărutat din nou, dar mai aproape de gură.

M-am retras și l-am privit.

— E cea mai bună prietenă a mea.

Și asta a fost. El s-a ridicat în picioare și și-a trecut o mână prin păr.

— OK, la naiba... Îmi pare rău. O să... Poate că ar trebui să plec, atunci.

Am încuviințat din cap.

— Da.

Și-a luat rucsacul și a zis:

— Hannah, te rog să nu-i spui Stellei despre asta. N-ar face altceva decât să o supere.

— Ce ai de gând să faci, așadar? am întrebat. Nu poți să-ți iei pur și simplu tălpășița și să o lași baltă așa.

— Da, știu. O să o sun mâine. Nu vreau să-i stric petrecerea.

Am încuviințat iarăși din cap.

— Ne vedem în săptămâna de acomodare, atunci, a rostit el.

Și a plecat.

Îmi venea să o sun imediat pe Grace sau pe Tilly. Dar știam că, într-un fel, asta ar fi însemnat în același timp să o trădez pe Stella. Simțeam că toată chestia asta trebuia să rămână între mine și Pax.

M-am rostogolit și mi-am îngropat fața în pernă. De ce era totul atât de naspa?

Am auzit ușa din față trântindu-se; buni se întorsese de la întâlnirea ei. A urcat la etaj și și-a strecurat capul pe ușă.

— Dacă nu-l vrei pe *el*, fătucă, atunci nu știu ce vrei.

Și apoi mi-a făcut cu ochiul.

Să te confrunți cu atât de multe lucruri în același timp este obositor. Așa că m-am mulțumit să le îngrop pe toate și să mă culc la loc.

Bunica păstra hainele de care o legau amintiri. Preferata mea era o rochie mini, de culoare neagră. Are mâneci lungi, într-adevăr, dar este foarte mică. A purtat-o la petrecerea ei de logodnă. Există o fotografie alb-negru cu ea îmbrăcată în această rochie, într-un album. Ea poartă cizme care îi acoperă genunchii și gene false. Arată ca o vedetă de cinema. Eu am probat-o de nenumărate ori, în dormitorul părinților mei, dar niciodată nu m-am gândit serios să ies îmbrăcată cu ea. Nu sunt destul de curajoasă pentru a purta lucruri de epocă. Nu sunt mișto sau dusă cu pluta. Nu am nimic. Nu-l am pe Sam, iar acum, că știu cum se simte cineva pe care îl placi în felul în care l-am plăcut eu, nu vreau să cobor ștacheta, mulțumindu-mă cu ceva mai puțin. Chiar dacă ceva mai puțin este cineva care arată atât de bine precum Pax.

Persoana pe care o voiam nu m-a vrut și urma să plec la universitate în celălalt capăt al țării. Seara asta era doar o seară ca oricare alta. Aș putea să merg la petrecerea Stellei, să mă distrez și să nu-mi pese de nimic.

Așa că m-am dus la etaj și am îmbrăcat rochia. Când m-am întors la parter, bunica și mama erau în bucătărie. S-au oprit din sfadă atunci când am intrat în cameră și mama a spus:

— Când te-ai făcut atât de frumoasă?

Și bunica a zis:

— E ca şi cum m-aş uita la mine însămi.

Mama a pufnit.

— Modestă ca întotdeauna.

— Ce ar trebui să port la ea? Nu am cizme cum ai avut tu.

— Dermatograf. Din belşug, a spus buni.

Aşa că am urcat la etaj şi mi-am conturat de trei ori ochii. Apoi mi-am încălţat pur şi simplu tenişii Converse şi am plecat aşa.

SAM

Am primit mesajul în toiul unei discuţii cu mama. Spun eu discuţie — era mai mult un lung monolog, neîntrerupt şi foarte emoţional de-al ei despre lipsa mea de implicare în temele de la limba franceză.

— Oh, Sam... Ce păcat. Nu trebuia decât să te concentrezi mai mult la timpul mai mult ca perfect. Întotdeauna ai spus că era punctul tău slab.

Nu înţeleg de ce părinţii fac chestia asta. Mă decepţionasem deja singur — aveam într-adevăr nevoie să fiu certat, spunându-mi-se că-i mai dezamăgisem şi pe alţii?

Bip-ul SMS-ului pe care îl primisem a făcut-o pe mama să-şi curme peroraţia şi să spună:

— Oh, Sam, e de la... *ei*?

Ea credea că cei de la Cambridge îmi trimiteau un mesaj pentru a mă anunţa că făcuseră o greşeală şi că, de fapt, fusesem acceptat la ei: TAR VST SAM — NE VDM LA CAMBRIJ LANU! LOL ;-)

— Nu, mamă, evident nu e de la ei.

A oftat şi s-a apucat să se joace iarăşi cu ceaşca ei de cafea. Am luat telefonul şi am ieşit din bucătărie. Era o scuză bună ca să plec de acolo pentru un timp.

Mesajul era de la Robin. Scria:

DIN CAUZA ASTA TREBUIE SĂ-ŢI FACI CONT PE FACEBOOK TEMBELULE! STELLA TOCMAI ŞI-A ACTUALIZAT STATUSUL: STELLA CARMICHAEL ESTE ÎNTR-O RELAŢIE CU PAX SINCLAIR !!!

Mi-a sărit inima din piept. Acum nu mai putea fi nimic între el şi Hannah. Dacă *existase* vreodată ceva, în orice caz. De-a lungul ultimelor zile, sentimentul meu neliniştitor în legătură cu faptul că reacţionasem exagerat la festival se transformase într-o certitudine sumbră. Poate că îl plăcuse pe Pax şi poate că chiar se giugiulise cu el, dar asta se întâmplase înainte de ziua pe care o petrecuserăm împreună. Ziua cu pricina însemnase ceva pentru mine şi eram destul de sigur că însemna ceva şi pentru ea. Lăsasem suspiciunea şi prostia şi jalnica mea încredere în sine să strice totul în relaţia cu Jo; nu puteam îngădui ca lucrurile să ia o asemenea turnură şi în cazul lui Hannah. Hannah era diferită. O doream *cu adevărat*; nu o doream doar aşa, într-o doară.

Era ciudat să duci dorul cuiva împreună cu care petrecuseşi de fapt atât de puţin timp. Dar îmi *lipsea*.

L-am sunat imediat pe Robin. A răspuns după primul apel.

— Ai primit mesajul meu?

— Da.

— Aşadar, se pare că ghimpele ăsta de Pax a ieşit din peisaj. Mă rog, a ieşit din peisaj cel puţin pentru *tine*. Mie îmi stă încă în cale, după câte se pare.

— Nu prea îmi dau seama cum de poate fi considerată Stella drept „calea ta", din moment ce ai întâlnit-o doar de două ori, dar treacă de la mine.

— Hai, omule — trebuie să fii mulţumit! Acum *nu* se poate întâmpla nimic între Pax şi Hannah. Trebuie să fie adevărat, dacă o spune Facebook-ul.

— E o logică excelentă.

— Noroc. Aşadar...

S-a oprit.

— Aşadar... ce? am întrebat.

— Aşadar, acum mergem la petrecerea de diseară a Stellei?

Petrecerea Stellei. Habar n-aveam ce să fac în privinţa asta.

— Nu ştiu, omule, am spus. Care sunt celelalte opţiuni?

— Păi... Am putea merge la petrecerea Sophiei Demico.

Am gemut.

— Chiar tu ai spus că fetele de teapa ei sunt foarte plictisitoare.

Robin m-a corectat.

— Plictisitoare şi *mişto*.

— Aş prefera să rămân acasă, am propus eu.

Robin a ţâţâit prompt. A făcut exact ca mama.

— Nu *rămâi acasă*, Sam, ce mama dracului! E ziua rezultatelor.

— Da, şi rezultatele mele au fost jalnice.

— Au fost mai bune decât ale mele, a spus el. Tehnic vorbind.

— Da, numai că tu ai obţinut ceea ce aveai nevoie! Şi, oricum, nu pot să telefonez pur şi simplu la Cambridge şi să spun: „În cazul în care nu v-aţi dat seama, rezultatele mele au fost mai bune, *tehnic vorbind*, decât cele ale prietenului meu Robin, astfel încât s-ar cuveni ca acum să devin eligibil pentru universitatea voastră". Sunt vraişte, omule. Nu ştiu pe unde o să scot cămaşa.

— Un motiv în plus pentru tine să ieşi şi să mai dai naibii grijile astea.

M-am gândit la acest aspect.

— Vreau să o revăd pe Hannah, am spus.

Am crezut că, la auzul acestei declaraţii, Robin fie avea să izbucnească în râs, fie avea să ofteze. N-a făcut nici una, nici alta. A rostit doar, pe un ton liniştit:

— Da, omule. Ştiu. De aceea ar trebui să mergem.

Au urmat câteva secunde în care niciunul dintre noi nu a spus nimic. Puteam auzi clinchetele și apa curgând din bucătărie, unde mama spăla vasele.

— Nu știu, am rostit în cele din urmă. Mi se pare prea mult să ratez Cambridge-ul și să fiu respins în mod public de către Hannah în aceeași zi.

Robin a pufnit.

— Sam, în primul rând, nu se va întâmpla una ca asta. Probabil. Și în al doilea rând, ratarea Cambridge-ului ar putea fi cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată! Înseamnă că poți veni cu mine la tabăra de vară americană unde ți-o poți trage îndelung și pe săturate, pentru început.

Cu câteva zile în urmă, această afirmație mi s-ar fi părut total ridicolă. Acum, brusc, părea o opțiune reală.

— Deci? a spus Robin. Ce părere ai? Poți să rămâi acasă, să-ți jelești foarte binele de la limba franceză, sau poți să iei viața în piept!

Am râs. Chiar nu aveam habar ce să fac. Voiam ca Robin să hotărască în locul meu. Nu-mi stătea mintea decât la faptul că tare mi-aș mai fi dorit să o văd pe Hannah zâmbind din nou. Știam că avea să fie ciudat după modul în care ne despărțiserăm la festival, dar nu-mi păsa. Trebuia să o văd din nou. Să-i cer iertare. Să-i spun cum mă simțeam. Să încerc să transform acea zi uimitoare de la festival în ceva mai substanțial.

— OK, am spus. La naiba. Să mergem. Putem să ne luăm oricând tălpășița dacă e naspa sau dacă există vreo dramă.

Robin a oftat.

— Să recunoaștem — cu Stella și Hannah în preajmă, cu siguranță că acolo *va exista* o dramă.

16

HANNAH

La Stella era deja înghesuială atunci când am ajuns, cu toate că era încă devreme. Era limpede că lumea credea că aceasta era cea mai marfă petrecere dintre toate cele prilejuite de aflarea rezultatelor. Pe bună dreptate.

Eu și Tilly am dansat ca nebunele pe muzica siropoasă a anilor optzeci, am făcut fotografii prefăcându-ne că înmânăm Oscaruri actorilor pe care îi plăceam. Stella mi-a făcut o sumedenie de poze în rochia mea, în ipostaze de vedetă a anilor șaizeci.

Am cântat din Bob Dylan — „când nu ai nimic, nu ai nimic de pierdut" — și am dansat singură. În cele din urmă, când m-am prăbușit frântă de oboseală pe podeaua din camera de zi, lângă Tilly, ea a arătat nu tocmai subtil spre bucătărie.

— Nu-mi vine să cred că a venit și *el*, a spus ea.

Charlie era în picioare, având un aer șmecher, lângă frigider, împreună cu unul dintre amicii săi dezgustători.

— Nu mă surprinde, am spus. Nu cred că îi pasă de fapt de Stella, nu-i așa?

Tilly a clătinat din cap.

— Știu. E de-a dreptul ciudat, pentru că acum ea are un prieten. Ai putea crede că se simte cam aiurea.

L-am urmărit pe Charlie deschizând frigiderul și luând un iaurt, apoi rupându-i capacul și vârându-și degetul în el.

— Nu cred că Charlie este un tip prea sensibil.

Tilly a râs.

— Ea și Pax par într-adevăr serioși, totuși.

Pe Facebook ei erau „într-o relație" de vreo zece ore. În cazul în care Charlie s-ar fi sinchisit, în timp ce înfuleca Petits Filous și bea bere cu amicul său, nu ar fi avut cum să nu știe.

Acum nouă ore, Pax stătea așezat pe patul meu. Dar acum el era plecat și nimeni dintre cei aflați la petrecere nu era capabil să confirme că se întâmplase, am început să mă întreb dacă chiar se întâmplase.

Am putut-o vedea pe Grace enervându-se din pricina numărului de oameni care dădeau buzna în casa Stellei și pe Ollie încercând să o calmeze, ca de obicei.

— Nici măcar nu e casa ta și e limpede că Stella nu se sinchisește, a râs el, înconjurând-o cu brațele.

Era clar că Stella nu se sinchisea. Era sufletul petrecerii, ca întotdeauna, râzând, vorbind și dansând la viteză maximă.

Atmosfera devenea atât de agitată și de înfierbântată încât m-am dus la etaj, în camera Stellei, și m-am așezat pe pat. Era un fel de muzeu. Un fel de expoziție a unui timp care trecuse. Istorie. Colaje de fotografii, din clasa a șaptea până acum, bilete de la concertele la care fuseserăm și de la filmele pe care le îndrăgiserăm, șervețele de la restaurante, pe care scriseserăm lista persoanelor pe care le sărutaserăm. O perioadă atât de lungă din viața mea simțisem camera ei ca fiind camera noastră. Tapetul ei liliachiu cu panseluțe mici fusese acoperit treptat de postere și fotografii. Nici măcar nu-l mai puteai vedea. Dar eu știam că era acolo. Partea mea dramatică s-a gândit să-i lase un bilet, în care să-i spun că Pax nu era implicat în relația lor, așa cum avea ea impresia. Dar ar fi fost un gest laș și

melodramatic. Şi voiam să-i spun în faţă. Simţeam că aşa s-ar fi cuvenit. Dacă aş fi păstrat secretul pentru el, ar fi fost ca şi cum aş fi fost de partea lui, când, firește, eram de partea ei.

O pereche de pantaloni scurţi zăceau sub pat. M-a făcut să mă gândesc la ei în pat împreună, la Stella alegându-l ca suflet pereche, ştiind că Charlie nu o dorea cu adevărat. Insuficient. Şi acum nici Pax. Insuficient.

Şi apoi, ca şi cum gândul la ea o făcuse să apară, ea era acolo.

— Hei... Te-am văzut dansând ca o descreierată, mi-a spus. Gata, ai depus armele? E abia în jur de unsprezece, ştii?

— Nu, sunt doar... emoţionată, cred.

— În legătură cu ce? Cu terminarea şcolii? Faptul că am mers astăzi acolo şi am dat cu ochii de domnişoara Collins m-a făcut să mă simt în culmea fericirii pentru că n-o să-i mai calc în vecii vecilor pragul.

— Nu ştiu. Toată vara asta a fost tare ciudată.

A venit, s-a aşezat pe pat şi şi-a încrucişat picioarele.

— Chiar ţi-a plăcut de Sam, nu-i aşa?

Am dat din cap încet.

— Da, chiar mi-a plăcut.

Şi-a sprijinit capul pe umărul meu.

— Uneori viaţa e de tot rahatul.

Am încuviinţat iarăşi din cap.

— Te-ai culcat deja cu Pax?

Voiam să văd ce o să spună.

A răspuns într-o şoaptă excitată.

— Nu, aveam de gând să o facem în seara asta, dar el a trebuit să se ducă acasă. Cred că va trebui să aşteptăm până când o să-l vizitez la York. O să fie minunat să vă pot vedea pe amândoi în acelaşi loc.

Mersul la York era treaba mea. Nu ar fi la fel dacă Stella ar fi acolo, în timpul săptămânii de acomodare; dacă aş încerca să fiu chiar şi un pic diferită, ea şi-ar da seama.

M-am holbat la o poză cu noi de pe peretele ei, în care aveam doisprezece ani, şi am respirat adânc.

— Crezi că Pax e sufletul tău pereche?

— E sufletul meu pereche de acum, a răspuns ea.

— Eu doar... Nu ştiu... Vrei cu adevărat să începi universitatea având un prieten? Mai ales unul care se află în celălalt capăt al ţării?

Am încercat s-o fac să sune spontan, dar am eşuat lamentabil. Vocea ei a sunat distantă şi rece în timp ce se îndepărta uşor de mine.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Nu credeam că vrei să ai un prieten...

Suna atât de jalnic.

— Nu e mare lucru... De ce eşti ciudată?

— Nu sunt, eu doar... Îmi place foarte mult de tine şi de Pax împreună... Eu doar...

— Doar ce?

— Nu ştiu... Pax...

— Doar pentru că Sam este un ticălos nu înseamnă că şi Pax este de aceeaşi teapă.

— Sam nu mă vrea, am izbucnit. Asta nu înseamnă că e un ticălos.

— OK, deci Sam se poate giugiuli cu o altă fată de faţă cu tine şi e un tip de treabă, iar Pax se poartă uimitor cu mine, dar ai o problemă cu chestia asta?

În lumea ei — în care Sam era doar un sociopat care ronţăia carapace de broască-ţestoasă, iar Pax şi ea formau cuplul perfect — era o întrebare îndreptăţită.

— Nu spun că Pax este o persoană rea, am zis.

— Ce spui, aşadar?

S-a ridicat şi a rămas în picioare în faţa măsuţei ei de toaletă, ridicând rujuri şi verificând ce culoare aveau.

— Doar că... poate că nu este potrivit pentru tine.

Ea a râs un pic şi a clătinat din cap. Stătea în continuare cu spatele la mine, dar am putut-o vedea tremurând uşor în timp ce se juca cu un mic recipient cu cremă de mâini.

— Oh, în regulă, înţeleg. Şi pentru cine te-ai gândit că ar putea fi potrivit, mai exact?

— Ce vrei sa spui?

— Cineva din categoria celor care cred că sunt mai isteţi decât toţi ceilalţi şi mai profunzi decât oricine altcineva doar pentru că citesc nişte nenorocite de cărţi despre femei care se sinucid? Cineva care se vaită tot timpul despre cât de urâtă e doar pentru ca oameni precum Tilly şi Grace să o poată pupa în fund? Ştiai că o să capeţi trei note de excelent, dar ne-ai făcut pe toate să vorbim despre asta toată vara. Te prefaci tot timpul că eşti o victimă, dar nu eşti. Eşti doar plictisitoare, Hannah. Cu adevărat plictisitoare. Şi din cauza asta, Sam s-a cuplat cu Panda. Asta spune Pax.

Îmi tremura tot corpul.

— Ce vrei să zici cu „Asta spune Pax"?

Stella s-a întors spre mine şi şi-a înfipt mâinile în şolduri.

— Ei bine, am vorbit despre motivul pentru care Sam ar fi plecat pur şi simplu pentru a se cupla cu altcineva, la întâmplare, iar Pax a spus ceva de genul „Hannah e cam plictisitoare. Poate că el a crezut că avea să fie mai distractiv cu fata aia, Panda".

Am strâns din răsputeri cuvertura, astfel încât mâinile mi s-au oprit din tremurat. Stella nu terminase.

— Aşa că nu mă mai considera naibii o căţea. Întotdeauna faci asta. Du-te acasă şi plânge-te lui buni despre cât de josnică sunt.

— Nu am de gând să fac asta, am spus cu răceală în glas.

Niciuna dintre noi nu s-a clintit. Zgomotul unor paşi care urcau scările ne-a făcut să tresărim pe amândouă, după care Charlie a intrat în cameră.

— Hei, doamnelor. Stell, mă întrebam pe unde te-ai fofilat.

A zâmbit cu gura până la urechi. Niciuna dintre noi nu a răspuns, aşa că a zâmbit din nou, dar de data asta mai într-o doară.

— Totul e în regulă?

Stella a oftat ca şi cum ar fi fost plictisită.

— Hannah e doar un pic... ciudată.

Am luat geanta pentru noapte pe care o lăsasem în camera ei şi m-am apucat să pun înapoi în ea cosmeticele pe care le scosesem mai devreme.

— Da, aşa e, Charlie. Sunt doar un pic ciudată. Ciudata care umblă hai-hui prin Kavos, în pijama, pentru ca tu să te poţi cupla cu un tip. Ciudata care crede că tu eşti singura persoană care are dreptul de a cumpăra o rochie. Ciudata care minte în legătură cu nenorocita ta de virginitate doar pentru că tu eşti o căţea psihopată, obsedată să deţină controlul.

Nu mă dezlănţuisem niciodată în halul ăsta. Ea doar stătea acolo. Charlie fluiera încetişor, de parcă ar fi fost martor la o chestie destul de uimitoare.

— Nu toată lumea de pe faţa pământului te doreşte, Stella. Şi chiar dacă o face, nu ar face-o dacă ar avea idee cum eşti cu adevărat. Pax chiar nu te vrea. A venit astăzi la mine acasă şi mi-a spus.

Am văzut-o cedând. Arăta aproape ca un copil. O distrusesem. Am regretat imediat.

— Eşti o mincinoasă nenorocită.

— Credeam că voi două sunteţi cele mai bune prietene, a rostit Charlie, schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi uitându-se spre uşă.

— Şi eu, am spus.

— Tu eşti geloasă pe mine şi aşa vei fi întotdeauna.

Stella nu m-a privit în timp ce rostea aceste cuvinte, dar vocea îi tremura.

— De ce nu mergem jos, să bem ceva? Aici atmosfera e cam încinsă.

Charlie a întins mâna şi Stella i-a luat-o, după care s-au făcut nevăzuţi amândoi.

Stăteam acolo, simţindu-mă vinovată, dar fără să-mi doresc să plec.

Nu pot funcţiona ca alte persoane. Nu pot *trăi*. Toate celelalte fete par să fie capabile să o facă, cumva de la sine. Au prietene, arată bine, sunt băieţi care doresc să iasă cu ele.

Am intrat în baia ei şi am lăsat uşa să se trântească în spatele meu. Mi-am lipit faţa de plăcile reci de gresie şi m-am privit în oglindă. *Atunci când nu ai nimic, nu ai nimic de pierdut.* Eu nu aveam nimic.

SAM

Am ajuns acolo cu întârziere. Pe la unsprezece seara. Puteam auzi zgomotul petrecerii de la trei străzi distanţă. Nu ştiu cum de vecinii Stellei erau de acord cu chestia asta. Dacă eu zdrăngănesc o singură coardă la chitara mea acustică, doamna Hodson de la apartamentul şase bubuie la uşa noastră din faţă cât ai bate din palme.

Eu, Chris, Ben şi Robin băusem din berile tatălui lui Robin timp de trei ore înainte, aşa că eram cu toţii într-un hal fără de hal. Trebuia să fiu. Nu puteam suporta să o văd pe Hannah treaz. Habar n-aveam ce ar fi putut să se întâmple.

De asemenea, întreaga chestie cu ratarea Cambridge-ului mă făcuse să mă simt mai curajos. Dacă tot nu aveam vreun viitor, de

ce mi-aș fi făcut griji cu privire la prezent? Fără să mă sinchisesc, mă tot uitam în geamurile mașinilor pe lângă care treceam, pentru a mă asigura că arătam în regulă.

Chris a apăsat pe sonerie. Un val de sunete ne-a lovit atunci când s-a deschis ușa și un tip pe care niciunul dintre noi nu îl mai văzuse înainte s-a ivit în prag. Flutura o sticlă de whisky pe jumătate goală și purta pe cap capacul de plastic al unui coș de gunoi, aidoma ticălosului Dalek din serialul *Dr. Who*.

— Da! a zbierat el la noi. Alți invitați la petrecere! Intrați naibii înăuntru!

Ne-a îmbrățișat pe toți patru în timp ce ne strecuram pe ușă. Petrecerea era de-a dreptul dezlănțuită. O groază de trupuri blocau scările, holurile și ușile camerei din față. Oriunde te-ai fi întors, cineva te întreba: „Cum te-ai descurcat?", „Ce rezultate ai obținut?" sau „Deci, la ce universitate ai de gând să mergi?" M-am rugat ca, printr-o minune, nimeni să nu mă întrebe și pe mine.

Ne-am croit drum spre bucătărie, trecând pe lângă micul dulap de sub scări, unde le spusesem prima oară lui Robin și lui Ben despre Hannah, în urmă cu câteva săptămâni. Mi se părea că se scurseseră ani de-atunci.

Ne-am vârât capetele în bucătărie, dar nu era nici urmă de Hannah sau de Stella. Sau de Pax, Grace sau Tilly, sau de oricine altcineva cunoscut.

— Stella *trebuie* să fie pe-aici pe undeva, a meditat Chris.

— Da, a încuviințat Robin din cap. Cu excepția cazului în care ea e atât de *mișto* încât nu vine nici măcar la *propriile* petreceri. Nu-i o chestie? Credeți că unii oameni sunt atât de mișto încât organizează petreceri la care nici măcar nu se arată?

Am ignorat cu toții întrebările lui Robin și ne-am furișat în grădină. Acolo domnea haosul; înghesuiala era chiar mai mare decât la prima petrecere. Patru fete stăteau întinse pe trambulină în

timp ce doi tipi beți turtă le făceau să sară energic. Ele țipau de bucurie. Grupuri de oameni acopereau fiecare fir de iarbă. De peste tot se auzeau doar râsete, țipete și clinchet de pahare.

Le-am zărit pe prietenele lui Hannah, Tilly și Grace, care stăteau lângă gard, împreună cu un grup de băieți. Nu ne-au remarcat. Nici nu voiam să o facă. Doream să o văd pe Hannah înainte de a da ochii cu oricine altcineva.

Ne-am strecurat înapoi în bucătărie. În continuare, nici urmă de Hannah sau de Stella acolo. Robin s-a îndreptat spre frigider și a tras de ușa acestuia, deschizând-o. A înșfăcat din interior patru cutii de Red Stripe.

— O să luăm doar o scurtă pauză, să ne răcorim cu ceva ușor.

Și-a desfăcut cutia lui și ne-a înmânat câte una mie, lui Chris și lui Ben.

— Ah! a exclamat el, plescăind din buze și ștergându-și spuma de pe bărbie. E mult mai bine.

Două fete scunde și drăguțe, cu ochii conturați din belșug cu negru și cu părul în stil punk, și-au croit drum pe lângă noi și ni s-au proțăpit în față. Amândouă se uitau furioase la Robin.

— Hei! s-a răstoit una din ele. Astea-s berile noastre, tipule!

— Regret nespus, doamnelor, a rostit Robin cu cel mai galeș accent al său. Dar eu și prietenii mei tocmai le-am desfăcut, așa că, probabil, cel mai indicat este să le și dăm gata.

— Să le ce, amice? a mârâit cealaltă.

În acel moment, Chris și-a dres glasul în spatele lor. Amândouă s-au întors să se uite la el și s-au trezit față în față cu cel mai strălucitor și radios zâmbet al lui, de tipul „aș fi putut să fiu un model dacă aș fi avut chef". Frunțile li s-au descrețit instantaneu și s-au dizolvat în niște rânjete cochete. Amândouă s-au apucat să-și răsucească pe degete șuvițe din părul lor oxigenat.

— Oh, nu, îmi pare rău, a chicotit prima din ele, încă topindu-se datorită căldurii zâmbetului lui Chris. Cred că vă puteţi bucura de ele, băieţi. Să le împărţim la toţi, în mod egal, corect?

— Mulţumesc tare mult, a spus Chris. E foarte drăguţ din partea voastră.

— Da, a adăugat Robin. Foarte drăguţ. Ei, aţi avut parte de o seară bună până acum?

Pe lângă faptul că nu ne potriveam ca număr (ele erau două, noi patru), nici nu eram teribil de încântat de ideea de a sta la palavre cu nişte fete punkiste furioase în bucătăria Stellei. Îmi stătea mintea la un singur lucru.

— Mă duc să o găsesc pe Hannah, am spus.

Nu sunt sigur că măcar vreunul dintre ei m-a auzit. Chris încuviinţa politicos din cap în timp ce prima fată sublinia cât de supărată era că obţinuse un insuficient la sociologie, în timp ce Robin şi Ben începuseră cu cealaltă o discuţie aprofundată despre muzica electronică.

I-am lăsat pe toţi, mi-am croit voinicește drum prin bucătărie şi am ieşit pe hol. Am verificat chiar şi dulapul din dormitorul tip Harry Potter în care fumaserăm cu toţii ultima oară. În el nu era nimic, dacă nu punem la socoteală un mop şi nişte cutii. Am avut impresia că puteam adulmeca o aromă slabă de marijuana. Am urcat tiptil scările, strecurându-mă printre mai multe cupluri bete care se giugiuleau. M-am furişat până la toaletă — aceeaşi toaletă în care ne întâlniserăm prima oară — şi am încercat uşa. Aceasta s-a deschis şi acolo, înlăcrimată, stând sub acelaşi duş de culoarea sucului de coacăze negre Ribena, se afla Hannah.

A tresărit la scârţâitul uşii care s-a deschis, dându-mă la iveală pe mine, în prag. Ochii ei erau umflaţi şi umezi, iar obrajii ei pistruiaţi aveau culoarea luminii roşii a semaforului. Primul meu impuls a

fost acela de a mă repezi la ea pentru a o îmbrăţişa, dar privirea pe care mi-a aruncat-o m-a oprit.

— Scuze, am spus. Eu nu... Nu aş fi intrat dacă mi-ar fi trecut prin cap că eşti aici.

A clipit încet, eliberând două şiroaie de lacrimi pe obraji.

— Nu ar fi trebuit să vii nicicum, Sam. Ce cauţi aici?

Vocea ei era dură şi supărată.

— Îmi pare rău, pur şi simplu trebuia să te revăd, am spus. Am fost... M-am purtat ca un nemernic la festival. Eram beat şi prost şi lucrurile mi se învălmăşiseră în cap. N-am vrut să spun toate chestiile alea. Nu-mi pasă dacă s-a petrecut ceva între tine şi Pax.

Ea a scos un ţipăt sonor şi disperat şi s-a ridicat în picioare.

— Eu şi Pax! a strigat ea, întreg trupul tremurându-i de furie. Cui îi pasă de mine şi de Pax? Acolo nici măcar nu a *existat* un „eu şi Pax"!

Am păşit spre ea, încercând să o întrerup.

— Ştiu, ştiu, îmi pare rău, Han...

— Nu! mi-a curmat ea vorba. Nu poţi veni pur şi simplu aici pentru a spune că-ţi pare rău, aşteptându-te ca, prin farmec, totul să fie în regulă.

— Nu ştiu ce altceva să mai spun, am strigat. Ţi-am spus că eram beat, că m-am purtat ca un nemernic! Mă simt oribil pentru lucrurile pe care le-am spus.

— Lucrurile pe care le-ai spus? a râs ea, cu amărăciune. Cum rămâne cu lucrurile pe care le-ai *făcut*, Sam?

Am deschis gura să vorbesc, să-i spun că nu ştiam ce voia să spună, când o imagine a lui Panda fluturându-şi beată telefonul spre cer, lângă cortul Pălărierului Ţicnit, mi-a străfulgerat prin minte.

— Te-am văzut, Sam, a rostit ea, încet. Te-ai dus direct afară şi te-ai combinat cu ea. Ca şi cum toată ziua aceea nu s-ar fi întâmplat niciodată.

M-am simțit ca și cum aș fi fost lovit în stomac. Gândul că ea stătuse acolo, uitându-se cum o sărutam pe Panda, era insuportabil. Cuvintele mi se împleticeau pe limbă, în timp ce încercam cu disperare să explic.

— Hannah, îmi pare atât de rău, am bâiguit, cu respirația întretăiată. Nu știu la ce mă gândeam. Îmi băgasem în cap că era ceva între tine și Pax. Sunt un idiot. Nu te doream decât pe tine și am stricat totul.

— Chiar m-a durut, Sam, a spus ea.

Furia îi dispăruse; era ca și cum țipetele ei o alungaseră, golind-o. Părea doar obosită, stând acolo fără vlagă, cu brațele atârnându-i pe lângă trup.

Nu mai puteam îndura. Am întins mâna și am tras-o spre mine.

— Îmi pare rău, am șoptit. Chiar îmi pare.

Pentru o secundă, i-am îmbrățișat strâns trupul fierbinte și tremurător. Apoi ea s-a eliberat. Lacrimile îi curgeau în șiroaie necurmate, prelingându-se pe obraji și pe bărbie.

— Nu e așa de ușor, a rostit ea.

Nu o ascultam. Nu mă puteam gândi decât cum să o țin în brațe. Am cuprins-o iarăși cu brațele și am sărutat-o, simțind căldura umedă a obrajilor ei, lipiți de ai mei. Ea s-a retras din nou și s-a uitat drept în ochii mei, respirând greu. Apoi m-a apucat de umeri și mi-a întors sărutul. Stăteam acolo, sub duza dușului, agățându-ne unul de altul și luând câte o gură de aer între săruturi.

Asta până când Grace, prietena lui Hannah, a dat buzna pe ușă, roșie la față și gâfâind.

De fiecare dată când ajung cumva să fiu cu Hannah în această baie, fata asta apare *întotdeauna* și dă totul peste cap.

— Hannah! a țipat ea, abia băgându-mă în seamă. Aici erai! Trebuie să cobori la parter *acum*!

17

HANNAH

— Ce este? am întrebat.

— Vino şi gata. Chiar acum.

— Ce s-a întâmplat, Grace?

Dar ea m-a înşfăcat de braţ şi m-a tras după ea. Strânsoarea ei aprigă era dureroasă. Nici măcar n-am apucat să-mi dau seama ce anume tocmai se întâmplase cu Sam.

— Grace. Ce naiba?

— Nu ştiu. Nu ştiu.

Asta a fost tot ce a spus. Muzica fusese oprită, iar oamenii începeau să plece. Era un cerc de fete, toate concentrate la ceva anume. Grace le-a împins, iar eu şi Sam am urmat-o.

Stella arăta imposibil de mică. Aşa cum stătea întinsă acolo, părea un copil de şapte ani. Capul i se lovea violent de podea. Se izbea atât de tare de lemnul acesteia, încât zgomotul făcea să vibreze întreaga cameră. Un firicel de salivă i se scurgea din gură, dar mişcările ei convulsive o pulverizau, împrăştiind-o pe chipul ei şi în jurul acestuia. Ceva îi curgea din nas şi se îndrepta spre ochii ei. Era inconştientă. Tot corpul i se zvârcolea şi tresălta, dar ea nu era conştientă. Ochii i se albiseră cu totul.

— Are o criză de epilepsie.

Sam era alături de mine.

— Trebuie să chemăm o ambulanţă.

Grace s-a uitat la mine.

— Charlie era aici. El... ei... Cred că el i-a dat... ceva.

— La dracu'. Oh, Doamne! am exclamat, aşezându-mă în genunchi lângă ea, dar fiind prea speriată ca să o ating. Unde-i Charlie? am întrebat.

— S-a tirat, a răspuns Grace.

— Ei bine, cineva să-l sune şi să-l întreb ce mama dracului a făcut cu ea!

Sam a făcut un pas înainte şi a îngenuncheat lângă mine. I-am simţit mâna pe umărul meu.

— Hannah, du-te şi ia o pernă de pe canapea. Grace, sună chiar acum la urgenţe. Spune-le că a luat droguri, dar că nu ai idee ce fel.

— A fost cocaină. Ea mi-a spus, a rostit Tilly liniştită, începând să plângă.

Sam a vorbit cu serviciile de urgenţă şi le-a urmat instrucţiunile, răspunzând calm la toate întrebările lor. Le-a spus tuturor să plece, dar ei făceau asta oricum. Oamenii nu vor ca părinţii lor să-i asocieze cu droguri, petreceri scăpate de sub control şi ambulanţe.

Abia atunci când au ajuns paramedicii şi Sam s-a dat la o parte, am văzut că îi tremurau mâinile.

— Doi dintre voi pot veni cu noi, a spus unul dintre paramedici.

— Mergem noi, a zis Sam, uitându-se la mine.

În ambulanţă ne-au pus întrebări. Data ei de naştere, grupa ei de sânge, alergiile ei şi starea ei medicală anterioară. Ştiam totul despre ea. La fel de multe câte ştiam şi despre mine.

Tot drumul ea a fost scuturată de convulsii. În cele din urmă, au legat-o de pat. Era barbar. Nu-mi venea să cred că se întâmpla aşa ceva. Nu m-am putut uita la ea.

— Te simţi bine, dragă? m-a întrebat paramedicul.

M-am mulţumit să încuviinţez din cap.

La urgenţă nu era ca în filmele americane. Nu a dat buzna o mulţime de oameni în încăpere, lăsând senzaţia unei urgenţe extreme. Au luat-o şi au împins patul pe rotile în spatele unei perdele. Am tras cu ochiul la oamenii aflaţi în spatele altor perdele. O femeie în vârstă, într-o cămaşă de noapte roz, care părea derutată. Un băieţel stând în capul oaselor în pat şi jucându-se pe un iPad, cu mama lui lângă el.

I-am spus femeii de la recepţie tot ceea ce îi spusesem deja paramedicului. Nu ni s-a spus ce să facem. Aşa că ne-am dus şi am stat uitându-ne la Stella. Se mai liniştise acum. Corpul ei mic în mijlocul patului. Din când în când tresărea şi deschidea ochii pe jumătate, dar era în continuare inconştientă.

În cele din urmă, o asistentă ne-a spus că medicul urma să o examineze şi că puteam merge să stăm într-o sală de aşteptare.

— O să vin să vă iau atunci când medicul o să termine, a spus ea.

Ne-am aşezat unul lângă altul, uitându-ne la afişe despre cancerul intestinal şi despre simptomele meningitei. Şi apoi mi-am dat brusc seama.

— Trebuie să-i sunăm pe părinţii ei.

Ştiam că sunasem la casa lor în Italia la un moment dat, când Stella fusese acolo într-o vară, dar nu puteam găsi numărul în agenda telefonului meu.

— Părinţii tăi l-or avea? a întrebat Sam, cu blândeţe, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu îmi stătea mintea la părinţii mei.

Am încuviinţat din cap. Cât de mult îmi doream să dau de ei instant.

— Cât e ceasul?

— Douăsprezece şi jumătate.

Aproape sigur adormiseră. Telefonul a sunat de două ori înainte ca mama să răspundă.

— Hannah. Eşti în regulă?

Voiam să spun ceva, dar nu-mi găseam cuvintele.

— Stella... Stella...

Nu plângeam. Pur şi simplu nu izbuteam să-mi clintesc buzele şi limba.

Sam m-a atins pe umărul şi mi-a luat telefonul din mână.

— Bună, sunteţi mama lui Hannah? Sunt prietenul lui Hannah, Sam. Hannah este bine, dar Stella este la spital. A avut o criză.

A avut o criză? Asta e expresia amabilă pentru urechile părinţilor în cazul luării unei supradoze de droguri?

I-a oferit mamei toate informaţiile. Ea a spus că aveau să ajungă acolo în douăzeci de minute.

Mi-am pus capul pe umărul lui Sam. Şi apoi a intrat asistenta. Ne-am ridicat în picioare.

— Trebuie să facem nişte teste de sânge şi o vom interna într-o secţie pentru a o monitoriza, dar starea ei este stabilă şi o să se facă bine. Puteţi să o vedeţi în vreo zece minute.

Nu m-am simţit ca şi cum mi s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Mai degrabă mi-am dat seama cât eram de obosită şi că existam pur şi simplu. Ca şi cum mi-ar fi revenit simţurile.

SAM

Am crezut sincer că o să moară. Nu mai văzusem pe nimeni înainte de a muri, dar ea arăta precum cei care erau pe cale să-şi dea duhul, în filmele de la televizor. Bolborosind şi gâlgâind şi recăpătându-şi cunoştinţa, pentru a şi-o pierde apoi din nou. Terifiant al naibii. Nu cred că o să mai fiu vreodată în stare să mă mai uit la *Casualty*.

Nu știu ce m-a apucat la petrecere. De obicei nu sunt genul de tip care începe să le spună tuturor ce să facă și organizează totul. Dar nimeni altcineva nu părea să se ocupe de asta. Chiar și Robin părea prea speriat de toate pentru a interveni. Și am crezut *cu adevărat* că avea să moară.

În acele momente am funcționat pe pilot automat, concentrându-mă tot timpul la ceea ce făceam, dar după aceea m-am simțit destul de mândru de mine. În principal pentru că nu leșinasem atunci când Stella își dăduse ochii peste cap, ajungând să arate ca fata din *Exorcistul*. Ăsta e alt film pe care nu o să-l mai revăd în vecii vecilor.

După ce asistenta ne-a spus că Stella avea să fie bine, eu și Hannah ne-am prăbușit din nou pe scaunele ridicol de incomode din sala de așteptare a spitalului, epuizați, dar ușurați. Le-am trimis un mesaj lui Robin și Chris pentru a-i anunța că totul era în regulă. Apoi am vorbit din nou cu părinții lui Hannah și i-am rugat să vină la spital.

Ne-am așezat în liniște sub o lumină pâlpâitoare. După ultima oră de strigat, transpirat și îngrijorat, mi se părea ciudat să stau atât de nemișcat și de tăcut. În afară de noi, nu se mai afla nimeni în sala de așteptare. Acel moment intens din baia lui Stella mi s-a părut dintr-odată că se petrecuse cu mult timp în urmă. Hannah nu făcea altceva decât să privească țintă peretele din fața ei. Îmi doream să am măcar o vagă idee despre ce-i trecea prin cap. De ce naiba sunt fetele atât de imposibil de citit? Pot să spun exact ce se întâmplă în capul lui Robin doar după modul în care își îndoaie umerii.

— Așadar, tipul ăsta, Charlie, pare să fie de-a dreptul idiot, am spus, doar pentru a sparge tăcerea.

— Da, a încuviințat ea din cap. E un tembel. Presupun că acum până și Stella s-a convins de acest lucru.

— Nu cred că aș putea să iau vreodată cocaină, am zis. Nu-mi place să-mi curgă chestii din nas. Nu pot să folosesc nici măcar inhalatoarele alea Vicks atunci când sunt răcit.

— În schimb ai fost unul dintre acei copii care trebuiau să-și facă frecții pe piept?

— Da, am spus. Prin urmare, atunci când o să se inventeze o formă de cocaină cu care să te poți freciona pe piept, o să dau de bucluc.

Ea a râs liniștită, după care a clătinat din cap.

— Doamne, mă bucur atât de mult că Stella o să fie OK!

Ne-am cufundat din nou în tăcere, ascultând zumzetul estompat al neoanelor și ecourile pașilor care străbăteau coridoarele din jurul nostru. Am scrâșnit din dinți și m-am decis să-mi cer din nou scuze.

— Hannah, chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în acea noapte la festival. Sunt un idiot.

Și-a desfăcut câteva fire de păr din spatele urechii stângi și le-a mestecat. Doamne, cât îmi lipsise să o văd făcând chestia asta. Se uita în gol la perete în timp ce mesteca, părând absorbită de ceea ce tocmai spusesem. În cele din urmă, un zâmbet foarte slab i-a cuprins chipul.

— Nu știu, a spus ea. Nu sunt sigură dacă „idiot" nu e un termen prea blând, sinceră să fiu.

Am râs, extrem de ușurat.

— Nu, nu, nu-i! Nici pe departe. Ce zici de „cretin sadea"? Sunt un cretin sadea?

Ea și-a înclinat capul într-o parte, chibzuind, zâmbetul căpătând treptat amploare.

— „Cretin sadea" e mai bine, a spus ea. Dar încă nu e suficient.

— Nenorocit de cretin sadea? am plusat eu numaidecât. Ditamai nenorocitul de cretin sadea? Ditamai nenorocitul tembel de cretin sadea.

Zâmbetul ei ajunsese acum până la urechi.

— Da, cred că pur și simplu formula asta te definește cel mai bine.

— Aș putea continua. Aș fi fericit să încercăm și alte câteva variante, înainte de a o alege pe cea mai adecvată.

— Nu cred că va fi necesar, dar îți mulțumesc.

Eram pe val. Am decis să merg mai departe.

— Ascultă, știu că sună aiurea și melodramatic, dar te plac foarte mult, Hannah. Mi-am petrecut toată vara gândindu-mă la tine și plăcându-te.

Ea s-a înroșit. Ca și mine, dar nici că-mi păsa de asta.

— Așadar, pare de-a dreptul stupid ca noi să nu continuăm... să ne vedem. Ce părere ai?

— Da, a încuviințat ea din cap. Mi-ar plăcea foarte mult.

M-am tras mai aproape de Hannah și mi-am pus brațul pe spătarul scaunului ei.

— Ce faci? a întrebat ea rânjind.

— Încercam să-mi pun brațul în jurul tău într-un mod fermecător, sexy și subtil.

— Da, nu e nimic mai sexy sau mai fermecător decât o sală de așteptare dintr-un spital.

Mi-am retras brațul. Hannah a râs. Apoi m-a apucat strâns de mână.

— La naiba, Sam, am uitat să te întreb despre rezultate! Ai intrat la Cambridge?

Cu tot ceea ce se petrecuse în ultima oră, uitasem complet de Cambridge.

Am clătinat din cap.

— Nu. Am dat-o în bară la limba franceză. N-am intrat.

I-a căzut faţa şi m-a strâns şi mai tare de mână.

— Oh, nu! Îmi pare atât de rău. Eşti bine?

M-am gândit la asta. Ciudat, dar mă simţeam bine. Aveam un an întreg înainte pentru a-mi da seama ce voiam să fac exact. Nu mă simţeam descurajat; mă simţeam captivat.

— Da, am spus. Sunt bine. Sunt foarte bine.

— Ei bine, asta-i bine.

— Aşadar, ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat, cu obrajii încă dogorind slab din pricina prost pregătitului discurs „te plac foarte mult". Rezultatele tale au fost OK?

Ea a încuviinţat din cap.

— Da. Am intrat, aşa că e în regulă.

— Unde ai intrat?

Nu puteam să cred că după tot acest timp nu ştiam nici măcar unde aplicase.

— York.

— York?

Stomacul meu a făcut nişte tumbe perfecte. York era a doua mea opţiune. Probabil că locul de acolo încă îmi aparţinea, dacă îl voiam.

Am tras cu ochiul la Hannah, care molfăia în continuare un fir de păr de culoarea paiului şi arbora acel zâmbet incredibil de larg şi de luminos. O doream, eram sigur de asta, dar poate că reuşeam să facem în aşa fel încât lucrurile să meargă între noi chiar dacă ea se găsea în York şi eu mă aflam în Londra, în America sau în *oricare* altă parte. Dacă ne doream îndeajuns de mult, avea să funcţioneze. Şi eu o *voiam* îndeajuns de mult.

— E uimitor, am spus. Mişto treabă.

Am cuprins-o cu brațul și ea și-a pus capul pe pieptul meu. Pentru prima oară de când mă știam, nu aveam nici cea mai mică idee ce avea să-mi ofere viața. Mă simțeam minunat.

HANNAH

Am deschis cu grijă ușa de la dormitorul meu, dar Stella era trează. M-am dus și m-am așezat la capătul patului. Ea dormise, cu intermitențe, timp de patruzeci și opt de ore.

— Ți-am adus niște ciocolată caldă.

S-a ridicat în capul oaselor și a luat cana din mâna mea. Purta pijamalele mele cu arici, chiar dacă atârnau pe ea. Fără machiaj și cu părul ondulat nepieptănat și împletit arăta precum imaginea pe care o avusesem despre ea atunci când deveniserăm cele mai bune prietene, în clasa a șaptea.

— Bunicii tăi sunt pe drum.

A încuviințat din cap.

— Mișto, a rostit ea pe un ton plat și indiferent.

Știam ce voia să audă — că veneau părinții ei — și pentru că nu era în stare să spună, îmi era greu să mă uit la ea. M-am holbat la modelul de pe husa pilotei.

I-am înmânat un plic galben, cu scrisul unui băiat mâzgălit pe el.

— A sosit în dimineața asta.

L-a deschis. Conținea o carte poștală veselă și colorată, din categoria Însănătoșire grabnică. A citit-o în tăcere și mi-a înapoiat-o.

Hei, Stella,

Sper că te simți mai bine. Am fost foarte îngrijorat pentru tine. Mănâncă o mulțime de spanac, astfel încât să te faci bine

în curând și să poți veni la York și să te bucuri de niște zile de neuitat împreună cu mine.

Cu multă dragoste,
Pax

Dedesubt, el desenase un tip slab care ținea o cutie de spanac. Am așezat cartea poștală pe pat și m-am uitat la ea. Ea a zâmbit și o parte din supărare și din tristețe a părut să i se evapore de pe chip. Nu puteam nutri decât gânduri bune pentru Pax, pentru că era meritul lui că ea se mai relaxase puțin, chiar și pentru câteva clipe, eu una neînțelegând pe deplin motivul. Ea își cojea oja de pe unghii. Mici fragmente cădeau pe husa pilotei.

— Cred că te-a plăcut... în Kavos, a spus ea calmă.

— Stella, Pax te dorește. Te-a dorit întotdeauna. Îți aduci aminte că pe vas el a stat lângă *tine*, vorbind la nesfârșit? Că în prima noapte *ție* ți-a făcut curte?

Stella a acceptat acest lucru.

— Dar nu o să înțeleg niciodată de ce nu mi-ai spus de-a dreptul, în cafeneaua Westfield: „Stella, el e Băiatul de la Toaletă. El este sufletul meu pereche. Și cu asta, basta."

— Pentru că am crezut că îl voiai tu. Pentru că te cuplaseși deja cu el. Și m-am simțit ca o idioată pentru că avusesem acea scenă de tipul Romeo și Julieta în baie, ca apoi s-o șteargă cu tine peste cinci minute.

— Și ce dacă? Știai că o fac doar pentru a-l face pe Charlie gelos. Și că nu prea i-am dat de ales lui Sam în această chestiune.

— Da, dar despre asta era vorba. Nu conta dacă tu îl doreai sau nu. Conta faptul că el nu mă voia.

— Da, dar te voia.

— Bine, mică domnișoară Știe-tot. Tot e bine că spui asta, măcar *acum*. *Acum* pare simplu.

Zâmbeam amândouă.

— Deci, chestia aia cu Pax... a rostit ea, încercând să sune aşa, într-o doară. Ceea ce ai spus la petrecere, cum că el nu mă doreşte...

Era momentul. Aş fi vrut să nu vină *acel* moment, dar nici măcar nu am ezitat.

— Am spus-o pur şi simplu. Nu ştiu de ce. Bineînţeles că Pax nu a spus asta. Ştii doar ce tip drăguţ este. Îţi e dedicat trup şi suflet.

Indiferent dacă era aşa sau nu, nu părea să fie cel mai important lucru. Ceea ce conta acum era ca ea să se simtă iubită şi să se însănătoşească repede.

A încuviinţat din cap.

— Te iert. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi.

O iertasem şi eu. Pentru lucruri mai puţin tangibile şi mai înceţoşate. Pentru lucruri pe care nu le puteam menţiona în gura mare sau pe care nu le puteam defini cu exactitate, dar despre care ştiam că existau.

Mi-am vârât picioarele sub pilotă şi m-am strecurat sub ea, ajungând să stăm una lângă alta în patul meu, probabil pentru a mia oară. Stella s-a întors spre partea ei, în poziţia în care adormea întotdeauna. A căscat.

— Ai de gând, într-un mod ostentativ, să treci la fapte cu Sam în curând, nu-i aşa? Ceea ce înseamnă că eu o să rămân singura virgină.

Mărturisirea ei plutea în aer, ca fumul. La un anumit nivel cred că bănuisem întotdeauna că ea minţise în legătură cu Charlie. Poate că la un anumit nivel ea ştiuse că merita ceva mai bun. Chiar speram că Pax urma să fie acela. Chestia asta avea să-i redea echilibrul.

— Nu, nu vei fi, am spus. Tilly e încă în aer.

18

HANNAH

Poți să-ți pierzi virginitatea o singură dată. Este singurul eveniment important din viață care se petrecere între naștere și căsătorie.

Nu eram timidă sau jenată din pricina lui. Eram pregătită. Voiam să o fac. Corpul meu părea să fie de aceeași părere. Familia mea plecase la mătușa mea din Whitby, așa că aveam la dispoziție întreaga casă, doar pentru noi. El m-a întrebat de mai multe ori dacă eram sigură. Dacă eram *sigură* că eram sigură. Și chiar așa stăteau lucrurile — eram.

Dar atunci când și-a pus prezervativul și a început să-l împingă în mine, pur și simplu nu s-a întâmplat. Nici măcar nu era vorba despre faptul că durea. Cu toate că *durea*. Doar că acolo nu exista un loc în care să intre. Poate că vaginul meu era deformat sau ceva, și mi-am dat seama că chiar dacă mă dorea, nu avea să însemne că o să se și potrivească. Un tampon se potrivea pur și simplu perfect. Poate că noi nu puteam face niciodată sex. Poate că aveam să ne despărțim pentru că eram prea strâmtă.

A trebuit să-i spun.

— Uite, nu o să se potrivească. E prea mare. Îmi pare rău.

SAM

— Nu o să se potrivească. E prea mare. Îmi pare rău.

Nu știu de ce a spus că îi pare rău. Era de departe cel mai bun lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. „E prea mare." Aveam să mi-o repet în drum spre casă. Așa trebuie să se simtă vedetele porno în fiecare zi. I-am spus lui Robin și el și-a scuipat Coca-Cola, râzând.

— *Prea mare*? A ta? Trebuie să fi făcut mișto de tine, omule. Nu a mai văzut niciodată vreuna până acum?

S-a oferit să i-o arate pe a lui, pentru a o ajuta „să înțeleagă în mod corespunzător cum stă treaba cu mărimea".

I-am mulțumit, dar am refuzat. Ar fi fost frumos dacă am fi izbutit să o facem în noaptea cu pricina, dar nici măcar nu mă deranja atât de mult că nu am făcut-o. Era ciudat cât de ne-ciudat te simțeai cu Hannah. Să stau întins acolo, gol, râzând despre cât de aiurea era că nu puteam face sex. Era ca și cum eram împreună în ea. Nimic nu ne putea face să ne simțim stingheri pentru că eram... ei bine, *noi*. Ea o să vină mâine. Poate că vom avea mai mult noroc atunci.

*

HANNAH

Puteam să-l aud pe băiețelul care locuiește alături de Sam exersând la vioară. Stând întinsă aici goală, în timp ce Sam își pune prezervativul, uitându-mă la skateboard-urile rupte bătute în cuie pe zidul dormitorului său și la recipientul de iaurt Müller Corner

care se afla după ușă de o săptămână, mă simțeam un pic inutilă. Ca și cum s-ar fi cuvenit să mă ofer să fac ceva, dar ce? Nu puteam face de fapt nimic altceva decât să zac întinsă aici. El trebuia să facă restul. El era singurul care putea face acest lucru.

SAM

Probabil ar fi trebuit să fac un pic de curățenie la mine în cameră. Să mă străduiesc un pic mai mult. Afurisitul ăla de puști de alături, Alistair, cu vioara lui... Nu ar fi putut să aleagă un moment mai nepotrivit. Sper să mă aflu în această cameră și peste zece ani, când el o să-și piardă virginitatea alături, astfel încât să-i pot face harcea-parcea ziua cea mare cântând fals *Beţigaşele* dincolo de perete.

Sunt atât de varză la punerea prezervativelor. Mă întreb dacă Hannah a observat. Ar trebui să alunece lin, dar mie nu-mi iese niciodată chestia asta. Am nevoie de trei încercări până să reușesc să-l pun ca lumea, pentru că mă tot încurc în pubis, în mod dureros. Izbutesc, în cele din urmă.

HANNAH

E ciudat. Habar n-are unde este gaura. Nici măcar nu știu dacă eu am habar unde este gaura. Pot să-l simt împingând într-un loc despre care pot să afirm, cu siguranţă, că nu este locul potrivit. Habar n-am dacă s-ar simți jignit în cazul în care l-aș ghida cumva. Dar nu vreau să se simtă jenat. I-am luat-o în mână și i-am potrivit-o un pic, la intrare. Tot ceea ce avea de făcut era să împingă.

SAM

La drept vorbind, habar n-am ce fac. Ea mă tot sărută. Nu-şi dă seama că trebuie să mă concentrez? Nu pot face două lucruri în acelaşi timp.

HANNAH

Ştiu că nu împinge suficient de puternic. E ca şi cum l-ar împiedica ceva.

— E în regulă, sunt bine. Fă-o şi gata, zic eu.

Şi el împinge un pic mai zdravăn şi pătrunde. Dintr-odată este pe calea cea bună. Simt că ar trebui să mă uit în ochii lui, dar mă holbez de fapt la fundul perfect al Milei Kunis, deoarece posterul ei se află chiar lângă patul său.

SAM

Cred că e înăuntru. Sunt destul de sigur că e. Ea scoate un soi de gemete şi freamătă şi a lăsat să-i scape şi un mic suspin. Asta înseamnă că e înăuntru? Ar trebui să existe o lumină care să vină de pe undeva, pentru a putea să afli că e cu siguranţă înăuntru, la fel ca atunci când conectezi încărcătorul la laptop. Aş vrea să nu se mai zgâiască atâta la posterul cu Mila Kunis.

HANNAH

Acum, că e înăuntru, nu-mi mai fac griji. Pentru că ştiu ce urmează să se întâmple acum. E chinuitor. Se simte ca şi cum s-ar

afla ceva străin în mine. Ca și cum corpul meu ar ști că nu ar trebui să fie acolo. Nu doare, doar e o senzație chinuitoare. De fiecare dată când se retrage un pic și împinge înapoi mă înfior. Habar n-am dacă s-ar cuveni să fac gălăgie. Vreau să spun că ar fi absurd dacă aș scoate sunete ca și cum m-aș bucura. Dar e ciudat și să faci chestia asta pe tăcute...

SAM

Chestia. Asta. E. Teribil. De. Minunată. După un timp nu mai e atât de dureroasă și de prinsă ca-n clește și mă face să mă simt pur și simplu în al nouălea cer. Hannah scoate niște sunete cam ciudate, dar nu cred că o urăște *în totalitate*. Cel puțin, sper că nu o face. E greu de spus, sincer să fiu.

*

HANNAH

După aceea, am stat întinși unul lângă celălalt în patul său de o singură persoană și mi-am odihnit capul pe pieptul lui. Nu știu dacă e sufletul meu pereche, dar cu siguranță ține la mine mai mult decât a făcut-o cineva vreodată.

Sunetele stridente și totodată estompate ale exersatului la vioară răzbăteau în continuare prin perete.

— Cred că de fapt e din ce în ce mai rău, am spus. Dacă chiar se poate una ca asta.

Sam a râs.

— Dacă ar putea avea habar că ne-a oferit o serenadă în momentul culminant.

Mi-a ridicat cu blândeţe capul şi s-a dat jos din pat.

— Durează doar o clipă, a zis el. Mi-am amintit ceva.

Şi-a tras pe el pantalonii de pijama şi a luat-o în jos pe scări. Îl *puteam auzi cotrobăind prin bucătărie. M-am dat jos din pat,* mi-am îmbrăcat tricoul şi pantalonii şi m-am dus la oglindă.

Arătam la fel. Partea ciudată din mine crezuse că aveam să arăt diferit, mai matură, mai împlinită decât cu o jumătate de oră în urmă. Îmi amintesc cum mă uitam la *Shakespeare in Love,* când aveam doisprezece ani, şi cum mă speriam de-a binelea auzind-o pe Judi Dench spunând că îşi dăduse seama că Gwyneth Paltrow îşi pierduse virginitatea doar uitându-se la ea. Ca şi cum, dacă erai bătrân şi înţelept, însemna că puteai să vezi pur şi simplu pe cineva şi să *ştii.* Mi-am imaginat că aveam să intru în bucătărie, acasă, ceva mai târziu, iar buni o să-mi arunce o privire ştiutoare de tipul Judi Dench şi o să o anunţe pe mama că fusesem „jumulită". Poate dacă aveam să o confrunt cu Tilly, aceasta avea să-şi rezolve o dată pentru totdeauna problema cu himenul.

Mi-am strâns părul într-o coadă. Mi-am imaginat că eram la York, purtând haine şic de toamnă, hoinărind pe străzile pietruite împreună cu Sam. Nu mă simţeam mai împlinită după ce o făcusem, în această dimineaţă. Dar poate că nu mă voi simţi nicicând. Poate că pur şi simplu nu sunt genul acela de persoană.

Am auzit paşii lui Sam, care urca tropăind scările şi care s-a ivit în prag, rânjind. Ducea două căni aburinde.

— Despre asta ţi-ai amintit? am spus. Că trebuia să faci o ceaşcă de ceai?

El a scuturat din cap şi a aşezat cănile pe tăblia noptierei.

— Ribena fierbinte, a spus el. Mi s-a părut adecvat, având în vedere că această chestie este, ştii tu, o ocazie importantă.

Am râs.

— Ei bine, știi ce facem noi la ocaziile importante...

Am bătut palma, cu ambele mâini.

MULȚUMIRI

În primul şi cel mai important rând, lui Polly, Rosalina, Juliette, Rain, Sarah J, Sarah M, Megan, Flavia, Shanice, Kate, Hannah, Alex/Laura şi tuturor celorlalți din echipele de vis Green School. Povestirile voastre sunt cele mai bune.

Mulţumiri consistente, de asemenea, pentru Anna McCleery, Celia Rees, Nick Sayers, Astrid Holm, adevăratul Robin şi pentru toți ceilalți prieteni de la Latymer; pentru Barry, Rachel L, Rachel H, Tina, Elinor şi toți cei de la Chicken House; pentru Trevor și toți cei de la Runcible Spoon; pentru Jo Wyton, Ersi Sotiropoulos, Ben Illis, Vicky Clarfelt, Eleanor Malcolmson, Gemma Cooper și John Bardsley.